

சிலம்புச்

செல்வம்

சிலம்புச் செல்வம்

யோகி சுத்தானந்த பாரதியார்

காரைக்குடி.

செலவி - 8

நான்காம் பதிப்பு செப்டம்பர் 1956

உரிமை ஆசிரியருக்கே

ஆசிரியரின பிறநூல்கள்

மணிமேகலை அமுதம்

(விரைவில் வெளிவரும்)

O 31 1 B 82 9
J6

திருக்குறள் இனபம்	3	0	0
திருநூல்	1	12	0
நான்கண்ட ரஷ்யா	2	0	0
இளிச்சவாயன்	3	8	0

விலை ரூ. 4 - 0 - 0

அச்சிடலோர் செளத இநதியா பிரஸ், காரைக்குடி

சிலம்புச் செல்வம்

வீரப புலவா விருநதாகும

விருமபும அனபா மருநதாகும
பாரிற சிறநத கவியரசா

பாாதது வியககும பாட்டாகும
சூரத தமிழா புகழாகும

சொல்லுக குசசொல லமுதாகும்,
சேரத தமிழன செயதுலவும
சிலம்புச செலவம வாழியவே!

காதற கினிய கோவலனும

கறபுக கனலாங் கண்ணகியும
பாதக கலையின பண்பறிநத

பமுதி லாத மாதவியும
தீதற றுலகி லறமவளாதத

சேர சோழ பாண்டியரும
ஓதற குரிய கலைவடிவில

உலவு செலவம வாழியவே!

சுததானந்த பாரதி

பொருளடக்கம்

	பக்கம்		பக்கம்
பதிப்புரை		26 கவுந்தி சாபம்	163
அணிநதுரை		II மதுரைக்காண்டம்	
தெ பொ மீ		27 அநதணன	
நல்லுரை கா-சு		சொன்னவழி	165
தே வி வாழ்தது		28 மயக்குந தெயவம்	172
1 இளங்கோ அடிகள்	16	29 கொற்றவை	
வழங்கிய செலவம்		வழிபாடு	175
2 கோட்டமில் கட்டுரை	22	30 நிலாபயணம்	184
I புகாக காண்டம்		31 மாதவி செயதி	187
3 மங்கல வாழ்தது	29	32 அம்பணவா	191
4 கரிகால வளவன	32	33 மதுரை சோதல	193
5 பூம்புகார	43	34 கவுந்தி சொல	197
6 கண்ணகி திருமணம்	56	35 மதுரைக காட்சி	201
7 மங்கல மனையறம்	61	36 மாடலன	211
8 மாதவி	66	37 மாதரி பணிவு	2 6
9 ஆடலாசிரியன	70	38 அன்புப்பணி	220
10 இசைக கலை	77	39 பொற்கொல்லன	
11 முழுவோன	88	வஞ்சம்	225
12 குழலோன	91	40 கொலை ! படுகொலை !	228
13 யாமோன	94	41 தீக்குறி	232
14 அரங்கமைப்பு	99	42 குரவை	234
15 மாதவி நடனம்	102	43 கண்ணகி துன்பம்	238
16 அநதிமலைச சிறப்பு	105	44 கண்ணகி முறையீடு	241
17 இநதிர விழா	110	45 யானோ அரசன ?	245
18 கடல விளையாட்டுக		46 கண்ணகியின	
காணல	117	கற்புக கனல	253
19 காணல வரி	127	47 சூழ்தே தீ !	255
20 மாதவி தூது	141	48 மதுராபதியின	
21 கண்ணகி கனவு	146	கட்டுரை	260
22 கோவலன வரவு	150	III வஞ்சிககாண்டம்	
23 கவுந்தி யடிகள்	152	49 கண்ணகி	
24 வழிககாட்சிகள்	157	விணசெல்லல்	267
25 சாரணா உபதேசம்	160		

50	குனறக குரவை	269	57	மாடலன	
51	சேரன விருப்பம	275		அறிவுரை	301
52	புறப்பாடு	281	58	வேளவிப	
53	நீலகிரியில	284		பிரதிடடை	305
54	வீரத தமிழா		59	வாழ்த்துரைகள்	307
	போவினை	287	60	தேவநதியின	
55	மன்னவனுக்கு			ஆவேசம	312
	மாடலன		61	இளங்கோ	
	உரைத்தது	291		ஃகட்டவை	317
56	வருகையும்				
	உவகையும்	296			

பதிப்புரை

சீலமபுச செலவம நானகாம பதிபபைத தமிழன்னை யின திருவடியில வைத்து வணங்குகிறோம்.

இநநூல, இளங்கோவடிகள் வழங்கிய முததமிழ்ப பெருங்காப்பியமாகிய சிலப்பதிகாரக கதையும், கலை விளக்கமுமாகும எல்லாருக்கும் விளங்குமபடி இது தெளிவான இளநதமிழில், விரிவாக எழுதப்பெற்றிருக்கிறது. இவ்வுரைக காப்பியம தமிழா பண பாடடின கருவூலமாகும. தமிழகத்தின அருங்கலைச செலவமாகும சிலப்பதிகாரத்தின சீரிய செம்பொருளனைததையும் எளிதில தோந்து, தெளிநது இன்புறுதற்கு ஏற்ற அறிவு விருந்தாகும இப்பதிப்பில் பல புதிய ஆராய்ச்சிக குறிப்புகள் எழுதிச சோக்கப்பெற்றுள்ளன

யோகி திரு. சுத்தானந்த பாரதியார் அவர்கள் தமது நீண்டகால ஆராய்ச்சியின பயனாய, இவ்வரிய செலவத்தை எழுதிஉதவியதற்கு எமது நன்றியைச செலுத்துகிறோம் இநநூலைக கல்லூரி மாணவர்கள் பயின்றால் உண்மைத தமிழ மணிகளாவார்கள். தமிழ மக்கள் இநநூலைப் படித்துப் பரவச செய்தால் தமிழநாடு வீறுபெற்றோங்கும தமிழின் வெற்றி தமிழா வெற்றியாகும. எந்தாய வாழ்க! எந்தமிழ் வாழ்க!

காரைக்குடி }
15-9-56 }

வீர. சிவராமன்
செலவி பதிப்பகம்

அணிந்துரை

வித்துவான தெ. பொ மீனாட்சிசுந்தரனார்.

M A B. L. M O L

“நெஞ்சை யளனும் சிலப்பதிகாரம் என்றொரு மணி ஆரமபடைத்த தமிழ் நாடு” எனத் தமிழக களிப்பால ஆடுகிறார் சுப்பிரமணிய பாரதியார் ஆனால் சிலப்பதிகாரமோ இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கும் வங்கிய பழந்தமிழில் உள்ளது அதனை எல்லோரும் எளிதில் அறியலாவதில்லை. அதுபற்றி அதனைப் பழி தூற்றும் பெருமக்களும் இருக்கின்றனர் இந்நிலையில் அந்நூலை இப்போதைய உரைநடையில் எழுதி உலகிற்குத் தவிய சுவாமி சுந்தானந்த பாரதியார் தமிழககுப் பெரிய தொரு திருத்தொண்டு புரிந்துள்ளாரா தமிழர் அவர்ககுப் பெரிதும் கடப்பாடுடையவா ஆவா

கண்ணகியின் தமிழினும் இனிய சாயல-சீதை யினும் சிறந்த சுறப்புப் பொலிவு - தன கணவன களவன எனப் பிறந்த பழி கேட்டதும் கொதித்த தெழுந்த மறத்தீ - இம்மாறுதலகளை மிக அழகாக இளங்கோவடிகள் புனைந்துரைத்துள்ளாரா கோவலன், எறிபத்தா போலத் தனக்கென வாழாப் பிறாககுரியாளாய் வாழ்ந்த பெருமை - இன்பத் தோடியைந்த வாழவு-இவையும் சிறந்ததோர் ஓவிய நிலையில் சிலப்பதிகாரத்தில் அமைந்துள்ளன பரதையா குடியிற பிறந்தும் கற்பிற சிறந்த மாதவியின் வரலாறு போலப் பிறிதொரு வரலாறு உலகில காண்பதரிது ஆடல இன்பம் - பாடல இன்பம் - பெண்ணெனும் அமைதியினம் - பூவும காவும அகிலும் துகிலும் அணியும் பணியும் இன்பத்திற

கோ இனபமாயபமுதத இனபம-இவ்வாறு இன்ப
வடிவமாய விளங்குகிறோள மாதவி தமிழரைக குறை
கூறியதைப் பொருது கொதித்தெழுந்த செங்குட்டு
வன வீரம இமைய மலைகும் மேலாக ஓங்கி வளந
தது ஆராயாது செயத தவறாடல கோணிய செங்
கோலை உயிரகொடுத்தது தூக்கி நிறுத்திய பாண்டி
யன நெடுஞ்செழியன என நெறனறக கு ம
அரசாககு ஒரு மேலவரிச சட்டமாகத் திகழ்வான
அவன், அரசாககு உயிர நெறியாம அறநெறி
பிறழ்ந்தான என்றறிந்ததும் உயிரநீத்த அவனு
டைய மனைவியாம பாண்டிமாதேவியின ஆறிய
கறபிறகெதிரா கண்ணகியின சீறிய கறபனறி
வேறெதனை நாம எண்ணக்கூடும்? இவ்வாறு பல
வேறு அழகோடு விளங்கும் இன்னிசைக கூத்தி
யல நூல வேறு ஒன்று இலலை எனலாம முததமிழ
வடிவாம இநநூலைப்படியாதார தமிழா ஆவரோ?

இததகைய சிறந்த நூலை உரை நடையில
அமைத்து சுவாமி சுத்தானந்த பாரதியார எழுதி
யுள்ள தமிழ நூனமாலையே அவா அல்லும் பகலும்
செய்துவரும் தமிழ்த தொண்டின பெருமையைப்
பரக்கப் பேசும் அவா வாழ்க! இநநூல வாழ்க!
தமிழ வாழ்க!

தெ. பொ. மீனாட்சிசுந்தரன்

ந ல் லு ரை

திரு கா சுப்பிரமணிய பிள்ளை, M A, M L

தமிழும், தமிழரும், தமிழகமும் பண்டைப் பெருமை பெற்று விளங்குதற்குத் தமிழ் வீறு உண்டாகவல்ல சிலப்பதிகாரமென்னும் முதல்தமிழப் பெருங்காப்பியத்தின் ஆற்றல்கள் அனைத்தையும் படம்பிடித்துக் காட்டுவதுபோன்று அழகிய உரைநடைக் காப்பியமாக “ சிலம்புச் செல்வம் ” எனினும் இச் சீரிய நூல் விளங்குகிறது மேலை நாடுகளில் ஒவ்வொரு வகையிலும் சிறப்புற்ற காவி யங்களின் நயமனைத்தையும் ஆசிரியா கண்டு போற்றுவது பாராட்டத்தக்கதாகும் முதல்தமிழக் கலைவளம், பல சங்கப்புலவா தனி நலம், பண்டைப் பேராச சிறப்புகள், ஐந்திணை நாகரிக நலங்கள் செந்தமிழ் இனசுவை முதலிய பல நலங்கள் ததும்பும் சிலப்பதிகாரக் கதைக் கண்ணாடியாக இவ்வுரைக் காப்பியத்தை இயற்றித் தமிழுலகிற்குத் தந்த யோகி ஸ்ரீ சுத்தானந்த பாரதியாருக்குத் தமிழ்மூலகம் என்றும் கடைப்பிட்டுள்ளது

சிலப்பதிகாரத்திற்குத் தக்க தோற்றுவாயா யிருத்தலின், இந்நூல் உயர்வகுப்புகளுக்குப் பாடப் புத்தகமாக வைப்பதற்கு மிகவும் தகுதிவாய்ந்தது.

கா. சுப்பிரமணிய பிள்ளை

கவிமணி தேசிகவிநாயகம் பிள்ளையவர்கள்

அனபுடன அளித்த

வாழ்த்து

சேரா பெருமான செந்தமிழில

தேடிவைத்த பொருளை யெல்லாம்

யாரும எளிதிற பெற்றின்பம்

எய்தப் புதுவைப் பாரதியா,

தேரும் இனிய உரைநடையிற

செய்த சிலம்புச் செலவமிது,

பாரில என்றும் நிலவிடவே,

பரமன அருளை வேண்டுகுமே

சிலம்புச் செல்வம்

1. இளங்கோ அடிகள் வழங்கிய செல்வம்

“சேரமான செயத சிலப்பதிகா ரககதையைச
சாரமாய நாவே தரி”

வளளுவா, இளங்கோ, கம்பா -- இம மூவரும்
நமது தமிழததாய் உலகிற கீந்த முன்று
கவியரசா ஆவா இவா, தமிழரசியின் செங்கோ
லும், அரியணையும், பொனமுடியும் போலவா உல
குள்ள மட்டும தமிழை வாழவைக்கும் உயிரா நாடி
கள் போன்றவா இப்புலவா வளளுவா, வையத்தில
வாழ்வாங்கு வாழும் அறம பொரு ளினப வழிகளைத்
துலக்கினா இளங்கோ, அவ்வழிகளில் நடக்கும்
ஆருயிர வாழவின இனப துன்பங்களைச் சொல
லோவியமாக விளக்கினா கம்பா, வாழவுக கலையில்
ஒரு தெய்வ வொளியை வீசி, அரககததனமையை
நீருக்கும் தருமவீரக கனலைத் தூண்டினா.
வளளுவா, வாழவின இலக்கணத்தைச் செய்தார்
மற்றிருவரும், வாழ்வின் இலக்கியத்தைச் செய்
தனர் இளங்கோ, பெண்ணின் பெருமையை விளக்
கினா கம்பா, பெண்ணின் பெருமையைக் காக்கும்
வீறுபெற்ற ஆணமையைத் துலக்கினா இமமூன்று

கவியரசரும், நமக்கு வற்றுக கலைச்செலவத்தை வழங்கி யிருக்கின்றனா.

இளங்கோ அடிகள் வழங்கிய செலவம், நாகரிக வுலகில, தமிழரின உரிமையைக் காக்கும் தனிப் பெருஞ் செலவமாம், அதுவே ஆயிரத்தெண்ணூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு நாம் அடைந்திருந்த சீாமையைத் துலக்கும் சிலப்பதிகாரச செலவம். இலக்கியவுலகிற சிறந்த வரலாற்றுக் காப்பியம் சிலப்பதிகாரமேயாம் ஷேக்ஸ்பியரின நாடகப் புலமையும், காளிதாசனது காவியப் புலமையும், ஹோமரின வீரச சுவையும், தாந்தேயின (Dante) காதற்சுவையும், கெத்தேயின (Goethe) சொல்லினிமையும், விரஜிலின (Virgile) பொருட் செறிவையும் ஒருங்கே கொண்ட உயாநடைக் காப்பியம் இளங்கோவடிகளின சிலப்பதிகாரமாகும் குறளைப்போலவே சிலப்பதிகாரமும், அறம், பொருள், இன்பம் எனனும் முப்பொருளையும் தன்னகங் கொண்டது, அதன் தொடாநிலைக் காப்பியமான மணிமேகலையில், நான்காவதாகிய வீடுபேறு விளக்கப்படுகிறது சிலப்பதிகாரம், சொல்லும் பொருளும் இசையும் இன்பமும் அணிந்த காப்பியமணியாயிருப்பதுடன், பழந் தமிழரின ஒப்பற்ற அற வாழ்வையும், வீரத்திறனையும், அருங்கலைச் சிறப்பையும், தொழிலாற்றலையும், வாணிப்பப் பெருக்கத்தையும், அரசியல் மாண்பையும், சமரஸ உணாவையும், தமிழ்ப் பெண்டிரின மதிப் பொலிவையும், கற்புக்களலையும் நோ நின்று விளக்கும் இதிகாசமாகவும் நிலவுகிறது பழந்தமிழா பெருமையை உலகம் அறிய இளங்கோவடிகளின சிலப்பதிகாரமே போதும். சிலப்பதிகாரத்தைப் படிக்குங்கால, நிகழ

காலத்தை மறந்து, கி பி இரண்டாவது நூற்றாண்டாகிய கடைச்சங்க காலத்திற்குப் போய்விடுகிறோம். அங்கே நாம காண்பதென்னே! அசோகன், அகுஸ்தன், ஸீஸா, நெப்போலியன் இவர்கள் போன்று பெருமை பெற்ற முதல்தமிழ் வேந்தர், தனித் தமிழரசை ஆளுகின்றனா சேரன் செங்குட்டுவன், திருமா வளவன், நெடுஞ்செழியன் ஆகிய வீரமணிக் குன்றையாரா, நமது தமிழனையின உரிமையைக் காத்து நிற்கின்றனா நாம முதலிற சொற்ற மூன்று கவியரசர் பெருமை போன்றே, இம்மூன்று புதியரசர் பெருமையும் உலகளாவி விளங்குகிறது இவா வெற்றிகொடி விண்ணாளாவிப் பறக்கிறது இம்மயமலையில் தமிழ் வேந்தரது விறகொடியும், மீனகொடியும், புலிகொடியும் பொறிககப் பெற்றுள்ளன ஆரிய வேந்தர், தமிழ் அரசரை நனகு மதித்து வணங்குகின்றனா ஐரோப்பாவினின்று கிரேக்கரும், உரோமரும் வந்து, நமது தமிழ் வேந்தருக்கு ஊழியஞ் செய்கின்றனா குடிதழுவிக் கோலோச்சும் இத தமிழ் வேந்தர், எச்சமயத்திலும், எவா முறையீடடையும் கேட்டு நீதி வழங்குகின்றனா செங்கோல கோடிய விடத்துத் தமது உயிரையும்விடத் துணியும் மன்னா தமிழகத்தில் அரசு புரிகின்றனா சேர சோழ பாண்டியவீரர், தரைப்போரிலும், கடற்போரிலும் பகைவரை வென்று, வாகைசூடி, வெற்றிமுரசடித்து அணியணியாக வருகின்றனா. நீதி மன்னரின வீரப்புகழைக் கவிமன்னா பாடுகின்றனா பூம்புகாரா, மதுரை, வஞ்சி, காஞ்சி முதலிய நகரங்கள், தற்காலச் சிற்பிகளும் வியகமபடியான அழகு நிரம்பி விளங்குனறன். அவற்றிலுள்ள

மாநதா வாழ்வெல்லாம ஓர் அருங்கலைத் திருவிழாப்
 போற் பொலிகின்றன. ஆணமையும், பெணமை
 யும், வாழ்க்கையின் இரண்டு மினசார சக்திகள்
 போல இணைநது, மங்கலமான மனையறங் காக்கின
 றன தேவரும் வணங்கத்தகும கற்பரசிகள் நமது
 சமுதாயத்தை வளக்கின்றோர்கள் சைவம், வைண
 வம், சமணம், பௌத்தம் ஆகிய பல மதங்கள்
 ஒன்றையொன்று நனகு மதித்துத் தமது கொள
 கைகளைக் கடைப்பிடித்துச் சமரசமாக ஓங்குகின
 றன ஆண்களைப் போலவே பெண்களும் அறி
 வாற்றல்களில் முன்னேறி விளங்குகின்றனா
 இளங்கோ, சாததனா, நககீரா, கபிலா, பரணா
 போன்ற கவிகளுடன், ஒளவை, ஆதிமந்தியா,
 வெள்ளி வீதியா, காக்கை பாடினியா போன்ற
 பெண்களும் சங்கம் வீற்றிருநது இலக்கியத்
 தொண்டு செய்கின்றனா எத்திசையும் முதமிழ்
 முழக்கம்! எம்மருங்கும் செல்வச் செழிப்பு! கலவி
 விளக்கம்! உப்பு வாணிகர் முதல கூலவாணிகர்
 ஈடுகவுள்ள எல்லா வணிகரும் தமது தொழில்களை
 முறையுடன் நடத்துகின்றனா கைத்தொழில்கள்
 பெருகி வளக்கின்றன எல்லாரும் பெருமபாலும்
 நாட்டுச் சாமான்களையே கையாளுகின்றனா. தமிழா
 உடுத்து மிஞ்சிய ஆடைகள் பிறநாடுகட்கு ஏற்று
 மதியாகின்றன தமிழக கப்பல்கள் மேற்கிலும்,
 கிழக்கிலுஞ் சென்று ஏராளமான பொற்குவைகளு
 டன் திருமபி வருகின்றன திரைகடலோடுந் தமிழ்
 வணிகர் குபேரராக விளங்குகின்றனா இல்லறச்
 செல்வா செல்விருந்தோம்பி, வருவிருந்து பார்த்து
 நிற்கின்றனா யாமும், குழலும், ஆட்டலும், பாடலும்,
 கலையும் கவிதையும், அழகும், அணியும், அறமும்,

அன்பும், சமூக வாழவை இன்புறுததுகின்றன
 ஆ! ஆ! அததகைய வீறுபெற்ற இனபத தமிழ்
 கதை, உணமைத தமிழ்கதை, சுதந்திரத தமிழ்
 கதை, இனிக காணபோமோ! அககாலம
 போனறே இககாலமும், நமது தமிழரசி, கலைச
 செங்கோல பிடிதது, அறிவுலகையாளக காண
 போமோ? தமிழும், தமிழரும், தமிழகமும் மீண
 டும் பழம் பெருமை பெற்று விளங்க வேண
 டும் தமிழீர், உங்கள் நரம்புகளில் தமிழவீறு
 ஏறுக! அந்த வீற்றை யேற்றும் ஒரு சகதிககனல
 சிலப்பதிகாரத்தில் உள்ளது சிலப்பதிகாரச செல
 வதைக கொணமின, நீவிர உலகினமுன இமயம
 போல தலைநிமிர்நது நடககலாம

தமிழ் வாழக!

தமிழா ஓங்குக!

தமிழகம் பொலிக, பொலிக!

உ. கோட்டமில் கட்டுரை

“ சூழவினை ச சிலமபு காரண மாகச
சிலபபதி கார மெனனும் பெயரால
நாட்டுதும் யாமோ பாட்டுடைச செய்யுள் ”

* இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன், ‘ வஞ்சி ’
என்னும் கருவூரிலிருந்து, செங்கோல செலுத்தி
வந்தான் அவன், தமிழா புகழும் தனது வீரமும்

* சேரலாதா இருவராவா

1 பெருஞ்சேரலாதன் (ஆடுகோட்பாட்டுச சேரலா
தன், நாடு கண்ணகற்றிய உதியன் சேரல) இவனே
வெண்ணிப பறந்தலையில் கரிகால வளவனெடு பொருது,
புண நாணி, வடக்கிருந்து, வாள் ஏந்தியவாறே பட டிணி
கிட நது உயிர நீததான்

அகநானூறு 55-வது செய்யுளில்,

“ கரிகால வளவனெடு வெண்ணிப பறந்தலைப
பொருதுபுண நாணிய சேர லாதன்
அழிகள் மருங்கின வாள்வடக கிருந்தென் ”

என்று மாமுலா சொல்லுகிறா

புறநானூறு 62-வது பாட்டில் சேரமான குடக்கோ
நெடுஞ்சேரலாதனும், சோழன் வேறபஃறடங்கைப பெரு
விறற கிள்ளியும் போா புரிந்து வீர விண்ணடைந்ததாக
கழாததலையா கூறுகிறா.

2 இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் இவனே
செங்குட்டுவன் தந்தையெனக

“ வலமபடு முரசிற சேர லாதன்
முநநீ ரோட்டிக கடம்பெறிந திமயதது
முன்னோ மருள் வணங்குவிற பொறிதது ”

(அகம 127, மாமுலனா)

என்று புலவா இவனைப் போற்றுவா

விளங்கப் படை நடத்தி, இசைபெற்ற ஆரிய மன்னரை வென்று, இமய மலைமீது தனது விறகொடியைப் பொறித்தான் இதனை,

“ அமைவரல அருவி இமயமவிற பொறித(து)

* இமிழகடல வேலித தமிழகம விளங்கத
தனகோல நிறிஇத தகைசால சிறப்பொடு
பேரிசை மரபின ஆரியா வணக்கி . ”

எனவரும பதிறறுபபததுச செய்யுள வலியுறுத்தல் காண்க.

இவ்வீரச செயலால் இவனை, ' இமயவரம்பன் ' என்று தமிழா புகழ்நதனா. இப்புகழ்பெற்ற மன்னனுக்குச் சோழா குலக்கொடியான நற்சோனையென்னும் மனைவிபால, அறிவறிந்த மைந்தா இருவா பிறநதனா அவர்களில், முததவன † செங்குடடுவன, இளையவன இளங்கோ இரண்டு மைந்தரும் அரசருக்குரிய கலவி, கேளவி, போர்ப்பயிற்சி அனைத்திலுந் தக்க தோச்சிபெற்று ஆளாயினா சேரலாதனும் தனக்குப் பிறகு படடத்திறகு வரும் இளவரசனைத் தோந்தெடுக்க நினைத்தான.

ஒருநாள, சேரலாதன் தன இரண்டு புதலவருடன் மணி மண்டபத்தில் வீற்றிருந்தான. அப்போது ஆங்கொரு நிமித்திகள் தோன்றி, இரண்டு அரச மைந்தரையும் நுனிதது நோக்கிப் பின்னா சேரலாதனை நோக்கி, “ வஞ்சியர் பெருமானே! நினக்குப்பின் நாடாளத் தக்கவன் இளைய மைந்தனே. அவனிடமே அரசருக்குரிய இலக்கணங்கள்

* ஒலிகும

† நெடுஞ்சேரலாதற்குச் சோழன் மணக்கிளளியீன்ற மகன செங்குடடுவன (பதிறறுபபதது V)

யாவும் அமைந்துள்ளன” என்றான் அதனைக் கேட்ட இளவல, “என்ன! தமயன இருக்கத் தமபியோ அரசாளுவது! இது முறையோ?” என்று நிமித்திகன உரையை வெறுத்தது, “அண்ணலே, தாங்கள் திருமுடி சூடி அரசாட்சி செய்க, யான அறிவாட்சி செய்கிறேன்” என்று அக்கணமே, யாவரும் வியக்க, அரண்மனைச் சுகத்தைத் துரும் பென நீததுத் துறவறந் தாங்கி, வஞ்சி நகரின கிழக்கே, திருக்குணவாயில என்னும் ஊர்க்கண னுள்ள கோயிலில இருக்கை கொண்டா பரதன இராமனை நேசித்தது போலவே, இளங்கோ செங் குட்டுவனை நேசித்ததா இளங்கோவின மாசற்ற துறவை நனகு மதித்தது, “இளங்கோ அடிகள்” என்று உலகம் அவரைச் சிறப்பித்தது

இதன் பிறகு, செங்குட்டுவன் இடாகளையெல லாம வென்று, முடிபுனைந்து புவியரசனான இளங்கோ அடிகள், மனத்தை வென்று, தூயமை புனைந்து கவியரசரானா அப்பெரியாரா கவியரச ரான வகையைச் சிலப்பதிகாரப் பதிகமே நனகு விளக்குகிறது.

ஒருநாள சேரன் செங்குட்டுவன், அரசி வேண மாள், மதுரைச் சங்கப் புலவரான சாததனா, அரசைத் துறந்து குணவாயிற கோட்டத்தில் அருந தவம் புரிந்திருந்த இளங்கோவடிகள் ஆகிய இந் நாலவரும் இயற்கையழகை நுகரத் திருசெங்குன றத்திற்குச் சென்றனா இக்குன்றம், கொடுங் கோளுர் பக்கத்தில், வஞ்சியின் அருகே இருக்கிற தென்பா அக்குன்றக் குறவா ஒருங்குகூடி, அரச னிடம் வந்து வணங்கி, அடிகளிடம், “பொன்மலா பொலியும் வேங்கை மரமொன்று அதோ உள்ளது,

அதன் கொழு நிழலில், ஒற்றை முலையை யிழந்த ஓர் அழகிய வீரபத்தினி நின்றாள் தேவேந்திரனைச் சாந்த தேவர்கள் அவள் முன் வந்து வணங்கி, அபபத்தினியின் கணவனை அவளுக்காக காட்டினா உடனே அவளுடன் அனைவரும் எமது கணகாண விண்ணகளு சென்றனா எனவே வியப்பு! அடிகள் இவ்வறபுத்ததை அறிந்தருளுக” என்ற ஓர் அதிசயச் செய்தி சொன்னார்கள் இச்செய்தி கேட்ட சேரன் வியந்து, அபபத்தினியின் முழு வரலாற்றையும் அறிய அவாவினான் “ அபபத்தினிக் கு வினைந்ததை யான அறிவேன்” என்று மதுரைப் புலவர் சாததனா விளம்பலானா —

“ கலை, வாணிபம், செலவம் இவற்றால் வற்றுச் சிறப்புடையது புகார் நகரம் அது ஆத்திமலை யணிந்த சோழனது பழைய துறைமுகப் படகினம் ஆங்கே, கோவலன் எனனும் ஒரு வணிகன் இருந்தான் மாதவி யெனனும் ஒரு நாடகக் கணிகையும் அவ்வூரிலிருந்தாள் அவள் நாடகக்கலையே புகழ்ந்தேத்தத்தக்க சிறப்பினள் அவளுடன் கூடியாடி, அறமும் இன்பமும் அளிக்க வல்ல அரும் பொருளை யெல்லாந் தோற்று, ஏழையானான் கோவலன். எஞ்சியது அவனது தரும் பத்தினியான கண்ணகியின் காற் சிலம்பேயாகும் பண்ணெலிக்கும் அந்தப் பொற்சிலம்பை விலைகூற மனைவியுடன் அவன் மாடமாளிகை யோங்கும் மதுரையிற் புகுந்தான்.

மதுரை, புலவர் பாடல்பெற்றுப் புகழ் சிறந்த பாண்டியனுடைய பெருஞ் சீரோங்குந் தலைநகரம். அந்நகரின் வணிகர் தெரு மிகப்பெரியது. அங்கே சிலம்பை விற்கக்கொண்டு சென்ற கோவலன், கூற்றைப் போலத் தன் எதிரே வந்த ஒரு பொற்

கொல்லன் கையில் அதைக் காட்டினான். அவன் அரசியின் ஒரு பொற்சிலம்பை அபகரித்து “அது திருட்டுப் போனது” என்று பொய் சொன்னவன். தனது திருட்டை மறைக்கச் சரியான வாய்ப்புக் கிடைத்ததென்றுணர்ந்து “இது மிகவும் விலை பெற்ற சிலம்பு, இது கோபபெருந தேவிக்கே யன்றிப் பிறருக்குப் பொருந்தாது, நான் சென்று அரசனுக்குத் தெரிவிக்கிறேன். அதுகாறும் நீ இங்கே யிரு” என்று சொல்லி, அரண்மனைக்கு விரைந்தான் பொற்கொல்லன் அப்போது பாண்டியன் காமபரவசனாகத் தனது அரசியிடம் சென்று கொண்டிருந்தான் “அரசே காணாமற்போன சிலலரிச சிலம்பை ஒரு களவன் கையிற் கண்டு பிடித்தேன்” என்றான திருட்டுக் கொல்லன் வேபமபூமலை பூண்ட பாண்டியன், ஏதும் ஆராயாமல மதிமயங்கி, அனுபவத்தில் முதிர்ந்த தனது காவலரைக் கூப்பிட்டு “களவனைக் கொண்டு அச சிலம்பினைக் கொண்டு வருக” என்றேவினான்

“அக்களவனைக் கொல்லச சிலம்புடன் அவனை இங்குக் கொண்டு வருக” எனபதற்குப் பதிலாக அவ்வாறு வாய்தவறிச சொல்லி விட்டான் முன் வினை வினையும் காலமாதலால், அவ்வாறு அவன் வாய் சோந்தது

கோவலனைக் கொன்றனா காவலா கோவலன் கொலைக் களத்தில் வெட்டுண்டு கிடப்பதைக் கண்ட பத்தினி கண்ணகி நிலைகாணாமல மனந்துடித்து, பாண்டியன் முன்சென்று, தனது நியாயத்தை எடுத்துரைத்து, நெடுங்கண்ணீர் உகுத்தாள். பத்தினியின் கண்ணீர் பாண்டியனை யளித்தது தனது செங்கோல கோடியதென்று, பாண்டியன்

அரியணையினின்று விழுந்து இறந்தான் முத்தாரந் துலங்கிய தனது மார்பின் இடமுலையைத் திருகி வீசி யெறிந்து, மதுரை நீளெரியுண்டழியச் செய்தாள கண்ணகி இவள பலா புகழ்ந்துகொண்டாடும பத்தினியாவள ”

இதைக் கேட்டுத் திடுக்கிட்ட, செங்குட்டுவன் “ வினைப பயன் வினையும் காலத்தால இது நிகழ்ந்தது என்றீரே, அவா வினைவினைவு யாது ? ” என்று சாததனூரைக் கேட்டான சாத்தனூர் “ வீர மன்னவ, கேட்பாயாக பனகவரால நடுக்கமில்லாத சிறப்பையுடைய மூதூரான மதுரையில் கொன்றைமலர் சூடிய அழகிய முடிதரித்த சிவபெருமான விளங்கும பொதுமன்றமான வெள்ளியமபலத்தில் நானதுயில் கொண்டேன் நாளிரவில ஒரு காட்சியைக் கண்ணூரக கண்டேன். கணவனை யிழந்து பெருந்துயருழன்ற அந்த வீரபத்தினி முன்னே மதுரைத் தெய்வம் வந்து தோன்றி, ‘ கொதிககுந தீயைக் கொங்கையால வினைவித்த நங்காய, முறபிறப்பில், ராகைபுகழ குறையாதோங்கும சிங்கபுரத்தில், சங்கமன எனனும் வாணிகன மனைவி நீலி எனபவள இட்ட சாபம் கணவனுடன் உன்னை வந்து பறறியது அதனால் உமது பழவினை இப்படி முடிந்தது நீண்டு தழைத்த கூந்தலாய, இன்னும் பதினான்கு நாட்கள் சென்ற பின்னா, நினது கணவனை இவ்வுலக மக்கள் வடிவில்ன்றி, வானவா, வடிவிலேயே காண்பாய ’ என்று கூறியது. அந்த வருசமற்ற கட்டுரையை யான கேட்டேன் ” என்றார்

சாத்தனூர் கட்டுரையைக் கேட்ட இளங்கோவின் மனம் இளகியது ‘ அரசியல பிழைத்த மன்னனுக்கு அறமே கூற்றுகும புகழமைந்த பத்தினி

யைப பெரியோர் போற்றி வணங்கத்தகும முன் செயத இந்வினைகளும் உருக்கொண்டு வந்து இப்பிறப்பில பயன்களை நுகாவிக்கும் இந்த மூன்று செயல்களும் சிலம்பின் காரணமாக விளங்கின ஆதலால், 'சிலப்பதிகாரம்' எனனும் பெயரால், பலதுறைப பாக்களுடன், உரைப்பாடும், இசைப்பாடும் விரவிய இயலிசை நாடகச் செய்யுள் ஒன்றை நாம நாட்டுவோம்" என்றா அடிகள்

சாததனா பெருமகிழவுற்று, "தமிழகத்தை யாளும் மூன்று முடிவேந்தாகும் உரிய இக்கதையை அடிகள் அருளுக" என்று ஊக்கினா

இசைபெற்ற இளங்கோவடிகள் அவ்வாறே, அறத்துப்பால, பொருட்பால, காமத்துப்பால ஆகிய முப்பாலும் அடங்கிய, பாட்டுடைச் செய்யுளை அருளினா. அச்சிலப்பதிகாரச் செய்யுளை மதுரைச் சங்கப் புலவரும் நண்பருமான கூலவாணிகச் சாததனா கேட்டார வீட்டுப்பாலை மணிமேகலையாகப் பாடி முடிக்க அடிகள் கருதினா தாமே அதைப்பாடி முடித்திருப்பதாகச் சாததனா உரைத்ததால் "மணிமேகலைமேல உரைப்பொருள் முற்றிய சிலப்பதிகாரம்" என்று தமது காவியத்தை முடித்தார இளங்கோவடிகள்

நீ. மங்கல வாழ்த்து

கொங்கலா மாலை யணிந்த சோழனது குளிர
வெண குடைபோல, இந்த அழகிய உல
கிடத்தை, நிலவளித்துக் காக்கிறது திங்கள் ஆத
லால திங்களைப் போற்றுவோம், திங்களைப்
போற்றுவோம்

காவிரி நாடன திகிரியைப் போல, மேருவை
வலம் வருகிறது ஞாயிறு ஆதலால ஞாயிறறைப்
போற்றுவோம், ஞாயிறறைப் போற்றுவோம்

கடலகு மூலகிறகுச் சோழன சுரகம அன
பும ஈகையுமபோல, வானினறு அமுதம் பொழிவது
மழை ஆதலால மாமழை போற்றுவோம்,
மாமழை போற்றுவோம்

நிறைவான நீவேலி சூழந்த உலகில், அச
செம்பியன் குலத்தொடும் புகழ் பரந்தோங்குவது
அழகிய புகா நகரம் ஆதலின, பூம்புகா போற்று
வோம், பூம்புகா போற்றுவோம்.

திங்களும், ஞாயிறும், மழையும் என்றும் உல
கைக் காக்கும் இயற்கைப் பொருள்கள். கடவுளின
அட்ட மூாதங்களில் இரவியும், மதியும் நீரும்
சோந்தன இவை என்றும் இருந்து, உலகிறகு
உதவுவது போல, மன்னன் அறம் என்றும்
நிலைத்து உலகைக் காக்கடும் தன்னிடம் உள்ள
கறையை நீக்காது திங்கள், உலகின் இருளை
நீக்கித் தன்னலமற்ற பொதுநலத்திற்கு ஓர் இலக
காயிருக்கிறது அதுபோல, நீதி மன்னனுடைய

சந்திரவடக குடையும், தனது அன்பு நிழலில
மன்னுயிரைக காக்கும் திங்களால பல மலாகள
மலாசசியுறுகின்றன கடல பொங்கி யெழுநது
ஆகலிதது இனபக கூததாடுகிறது அதுபோல
நீதி மன்னனது கொற்ற வெண குடையால குடி
களின உள்ளம் மலாசசி பெறுக மககள வாழவு
இனப மயமாகப் பொங்குக சூரியனே உலகிற்கு
உயிர அவன தோன்றியவுடனே, உலகம் இரு
ளொழிநது, கணவிழித தெழுநது, பல தொழில
களைப் புரிநது வாழவை நடத்துகிறது அதுபோல,
மன்னனது ஆக்கின சக்கிரம் நாடெங்கும் சுற்றிக
கலவியொளியும் செலவத தொழிலும் வளாதது,
மடமை வறுமை சோம்பல ஆகிய துயாகளை
யோடடி அறத்தைப் பாதுகாத்தது விளங்குக கடலி
னின்று கதிரவன இழுகும் ஆவியே மேகமாகி
மழை பொழிகிறது அதுபோல, நீதி மன்னவன
குடிகளிடம் ஆறிலொரு கடமைவாங்கி, அவ்வரு
வாயைக் குடிகளின நலத்திற்கே செலவிடுக
மழையின்றி உலகிலலை மேகம் தனனை முற்றி
லும் அப்படியே வழங்கி மறைகிறது எப்பயனை
யும் எதிர்பாராமல், மழை தனனையே வழங்கி உல
கைச் செழுப்பித்தது, உயிரகள உண்டு வளரச செய
கிறது. அதுபோல, அரசன தனக்குப் போபுகழ்
வேண்டுமென்றும் கருதாமல் தனது செலவம்,
ஆற்றல, அறிவு, அன்பு அனைத்தையுங் கொண்டு
குடிகளுக்கு நன்மை செய்க திங்களும் ஞாயிறும்,
மழையும் உலகைத் தாங்குவது போல, அரசனது
குடையும், கோலும், அன்பளியும் உலகைத்
தாங்குக இவ்வாறு சோழ மன்னன் காக்கும்
காவிரி நாட்டிற்குத் தலைநகர் அழகிய புகார் என

னும காவிரிபபூமபடடினம பூமபுகார், சோழனது
 செங்கோனமையின் விளக்கம. கலவியும், கலை
 களும் தொழில்களும், வாணிபமும், சீரும் செலவ
 மும் ஓங்கும் புகார நகரைப பாரததாலே சோழனது
 ஆட்சித திறமையும் முறை தவரு நீதியும் புலப
 படும ஆதலால பூமபுகார வாழக இக்கதையின்
 தொடக்கத்தில் பூமபுகாரைப புரந்தவன கரிகால
 வளவன அவனது பெருமையை அறிவோம

சு. கரிகால் வளவன்

கரிகால் வளவன், குடிகளுக்கும் இதஞ் செய்வதில் அசோகன், எம்மதமுஞ் சமமதமான சம நோக குடன் ஆளுவதில் அகபா, கலவி, கேள்வி, தொழில், வாணிபம் ஆகிய இவற்றை வளாதது, நாடு செழிக்கச் செய்வதில் அகுஸ்தன், பகை வரைப போரில் வெல்வதில் நெப்போலியன், ஸீஸா, அலெகஸாந்தர், அன்னி பாலன் இத தகைய பெருமை வாய்ந்தது, ஒரு பெரிய செந்தமிழ் சாமராஜ்யத்தை நிலைநாட்டின கரிகால் வள வனைப் பொருநராற்றுப்படை, படடினப் பாலை எனனும இரண்டு நூல்களும் சிறப்பிக்கின்றன

கரிகாலன் தந்தை 'இளையோன்' எனனும இளஞ் சேடசெனனி தாய் அமுநதூர் வேண மகள் இவன் பிறந்த ஆண்டு, கி பி 35 என்றும், 50 என்றும் பலவாறு சொல்லுவார் சிலப்பதிகாரக் கதைத் தொடக்கத்தில் காவிரிப்பூம் படடினத்தில் ஆண்ட சோழன் கரிகாலனே எனபது பல அறிஞர் முடிபு 'எப்போது' எனபது நமது கேள்வி யன்று 'எவ்வாறு அவன் வாழ்ந்தான்?' என பதே நமது ஆராய்ச்சி கலவி கேள்வி, போக்கலை இவற்றில் முற்றிக் கரிகாலன் வீர இளையனாயிருக் கையில் தந்தையை யிழந்தான் சோழத் தலைநக ரான உறையூரில் உடசண்டையும் குழப்பமும் எழுந்தன. கரிகாலனைக் கொல்லப் பகைவா கத்தி தீட்டியலைந்தனா கரிகாலன் உறையூரை விட டோடினான், மாறுவேடம் பூண்டு தமிழ் நாட்டெங் கும சுற்றித் திரிந்தான் இக்காலம், இவன் பொது ஜனங்களுடன் பழகி, மாந்தர் இயல்பையும், குறை நிறைகளையும் நன்கு அறிந்தது கொண்டான்.

தனது போவலியையும பலவாறு பெருக்கிக்
கொண்டு கரிகாலன், கரூரில் மறைந்திருந்தான்.
அப்போது, உறையூர் அரசனில்லாது வருந்தியது.
ஓர் அரசனைத் தோந்தெடுக்கப் பொது ஜனங்கள்
விரும்பினர் அக்கால வழக்கப்படிச் சீர்காழியி
னின்று ஒரு யானை ஏவப்பெற்றது அது கருருக்
குச் சென்று, ஆங்கிருந்த கரிகாலனைத் தன் முது
கில் ஏற்றி வந்தது சில நல்லோர் சென்று அரசி
றகுரிய அவ விளவலை அன்போடு அழைத்து
வந்தனர் இவ்வாறு கரிகாலன் தோந்தெடுக்கப்
பெற்றும், அவனை வெறுத்துப் பகைகொண்டு
தாயத்தார் சிறையிட்டனர் இந்த வீரன் இருக்கு
மட்டும நமக்கு ஆபத்துத்தான் என்றெண்ணிச்
சில பகைவர் அச்சிறைக்கும தீ வைத்தனர் நெடு
சுரம் பெற்ற நமது வீரன், தீயைத் தாண்டிச்
சிறையேறிக் குதித்து, மாறு வேடம் புனைந்து
உயிர் தப்பினான் ஆனால், அவனது ஒரு கால
தீயால் வெந்து கரிந்துபோயிற்று அதனால், அவ
னுக்குக் கரிகாலன் என்று பெயர் வந்ததென்பார்.
'கரி + காலன்' என்றால் யானைக்கு எமன் யானை
யைக்கூட முட்டி வெல்லக் கூடியவன், அல்லது
பகைவரின் யானைப் படைகளைப் பொருது வீழ்த்த
வல்லவன் என்றும் பொருள் கொள்வார். சிறை
தப்பிய கரிகாலன், தனது மாமனான இரும் பிடாத
தலையாரின் உதவியைக் கொண்டு ஒரு படை
திரட்டி, தோரணக் கம்பத்தின் மீதேறிய ஹனு
மான போன்றும், ஏழுதலைப் பாம்பைப் பொருத்
ஹொகுலீஸ் போன்றும் பகைவரைப் பொருது
அழித்து, அரக்கிமையைக் கைப்பற்றிக் குலப்புக்
விளங்க உறையூரில் அரசாண்டான்.

சுடப்பட டுயிருயநத சோழன மகனும்,
பிடாதலைப பேராணைப பெற்றுக்—கடைக்கால
செயிரறு செங்கோல செலீஇனாள், இலலை
உயிருடையாரா எய்தா வினை (பழமொழி)

ஆத்திமலை சூடிப புலிக்கொடி யுயாததி, அறம
நிறுத்திச செங்கோல புரிநதான் செம்பியன வய
திற சிறுவனானும் அறிவாறறலகளிற பெரியனாள்
கரிகாலன், குடிதழுவி, மக்கள் குறிப்பறிநது, அனை
வருக்கும் இதமாக நடநது கொண்டதனால், நாட
டில அமைதி நிலவியது ஒருமுறை தமது வழக
குத தீர்த்துகொள்ள வந்த இரு முதியா, இள
மன்னனைக் கண்டதும், 'இவவினைஞனே நம மன
மறிநது நீதி தரவல்லவன்' என்று இரகசியமாகப்
பேசினா அக் குறிப்பறிநத கரிகாலன், உடனே
தனது அறைக்குச் சென்று, நரைத்த கிழவன்
மாதிரி வேடம் புனைநது வந்தது, வழக்கைக் கேட்டுச்
சரியான தீர்ப்புச் சொல்லி இரு வரையும்
மகிழ்வித்தான்

'உரைமுடிவு காணாள் இளமையோ' னென்ற
நரைமுது மக்க ளுவப்ப—நரைமுடித்துச்
சொல்லான முறைசெய்தான சோழன குலவிசைச்
கல்லாமற பாகம் படும. (பழமொழி)

கரிகாலன், தனது அரசில கலவியும் தொழில
களும் வளாச்சிபெற, மடமையும் வறுமையும் நீங்க,
அன்பும் அமைதியும் நிலவச் செய்தான் பிறகு,
வீரப்படை திரட்டி, நீடாமங்கலத்திற கருகேயுள்ள
கோவில் வெண்ணியில தனனை யெதிர்த்த பெருஞ்
சேரலாதனையும், ஒரு பாண்டியனையும், வேளிரா
முதலிய குறுநில மன்னரையும் முறியடித்துத் தமிழ்
வழகத்திற புலிக்கொடியை நிலை நாட்டினான். வாகை

யென்னும ஊபபுறததே, அவன ஒன்பது குறு
மன்னரை யெதிராதது வென்றன பிறகு சீஸா,
நெப்போலியன போன்ற வீரரின் ஆவேசத்துடன்
படை நடத்தி, அருவாநாட்டுக (தெனாறகாடு)
குறுமபரையடக்கி, அநநாட்டை 24 கோட்டங்களா
கப் பிரித்துத் தனதன்பிறகுரிய வேளாளரை
அங்குக குடியேற்றினான்! அருவாநாட்டின தலை
நகரான காஞ்சீபுரத்தில் காமக்கோட்டம் அமைத்து
வழிபட்டான கரிகாலன் எநநாட்டை வென்ற
லும், அங்கே அமைதியும், அறிவும், மக்கள் முன்
னேற்றத்திற்கு வேண்டிய எல்லாச் சாதனங்களும்
அமையச் செங்கோல நடாத்தி வந்தான் அதன்
பின் அவன் வேங்கடத்தில் ஆண்ட வடுக
மன்னனை வென்றான், திருக்கோவலூரைத் தலை
நகராகக் கொண்ட மலையமா நாட்டையாண்ட
மலையமான், சோழா ஆணைக்கு உட்பட்டான்.
பிறகு கரிகாலன் நாகப்பட்டினத்தைத் தலைமையா
க்கொண்டு, பன்றி நாட்டையாண்ட ஒளிநாகரை
வென்றான் பாண்டி நாட்டைக் கைக்கொண்டான்,
பூழி (வட மலையாளம்), குடம் (தென் மலையாளம்),
குட்டம் (கொச்சி), வேநாடு (திருவாங்கூர்), கற்கா
(பாலக்காடு) இவைவந்தும் சோந்த சேரநாட்டை
வஞ்சியினின் றுண்ட சேர மன்னனைப் புறங்கண்
டான், முல்லை நிலப் பொதுவரைக் கீழ்ப்படுத்தி
னான், இருங்கோவேள முதலிய வேளிரை வணக்
கினான், இவ்வாறாகத் தமிழகம் முழுதும் வென்றான்.

“ பலஒளியா பணிபொடுங்கத்
தொலஅரு வாளா தொழிலகேடப்
வடவா வாடக குடவா கூம்பத்
தென்னவன திறலகெடச் சீறி, மன்னா

மன்னெயில கதுவு மதனுடை நோனருள
 மாததானை மறமொயம்பிற
 செங்கண்ணற செயிரதது நோக்கிப
 புன்பொதுவா வழிபொன்ற
 இருங்கோவேள மருங்குசாய” —பட்டினப்பாலை

இன்னும் போவெறி தணியாத கரிகாலன,
 வடநாட்டிற் படைநடத்தி, இமயப்பிடரில் புலிக
 கொடி பொறித்தது, வசசிரம (பண்டில கண்டு),
 மகதம் அவந்தி முதலிய நாடுகளில் ஆண்ட வட
 மன்னரை வணக்கித் திரைகொண்டு மீண்டனன
 மைசூராவரை விரிந்த மெளரிய சாமராஜயத்தை
 நிலைநாட்டினான் அசோகன் கரிகாலன், இமய
 முதல குமரி வரை விரிந்த பரத கண்டம் முழுதிலும்
 தனது தமிழ் சாமராஜயத்தை நிலை நாட்டியாண்
 டான், அமமட்டுமோ? கடற்படை கொண்டு
 இலங்கையிற் புகுந்து, முதற் கயவாகுவை
 வென்று, பன்னீராயிரம் சிங்களரைச் சிறைப்
 பிடித்து வந்தான்

இவ்வாறு கரிகாலன் தான் வென்ற நாட்டை,
 ஆங்காங்கு வலிய படைகளை வைத்துக் காதது,
 பிறகு குடிகள் முன்னேற்றத்திற்கு வேண்டிய பல
 நன்மைகளைச் செய்தான் காடுவெட்டி நாடாக்கி
 னான், குளநதொட்டு வளம் பெருக்கினான், அக்
 காலம் காவிரி வெள்ளத்தால் பயிர்களுக்கும் உயிர்
 களுக்கும் கணக்கற்ற சேதம் நோந்தது காவிரி
 கொள்ளிடம் ஆகிய இரண்டின வெள்ளமும் தனித்
 தனியே பிரிந்து விவசாயத்திற்குப் பயனாகும்படி
 பாய, அணைகளும் வாய்க்காலகளும், மத்குகளும்
 கட்டினான், இப்பெரிய காரியத்திற்குத் தன ஆட
 சிக்குட்பட்ட சிறற்றரசரையும், தான் போராளிற்

சிறைபிடித்த வீரரையும் பயன் படுத்தினான் ; காவேரியாறு பாயும் இடங்களில், ஆங்காங்குள்ள சிறைச்சாருக்கு வேலையைப் பங்கிட்டு, இக் காரியத்தை வெகு திறமையுடன் நிறைவேற்றினான் இதனால் வடநாட்டிற்குக் கங்கை போலவும், ஐரோப்பாவிற்கு டானியூப் போலவும், எகிப்திற்கு நைல் போலவும், சோழ நாட்டிற்குக் காவேரி நலவளமளித்தது மக்கள் கரிகாலனை வாழ்த்தி, ' கரிகால பெருவளத்தான, பொன்னிநல வளவன, வளவா கோன, திருமாவளவன ' என்று கொண்டாடினா, " பொன்னிக் கரைகண்ட பூபதி, ஆயிரம் விளையுட்டாகக் காவிரி புரக்கும் நாடு கிழவோன " என்று புலவா புகழ்ந்தனா

முதலாவது சந்திரகுபத்தைப் போலவே நமது கரிகால வளவனும், தனது அரசியலை இலாகா இலகாவாகப் பிரித்துத் தக்க அறிவாளிகளைக் கலந்துகொண்டு குடிதழுவிக் கோலோச்சினான் தமிழ் மன்னா, ஐம்பெருங் குழுவும், எண்பெரும் ஆயுமம் புடைசூழ அரசாண்டு வந்தனா ஐங்குழு நாட்டுக் காரியங்களைக் (National Service) கவனிக் கும எண்பெரும் ஆயும அரசனுக்கு வேண்டிய சொந்தப் பணிகளைச் (Personal Service) செய்யும் ஐம்பெருங் குழு — அமைச்சா, புரோகிதா, படைத் தலைவர், தூதுவா, சாரணா ஆகியோராவா எண்பெரும் ஆயும — கணக்கா, கருமகாரா, பொக்கிச்சக காரா, வாயிறகாப்பாரா, நகரமாந்தா, படைத் தலைவா, குதிரை வீரா, யானை வீரா, ஜனப் பிரதி நிதிகளாகி, நாட்டார நன்கு மதிக்கும் அமைச்சா, உள்நாட்டு வெளிநாட்டு நடப்புகளை நன்கறிந்தும் நாள் கோள் அறிந்தும் ' இன்ன காரியம்

இன்ன காலத்தில் தொடங்கலாம்' என்றறி
 விக்ரம நிமித்திகா, நாடடின சுகாதாரதைப
 போற்றும் மருததுவா, மத சம்பந்தமான காரி
 யங்களைக் கவனிக்ரம குருக்கள, ஜனங்களால
 தோந்தெடுக்கப்பெற்ற மகாசனங்கள் ஆகியோர்
 இவர்களே அரசன துணைவா ஆவா இவர்களு
 டன கலந்துகொண்டும், இன்னும் நாடடிற் பெரிய
 புலவா, அறிவாளா துணை கொண்டும் அரசன
 முறையாக நாடாண்டான மலை நாட்டுப் பேக
 னும், புறம்புநாட்டுப் பாரியும், கோயிலூர் காரியும்,
 பொதியமலை ஆயும், குதிரைமலை அதியமானும்,
 கொல்லிமலை ஓரியும், மலைநாட்டு நளளியும் இவன
 காலத்து வளளல்கள இவ்வெழுநாம ஒன்று
 பட்டுக் கரிகால வளவனை நேசித்தனா இவர்கள்
 புலவருக்கு ஏராளமான பரிசிலளித்ததுக் கலவி
 வளாததனா வளவன ஏராளமான புலவர்களை
 வரவேற்று ஆதரித்தான அவன மாமனான
 இருமபிடாததலையார பெருந தமிழ்ப புலவா
 அவரை எப்போதும் கரிகாலன துணைக்கொண
 டிருந்தான, நாட்டில் கலவி, கேள்வி, கலை, கவிதை
 ஆகிய இவை வளரத்தக்க அறிவுப் பணிகளைத்
 தக்கார மூலம் செய்தான, தனது வருமானத்தில்
 ஏராளமான பணத்தைக் கலவி, கலை, தொழில்
 வளாச்சிகளுக்கே செலவிட்டான ஆண பெண
 ஆகிய இரு பாலாரும இவன காலத்திற கலவி
 கற்றுப் பெரும புலமை பெற்றனா

கரிகாலன சீர்காழித் தாலுக்காவிலுள்ள நாங்
 கூர் வேளாளா குலத்திற பெண்ணெடுத்தான
 வேளாளரை இவன மிகவும் ஆதரித்தான இவ
 னுக்கு, சேட செனனி, நலங்கிள்ளி, நெடுங்கிள்ளி,

மாவளத்தான் என்னும் ஆண மக்களும், ஆதி
மந்தியாரா என்னும் பெண்ணும் உண்டு. ஆதி
மந்தியாரா கலவி கேளவிகளில் தோந்து, கடைச்
சங்கம வீற்றிருந்த பெண புலவருள ஒருவரானார்

வெள்ளிவீதியாரா, வெண்ணிக குயத்தியாரா,
குறமகள இளவெயினி, குறியெயினி, காக்கை
பாடினியாரா, நசசௌளையாரா, மாசாததியாரா, எயிற்
றியாரா, காமக் கணிப்பசலையார், பூங்கண உருத்
திரையாரா, பொன்மணியாரா, பாரி மகளிரா, ஒளவை
யாரா ஆகிய இவாகளெல்லாம் இவன காலத்தில்
சங்கம வீற்றிருந்த பெண புலவா இவா பாடிய
பாககள் கடைச்சங்க நூல்களில் உள்ளன பாவ
லரையும், நாவலரையும், வறருப பரிசில வழங்கி
எககாலமும் ஆதரித்தான வளவன மாமூலா,
பரணா, நககீரா, உருத்திரங்கண்ணனாரா, முடத
தாமக கண்ணியாரா, கருங்குழலாதனாரா, கழாதலை
யாரா முதலிய பாவலா இவனது அறம, வீரம,
வணமை முதலிய அருந்தன்மைகளைப் பாடிப்
புகழ்ந்தனா புலவரை முகமலாநது வரவேற்று,
மனமறிநது பொன்னும் மணியும் உதவி, தானே
வழியனுப்பிக தோமிசை போக விடுவானும் கரி
காலன முடததாமககண்ணியாரா கரிகாலன மீது
பொருநராற்றுப்படை பாடினாரா உருத்திரங் கண்
ணனாரா, பெருமாவளவன் வீரம, வணமை, அரசியல,
செங்கோன்மை, அவனது தலைநகாச சிறப்பு முத
லியவற்றைப் புகழ்நது 'படடினப் பாலை' என்னும்
அரிய நூலாகிப் பதினாறு நூருயிரம் பொன்
பரிசிலாகப் பெற்றாரா இதனை,

" தழுவு செந்தமிழ்ப் பரிசில வாண்பொன
பத்தொட்டாறுநூ ருயி ரம்பெறப்
பண்டு படடினப் பாலை கொண்டதும் "

எனவரும் கலிங்கத்துப் பரணியிற் காண்க இந் தக்காலம் பிரமாதபபடும் நோபல வெகுமதியைப் போன்ற எத்தனையோ மடங்கு பெரிய பரிசிலகளை, நமது பழநதமிழ் மனனா தகக புலவருக்கு வரையாது கொடுத்தனா தமிழும் கலையும் பரவப் பல கலைகழகங்களும், புலவா கூடித் தமது திறமை களைக் காட்டப் படடி மண்டபங்களும் மூவேந்தா நாடுகளிலும் ஏராளமாயிருந்தன நானூறுக்கு மேற்பட்ட எண்ணுள்ள புலவா மணிகள் மனனா வணமையால தமிழ் வளாதனா. பத்துப்பாட்டு, நெடுந்தொகை நானூறு, குறுந்தொகை நானூறு, பரிபாடல், நற்றிணை நானூறு, ஐங்குறுநூறு, பதிற்றுப்பத்து, கலித்தொகை, பதினெண் கீழகணக்கு, சிறிற்சை, பேரிசை, முததொள்ளாயிரம் முதலிய அரிய பெரிய நூல்கள் பல அககாலத்தில் வெளிவந்து தமிழுக்குப் பொன்னுருப் புகழளித்தன இசை நூல்கள், கூத்த நூல்கள், நாடகத் தமிழ் நூல்கள் பல அககாலத்தில் உலாவின

பெருமாவளவன் சுத்த சமரச்ச் சைவன், திருக்கச்சி ஏகமப வாணா கோயிலைக்கட்டி வழிபட்டவன் “கரிகாலனை நண்ணுவா எழிலகொள்கச்சிநகா ஏகமபத்து அண்ணலா” என்று ஞான சம்பந்தா திருமாவளவனைச் சிறப்பித்துப் பாடியிருக்கிறா அசோகன் தனது மகள் சங்கமித்திரையையும், மகன் மகேந்திரவையும் பௌத்தமத பிரசாரத்திற்காகத் தென்னாட்டிற்கு அனுப்பினான் அக்காலம் முதல் இங்கும், இலங்கையிலும் பௌத்த சமயம் நன்கு ஊன்றிக் கொண்டது. அதன் பின் வடக்கிருந்து ஜைனமுனிவா வந்து இங்கே சமணமதத்தைப் பரப்பினா. கரிகாலன் அரசில பௌத்த

மடங்களும், சமணப்பள்ளிகளும் இடா இன்றித்
 தழைத்தன பிறருக்கு இடரின்றி, அவரவா
 ததமது சமய நெறிபற்றி வாழ்வதைக் கரிகாலன்
 தடுத்திலன் புகாரில் மருவூப பாககத்தில் யவனா,
 சாவகா, சோனகா முதலிய பிற நாட்டார வந்து குடி
 யேறியிருந்தனா அவாகளையும் வளவன் நன்கு
 மதித்தான அநதணா தமது வேதக கொளகை
 யைக் கடைப்பிடித்து நடக்க வேண்டிய ஆதரவீந்
 தான ஒரு சோலையிலுள்ள பலவகைக் கனிமரங்
 கள போலவே, பல வகுப்பினா கரிகாலன் குடைக்
 கீழ அமைதியாக வாழ்ந்தனா போ தொடங்கு
 முன்னா, அநதணா, அறவோ, பெண்டி, குழந
 தைகள், முதியா, பிணியாளா இவாகளைப் பறை
 யடித்துப் போகச் சொல்லிப் பிறகே அவன் பகை
 வரை எதிர்ப்பான கரிகாலன் வேளாளா, அந்
 தணா, வீரா, வணிகா, கவிஞா அனைவருக்கும் பாது
 காவலனாயிருந்து, நாட்டையும் மன்னுயிரையும்,
 அறத்தையும், அறிவையும், தொழில்களையும் வள
 முறுத்தினான் அவன் குராப்பள்ளி யென்னும்
 திருவிடைக்கழியில் இறுதி சோந்த போது,
 *‘‘ அறிந்தோன், மன்ற அறிவுடையாளன், இறந்
 தோன்றனே யளிதிவ வுலகம் (வீரப்போ, வேத
 நெறி யாவும் அறிந்தவன், பலகலையறிவுடையவன்,
 அவன் இறந்தான உலகம் இரங்கத்தக்கது)’’
 என்று கருங்குழலாதனா பாடினா

உளநாட்டிற் கலவி, தொழில், விவசாயம்
 அனைத்தையும் வளாத வளவன், கப்பல வாணி
 பத்தால நாடு செலவச செழிப்படையக் கருதி,
 அதற்கேற்ற துறைமுகப்படின்ம காவிரிப்பூம்பட
 டின்மே என்றறிந்து, புகா எனனும் அநநகரை
 அளகாபுரிபோலப் புதிதாகக் கட்டியமைத்தான்.

* புறநானூறு

கால ஆராய்ச்சி

குறிப்பு - மூன்றாவது சங்ககாலம் கி பி இரண்டாம் நூற்றாண்டு எனப்பதே அறிஞர் முடிபு அதுவே தமிழிலக்கியத்தின் பொற்காலம், அது தமிழா நாகரிகம் உச்சநிலை பெற்று நாடெல்லாம் பரவியிருந்த காலமாகும் இலங்கை கயவாகு, சேரன் செங்குட்டுவன் காலம் கி பி 125-180 என்று கே ஜி சேஷய்யா "சேரமன்னா" எனும் தமது ஆங்கில நூலில் விளக்குவது பொருத்தமானதே செங்குட்டுவன் ஐம்பத்தைந்து ஆண்டுகள் அரசாண்டான் கயவாகு வஞ்சிநகர் வந்தபோது செங்குட்டுவனுக்கு ஐம்பது வயதென்பது 'செங்குட்டுவன் தாயார் நற்சோணை, கரிகாலன் மகள் என்று கனகசபை சொல்லுவது பொருந்தாது நற்சோணை கரிகாலன் கூடப்பிறந்தவளா யிருக்கலாம் திகழொளி ஞாயிற நேழ்பரி நெடுநதோச சோழன் மகள் நற்சோணை இச சோழன் கரிகாலன் தந்தையான இளஞ்சேட சென்னிதானே எனப்பது ஆராயத்தக்கது சிவராஜ பிள்ளை தமது 'Chronology of the Tamils' என்ற நூல் 126 ம பக்கத்தில், நற்சோணை கரிகாலன் கூடப்பிறந்தவளா என்றே குறிக்கிறார் பெருஞ்சேரலாதன் 58 ஆண்டுகள் ஆண்டதாகக் கருதுகின்றனா சிலப்பதிகாரத்தில், எதிர்காலத்தன்மை யொருமையாக "அன" ஈறு வழங்குகிறது (மாறி வருவன, யானறிருவன) "நீர்" எனும் முன்னிலை (அடிகள் நீரே, கூறுமினரே) பெரு வழக்காக வருகிறது "நான்" எனும் தன்மை (நான் கண்டா) ஏராளமாக வழங்குகிறது சங்க நூல்களில் "அல" ஈறே (தின்பல) வழங்கும் "நீர்" எனப்பது அரிதாகவே முன்னிலையில் வரும் "யான்" எனும் தன்மையே வழங்கும் ஆதலால், சிலப்பதிகாரம் கடைச்சங்க காலத்திற்குப் பிற்பட்டதென்று புலவாமணி வையாபுரிப் பிள்ளை ஆராய்கிறார் காலம் எப்படியாயினும், நூலை நமக்குக் காப்பாற்றித் தந்த திருவருளை இறைஞ்சுவாம்

௫. பூம் புகார்

“ பூம்புகாரா போற்றுதும் ' பூம்புகாரா போற்றுதும் '”

சுமபா அயோத்தி நகரைப் “ போகககனியொன்று பழுததது போலும் ” என்றா “ நாகலோகமும் தேவலோகமும் போன்ற போகமும், நீண்ட புகமும் நிலைபெற்ற புகாரா ” என்றா இளங்கோவடிகள் *பொதியமும், இமயமும், புகாரும் ஒன்றென்றா அடிகள் எப்படி? பொதியமும் இமயமும் நடுங்குவதிலை, ஒடுங்குவதிலை, நிலை பெயாவதிலை அதுபோலவே பூம்புகாரும் எனபா கலவி கேள்விகளில் தோச்சி பெற்று உண்மையை முற்றும் உணர்ந்த மேலோர் திருமாவளவன் குடைக்கீழ், புகாரின் பழங்குடி மக்கள், கலவி, கேள்வி, அறம், அன்பு, தொழில், வாணிபம், சீர், செலவம் அனைத்திலும் சிறந்தோங்கினா ‘ ஊர் பிடிக்கவில்லை, அரசு பிடிக்கவில்லை ’ யென்று யாரும் மனவெறுப்புடன் வலசை போவதிலை மேற்சொன்ன மலைகளைப் போல இவ்வூர்ப் பழங்குடிகள் நிலைபெற்று வாழ்கின்றனா புறப்பகைவரால் ஊருக்கு நடுக்கம் இலலை அவ்வூரார் பகைவரை வென்று புறங்கண்ட வீரமன்னன்கீழ் வாழும் வீரத்தமிழர் அவ்வூர்ப் பழங்குடி மக்கள் அறிவிலும், பலத்திலும், வளத்திலும் ஒடுங்குவதிலை ஏனெனில் நாட்டில் வறுமை, மடமை, அடிமைப் பிணிகள் இலலை அறிவும், ஆற்றலும், தொழிலும், செலவமும், ஆண்மையும் செழித்த தோங்கினா செம்பியன் குடிகள் பொதியம் தமிழ் முனிவரின் தவநிலையம் இமயம் தமிழ்த் தந்தையான சிவபிரானின் அருளநிலையம் புகார நகரம்

* மங்கள் வாழ்த்துப் பாடல்

தமிழ்ச செலவத்திற்கும், திருவருட செலவத்திற்
 கும நிலையமாக விளங்கியது இவ்வாறு தனக்குரிய
 தனிச்சிறப்புற்ற புகாரா, நாகலோகம்போலப் போகத்
 திலும், தேவலோகம்போல வறருப புகழிலும்,
 அருட செலவத்திலும் சிறந்தோங்கியது

* இடமகன்ற புவி மடநதைக்கு அலைநீர்
 ஆடை, மலை திருமுலை, அதனினறெழும ஆறு
 ஆரம், மேகம் கூந்தல, அவள மேல மூடிய இருட
 போவையைக் கதிர்க்கரம் பரப்பி நீக்கி, உதயகிரி
 யில தோன்றுகிருள உலகம் விளங்க ஒளிரும இரவி
 அப்போது பூம்புகார தேவலோகம்போல நமமுன
 விளங்குகின்றது

காவிரி கடலுடன் கலக்கும் சங்கமுகத்தில்
 உள்ளது புகார பாண்டி நாட்டிற்குக் கொற்கை
 போலச் சோழ நாட்டிற்குப் புகார சிறந்த துறை
 முகப்படின்மாதும் தற்போது பம்பாய் கராச்சி
 முதலிய துறைமுகங்களைப் போலவே, முற்காலம்
 காவிரிப்பூம் படின்ம எனனும் புகார, பாரத
 நாட்டிற்கு சிறந்த துறைமுகங்களில் ஒன்றாக விளங்கி
 யது இததுறைமுகத்தில் இறக்குமதியான பொரு
 ளும், ஏற்றுமதிககான பொருளும் புலிமுத்திரை
 யிடப்படடு, மூட்டைமூட்டையாகப் போரேறி நின்ற
 தைப் படின்மப்பாலை விளக்குகிறது —

“மாரிபெய்யும் பருவம்போல
 நீரினினறு நிலத்தேற்றவும்,
 நிலத்தினினறு நீர்ப்பரப்பவும்,
 அளந்தறியாப் பலபண்டம்,

* இநதிர விழவூரெடுத்த காதை

வரமபறியாமை வநதீணடி,
 அருங்கடிப பெருங்காப்பின,
 வலியுடை வலலணங்கிணை,
 புலிபொறிததுப புறமபோககி
 மதிநிறைநத மலிபண்டம,
 பொதிமுடைப போறேறி ”

இங்குக குதிரைகள் வநது இறங்குகின்றன
 (“ நீரின வநத நிமிர் பரிப புரவி ”) யவன சோனக
 வணிகா நமது நாட்டுச சரகுகளை வாங்கிச செல்ல
 கப்பல கொண்டு வநது நிறகின்றனா நமது
 நாட்டில விளையும மிளகு, அகில, துகில, உணவுப
 பொருட்கள், கருமபு, தானிய வகைகள், முதது,
 மணி, பவளம முதலியவை ஏராளமாக ஏற்றுமதி
 யாகின்றன

இததகைய வாணிபச செலவததால, புகாரா
 செழிப்புற்று விளங்குகிறது அதனகண “ குழல
 அகவ, யாழ முரல, முழவதிர, முரசியமப ” நாளெல
 லாம திருநாளா யிருககின்றன மருவூப பாககம,
 படடினப பாககம என்று இரண்டு பிரிவாயிருக
 கிறது புகாரா இரண்டிறதம இடையேயுள்ள பொது
 நிலம மரமடாநதிருககிறது அங்கே நாளங்காடிகள்
 (பகறகடைகள்) கூடும

மருவூப பாககத்தை நோகுகுவோம. அங்கு
 நிலா முற்றங்கள், பெரிய பண்டகசாலைகள், மான்
 விழி போன்ற சாளரங்களைக கொண்ட மாளிகைகள்
 ஆகியவற்றைக காணகிறோம காவிரியின் சங்க
 முகத்தினருகே. யவனா வசிககின்றன. அவா
 வாணிபத்தில் நல்ல லாபம பெறுகின்றனா கண

டாா கணகளைக் கவாகினறனா. கடறகரரரில், கப்பல வாணிபத்தாற செலவந தேடத தமது சொந்த நாடடை விட்டுவந்து, பரதேசத்துக் கடலோடிகள கலந்து வசிக்கினறனா சாந்து, கந்தப் பொடி, குளிரந்த வாசனைச் சந்தனம், விடுபூ, தொடுபூ, கடடுபூ, நோகடடி, செந்தேன, நிரியாசம், பச்சிலை, கற்பூரம், அகில முதலிய நறுமுகைச் சரக்குகள், இன்னும் பிற வாசனைச் சாமான்கள் இவற்றை விற்பவா நகர வீதிகளில் திரிகினறனா படடு, *கம்பிளி, பருத்தி இவற்றைச் சோத்துப் பல நுண்ணிய தொழிலகளைச் செய்யும் நெய்வோ இருகைகள் ஒரு தெருவிற காண்கினறன இவ்வாறு வகை வகையாகத் தெரியும் பண்டங்களுடன், நெல, புல, வரகு, தினை, சாமை, இறுங்கு, துவரை, இராகி, எள்ளு, கொள்ளு, பயறு, உழுந்து, அவரை, துவரை, கடலை, மொச்சை, மூங்கில நெல, காராமணியாகிய பதினெட்டு வகைக் கூலங்களும் குவிந்து விறகப்படும கூலவீதிகள் காண்கினறன பிட்டு வாணியா, அப்பளு சுடுவா, உப்பு வாணிகா, வெற்றிலை கடடுவோ, ஏலம் இலவங்கம் சாதிககாய காப்பூரம் தக்கோலம் ஆகிய பஞ்சவாசங்களை விறகும வாசவா, ஒருபுறம் காண்கினறனா

* “பட்டினும் மயிரினும் பருத்தி நூலினும்
கட்டு நுணவினைக் காருகா இருகையும்”

இதில் ‘மயிரா’ எனபதை ‘எலி மயிரா’ எனபா ஆட்டு மயிரா என்று கொண்டு நம் நாட்டில் காசமீரம் போலக் கம்பளிகளும் சாலவைகளும் நெய்தார்கள எனபதும் பொருத்தமாகும் “கட்டுநுண வினை” எனபதைப் பாவு விரித்துத் தறியிறகடடி நுட்ப வேலைப்பாடுகளுடன் நெய்யும் நெசவு எனக

பதநீர் (கள) விறகும பெண்டிர், மீன விறகும பரதவா, ஆட்டு வாணிபா, ஆகியோர் செறிந்த புலாற கடைகள் ஒரு புறங் காண்கின்றன ஒரு புறம் எண்ணெய் வணிகர் காண்கின்றனர். மற்றொருபுறம் வெண்கலக் கன்னாடும், செம்புக் கொட்டிகளும், மரத்தை வெட்டிப் பல சாமான்கள் செய்யுந் தச்சரும், வலிய கைகளையுடைய கொல்லரும், சைத்திரிகரும், சிற்பாசாரியரும், மண்ணிறப் பல சாமான்கள் பண்ணும் குயவரும், பொன்னணி செய்யும் உருக்குத் தட்டாரும், முதது மணி இரத்தினங்களால் ஆபரணங்கள் செய்யும் இரத்தினாசாரியரும், தையற்காரரும், கமமியரும், செம்மாரும் (சக்கிலியா) சீரை, நெட்டி இவற்றால் மலர் மாலை, பொம்மை முதலிய மாசற்ற தொழில்கள் பல பெருக்கி வாழ்வோரும், ஒரு புறம் காண்கின்றனர் குழல், யாழ் முதலிய இசைக்கருவிகளில், குரல், துத்தம், கைக்கிளை, உழை, விளரி, தாரம் (சரிகம்பதநி) ஆகிய ஏழிசைகளையும் வழுவின்றி, சுத்தமாக இசைக்க வழிகாட்டுந் திறமைவாய்ந்த அரிய பெரிய குழலர், பாணர், ஆகிய இசைப் புலவர் ஒரு தெருவில் வசிக்கின்றனர் இன்னும் சிறுசிறு தொழில்களைச் செய்து பிழைக்கும் பல தொழிலாளர் மாசற்ற மருவூப பாககத்தில் வசிக்கின்றனர்.

* * * *

இனிப் படபின்ப பாககத்திற்குச் செல்வாம்: அங்கே நாம் காணும் இடங்களாவன: இராஜ வீதி, கொடித் தேரோடும் வீதிகள், பெரிய கடைத்தெருக்கள், பெருங்குடி மக்களாகிய தனவணிகரின் மாட மாளிகைகள் விளங்குந் தெருக்கள், அந்தணர் வசிக்கும் இடம், நாட்டார் நலத்தை விரும்பிப் பயிராத

தொழில செய்யும் உழவா, ஆயுள வேதா (மருததுவா), காலககணிதா, சோதிடா முதலியோரா தததந தொழிலுககேற்ற முறையில் இருக்கும் இடங்கள், முதலுககோப்போரும், மணிமாசு நீக்குவோரும், வேகடிகள் தமக்குச சிறப்பான கோடபாடடின படி வளையறுப்போரும் இருக்கும் பெரிய தெரு, அரசா முன்னிலை நின்று துதிகும் சூதா, இருந்து துதிகும் மாகதா, அரசா புகழைப்பாடும் வைதாளிகா, நாழிகை சொல்லும் கடிகையரா, பிறா மனமகிழ வேடம்புனைந்தாடி நலம் பெறும் சாந்திககூததா, மதங்கா, களத்தாடுங் கூத்தியா, அகககூத்தாடும் கணிகையா, பரிசங்கொள்ளும் விலைமாதா, குற்றே வல செய்யும் ஏவறபெண்கள், தோற்கருவி, நரம்புக கருவி, துளைக்கருவி, உருக்குக்கருவி முதலியவற்றை வாசிகும் குயிலுவா, போப்படைக்கும், திருவிழாக களுக்கும் பலவகைப் பறைகொடுவாரா, விகட கவிகள் (நகைவேழம்பா) முதலியோரா, தததம் இனத்தின வகை தெரியும்படி இருக்கும் இடங்கள், குதிரைப் பாகா, யானைப் பாகா, தோப்பாகா, கடுங்கண் மறவா ஆகிய இவர்கள், அரணமனைப் புறத்தைச் சுற்றியிருக்கும் இடங்கள், இவ்வாறு பெருமையோங்கிப் பெரியோர் நிரம்பிப் பாடல் பெற்றுச் சிறந்தது படடினப்பாகம்.

இந்த இரண்டு பாகங்களுக்கும் நடுவே யுள்ளது இடைநிலம் இரண்டு வேந்தரின பாசறை களுக்கு இடையேயுள்ள களத்தில் போரொலி கேட்பது போல மருதராப் பாகத்திற்கும் பட்டினப் பாகத்திற்கும் இடையேயுள்ள இந்த இடைநிலத்தில், நாள் அங்காடிகளின் ஒலிகள் கேட்கும். இந்நிலம்

மரங்கள் அடாந்த சோலை, வியாபாரிகள், அம்மரங்
களையே காலகளாகக்கொண்டு, ஒழுங்காகக்கடைகள்
கட்டி யிருக்கிறார்கள். இச்சோலையில், விற்போர்
ஓசையும், வாங்குவோர் ஓசையும் ஓயாது கேட்கும்.

இந்த நாளங்காடியில், ஒரு பூதத்தின் பலிபீடம்
உள்ளது அப்பூதம், வெற்றிவேல மன்னனான முசு
குந்தனுக்கு வந்த இடங்களை நீக்க, இந்திரனால்
அனுப்பப்பெற்று, அந்நாள முதல இந்தநகரைக்
காத்து நிற்கிறது சித்திரா பெளணிமையன்று
மறக்குலப் பெண்கள், அழகான (காமா) கோலத்து
டனே, அப்பூதத்தின் பலிபூதத்தில் பூக்கள் தூவி,
அவரை, துவரை, எள்ளருண்டை, நிணச்சோறு
இவற்றைப் படைத்துப் பொங்கலிட்டு, நறுமபுகை
காட்டி, நாணமில்லாதவாபோலச் சிங்கியடித்து,
கைகோத்துக் குரவைக்கூத்தாடி (ஆவேசம் நடித்து)
“எமது மன்னன் ஆளும நிலமடங்கலும், பசி,
பிணி, பகை நீங்கி மழையும் வளமையும் சுரந்து
செழித்து வாழ்க” என்னும் ஓசையதிரும் ‘இவ
வாறு இப் பலிபீடத்தில் வழிபடுவோர் மிக்க வலி
யுடையவராவா’ என்று முசுகுந்தன் நியமித்தான்.
மருவூரில் உள்ள மறவலி வீரரும், படமினத்தி
லுள்ள படை வீரரும் “மன்னனுக்கு உற்ற தீங்கு
களை நீக்குவாயாக” என்று பலிக்கொடை புரிந்து
பூதத்தை வணங்குவார் இவ்வீரா, வேலும் கவணுங்
கொண்டு போக களத்திற பகைவரை வென்று,
தாம அறுத்த தலைகளைக் கொண்டுவா. (அத்தலை
கள், கண சிவந்து கடுநோக்குடன், பாக்கப் பயங்
கரமாயிருக்கும்), நலத்தைத் தரும் அந்தப் பலி
பீடத்தில் தமக்கும் அரசிற்கும் சேமமுண்டாகும்படி
அத் தலைகளை வைப்பார். புலியைக் கொன்ற ஏற்

றின் தோல போதத மயிராககண முரசததை இடி முழக்கம் போல ஆதது “உயிர்ப பலி தந்தோம கொள்க!” என்று கூவுவா

இனித திருமாவளவன் அரணமனையை நோகதவாம முறகாலததுத் தமிழா வாழவை நினைததால அலிகும ஆணமைக கனலேறும், கோழைக்கும வீரச சிலிர்பபுறும். திருமாவளவன் செருவெங் காதலன், போ புரிநது பகைவரை வென்று, நாடெல்லாந் தமிழ்க் கொடியை நடுவதற்குக் காதல வெறியேறியவன்! அவன் பக்கத்திலுள்ள இரு நிலங்களான சேர பாண்டியா நாடுகளை வெற்றி கொண்டான், அதன்பின் தன்னுடன பொர யாரும வராத்தால், போத தினவெடுத்தது, நாள் பார்த்தது, வாளெடுத்ததுக்குடையுயாததி, மயிராககண முரசடித்தது, “இறைவனே இன்று நான் வடதிசை நோக்கிப் படை நடத்துகிறேன் வடநாட்டிலாயினும் எனது வலிய தோட்கள் பகைவரைப் பெறுக!” என்று வணங்கிச் சென்றான். அசையாத ஊக்கத்துடன் போ நசைகொண்டு, கரிகாலன் வடக்கே படை நடத்தினான். யாரும அவனை எதிராககவில்லை. இமயமலை வரையிலும் சென்றான். அதற்கு மேற செல்ல முடியாமல், ‘இப் பயங்கரமான இமயமலை பகையாக நின்று தடுப்பதா’ என்று முனிநது, அமமலையின் பிடரில் தனது புலிகொடியைப் பொறித்தான். ‘தன்னுடன் பொர வடநாட்டிற் பகைவா இல்லையே’ எனறேங்கித் திருமபுமபோது, சோண நதிககரையிலுள்ள வச்சிர நாட்டரசன், இத்தமிழ் மன்னனுக்குத் தனது முத்துப் பந்தலைத் திறையூக்க கொடுத்தான். வாடபோரிற் சிறந்த மகத்

மன்னன், போரில தோற்று, தனது அருமையான படடி மண்டபத்தை திறையாகத் தந்தான். அவந்தி வேந்தன் நீண்டோங்கிய தனது தோரண வாயிலை உவந்தளித்தான பொன்னாலும் மணியாலும் புனையப்பெற்ற இவை மூன்றும், மேற சொன்ன மன்னரின முன்னோ செய்த உதவிக் காகத் தெய்வத் தச்சனான மயனால செய்து கொடுக்கப்பெற்றவை யாம் இம் முததுப பந்தலும், படடி மண்டபமும், தோரண வாயிலும், திருமாவள வன அரண்மனையைக் கவினுறுத்தின இக்கருத்தைக் குறிக்கும் கீழ்வரும் அடிகள் தமிழன இரத்தத்தில் ஊறுக —

“ இருநில மருங்கிற பொருநரைப் பெருஅச
செருவெங் காதலிற றிருமா வளவன,
வாளும, குடையும், மயிரக்கண முரசும்,
' நாளொடு பெயாதது, நண்ணாப் பெறுக இம்
மண்ணக மருங்கின என வலிகெழு தோள்' எனப்
புண்ணிய திசைமுகம் போகிய அநநாள,
அசைவி லூக்கத்து * நசைபிறக கொழியப்
' பகைவிலக கியதிப் பயங்கெழு மலை' யென
இமையவா உறையும் சிமையப் பிடாததலைக்
கொடுவரி யொற்றிக கொள்கையிறபெயாவோற்கு,
மாநீர் வேலி வசசிரநன னூட்டுக
கோன இறை கொடுத்த கொற்றப் பந்தரும்,
மகதநன னூட்டு வாளவாய வேந்தன,
பகைபுறத்துக் கொடுத்த படடிமண டபமும்,
அவந்தி வேந்தன உவந்தனன கொடுத்த
நிவந்தோங்கு மரபிற றூரண வாயிலும்,
பொன்னினு மணியினும் புனைந்தன வாயினும்
நுணவினைக் கமமியா காணு மரபின...”

* போர் வெல்வதனறி வேறு விருப்பினறி,

பட்டினப பாககத்தில் ஐந்து அறபுத மன்றங்
கள் காண்கின்றன. முதலில ஒரு வெள்ளிடை
மன்றம காண்கிறது. அதில சரககு மூடடைகள்
குவிநதிருக்கின்றன அமமூடடைகளில் 'இனனூ
சரககு' என்று முததிரை யிடபபட்டிருக்கிறது
உளனூராரா பெயா தவிர, அயலூராரா பெயாகளம
அமமூடடையிற காண்கின்றன. மூடடைக குரியவா
தததமது சரககுகளை எடுத்ததுச செலவா காவலின
தேவைகூட இல்லாமல, சரககுகள ஒழுங்காக
உரியாருககுச சேருகின்றன யாராயினும் களவா
ஒரு மூடடை திருடினால, அவா அமமூடடையைத
தன தலையில் வைத்துக்கொண்டு சுழன்று திரிவ
தன்றி, எங்குங் கொண்டுபோக முடியாது அந்த
வெள்ளிடை மன்றத்தை நினைத்தாலே கள்வர்
நடுங்குவா புகாரில களவா இலலை, பிறவூ
களில் இருந்து வந்தாலதான உண்டு அவவாறு
கள்வா வருவதிலலை, காவலன ஆட்சி அததகையது.

அபபால ஒரு இலஞ்சி மண்டபம உள்ளது.
'இலஞ்சி' யென்றால் மடு, பொயகை யென்று
பொருளாம கூன், குறள, ஊமை, செவிடு
தொழுநோயா ஆகியோர் அபபொயகையில் முழுகி
வலஞ்செய்தால, குறைகளெல்லாம நீங்கி, உடல
நலல நிறம பெற்று அழகுறுவர்

அபபால, ஒரு மண்டபம உள்ளது. அதில
ஒளி வீசும நெடிய கல நடபபெற்றுள்ளது வஞ்சா
மருந்து வைத்துப் பித்தானூ, நஞ்சுண்டு உடல
நடுங்கித துன்புருவோ, பல்லமுந்தக கொடிய
பாமபு பிடுங்கப பெற்றவா, பிதுங்கிய கணகளை
யுடைய பேய் பிடித்துக கடுந்துயாப படுவோர்-
இவரனைவரும், அந்த ஒளளிய கலலைச் சுற்றிவந்து
தொழுதால இடா நீங்கி யின்புறுவர்.

அதன் பிறகு பூதச் சதுக்கம் உள்ளது; அதில் ஒரு பூதம்உண்டு “ தவவேடம பூண்டு அதற்குரிய தன்மை யிலலாது பிறரை ஏமாற்றும் போலித் துறவிகள், போலி மினுகதகளால தமமை மறைததுக் கொண்டு அவஞ்செய்யும் விபசாரிகள், செங்கோன் மன்னனுககு எதிராகச சதிசெய்யும் அமைசசா, பிறாமனை நயப்போ, பொய்ச்சாட்சி சொல்லுவோ, புறங்கூறுவோ, இவா, இதோ என் கையில் உள்ள பாசத்திறப்படுவா” என அவ்வூர் எல்லையினின்று நாலு காதம கேட்கும்படி, கடுங் குரலெடுத்ததுக் கூவும அப்பூதம தனது பாசத்தில் அகப்படட மேறசொன்ன பாவிகளை அது புடைத துண்ணும். அதாவது, அந்த வூர் நாகாத எலலைககுள் போலித் துறவு, விபசாரம் பிறாமனை நயத்தல, ராஜததுரோகம, பொய்ச்சாட்சி, புறங் கூற்று முதலிய குற்றங்கள் நுழையா. அவ்வாறு குற்றஞ் செய்வா கடுமையான தண்டனைக் குள்ளாவா. அததகைய குற்றங்களை யாரும் துணிந்து செய்யமாட்டார் என்றவாறு.

அப்பால ஒரு பாவை மண்டபம காண்கின்றது. அங்கொரு பாவை யுள்ளது. அரசன் செங்கோல் கோடினாலும், அறங்கூறும் அவையில் (நீதி மன்றத் தில்) தரும் சாத்திரத்திற்கு விரோதமாக, ஓரகமான நீதி சொன்னாலும், ‘ நீதி கோடியதே’ என்று அப் பாவை நாவினாற சொல்லாமல நறை நீர் உகுத்து அழுமாம.

இதனை,

அரைசுகோல் கோடினும், அறங்கூ றவையத்து உரைநூல கோடி யொருதிறம பறறினும்,

நாவோடு நவிலாது, நவைநீர் உகுத்துப்
பாவை நினறமுஉம பாவை மனறமும

எனவரும சிலப்பதிகார அடிகளான கண்டு தெளிக.

அதாவது, நமது தமிழ் மன்னரின அறமன்றத
தார, அறக்கோட்பாடுகளை நாவனமையால திரித
தும் மிகுததும் கூறுது, எள்ளளவும ஓரகமில்லாது,
நோமையான நீதி கூறுவா. கலவி கேளவி அறி
வாறறலகளில மிகக அறசசபையார தப்பித தவறி
அறங்கோடினால, அங்குள்ள கறபாவைகூடக கண
ணீர் விட்டமும. அக்காலத்தில் அறவழியினின்று,
அணுவும் பிசகாத நீதி வழங்கியது என்றவாறு

மரகத மணியும் வைரமும் பவளத்திரளும்
பதித்த மன்னன மாளிகை, அவனது வெற்றிப புக
ழைப்போல வானளாவ ஓங்கி நிறகிறது இவ
வூரில சிவன்கோயில, முருகன்கோயில, பல தேவா
கோயில, விஷ்ணு கோயில, இந்திரன கோயில,
அருகா பள்ளி, புத்தா பள்ளி முதலிய புண்ணிய
நிலையங்கள் முரணின்றித தழைத தோங்கும
இவற்றிலெல்லாம மாந்தா அவரவா கொள்கைக
கேற்ற அறநூலகளைப் படிப்பா.

காவிரிப்பூம்பட்டினம், அக்காலத தமிழா நகர
மைப்பிறகு ஓர் எடுத்ததுக்காட்டாகும். இக்காலச
சிற்பிகளும் வியகதும்படியா யிருக்கிறது இநநகா
அமைப்பு ஒரு சமுதாயத்திற்கு இன்றியமையாத
தொழிலகளை முறை வகுத்து, அநதநதத தொழின
முறைக்கேற்றபடி மக்களையும் அவா இருக்கும
தெருக்களையும் அணிவகுத்து, கோயிற்பூசை முதல,
வெற்றிலைக்கடை வரையில், ஒரு ஒழுங்குபற்றி
அமைதியாக நடக்கச செயத செங்கோலாட்சியின்

திறமையை எவ்வாறு புகழ்வோம்! சமயம், கல்வி, கலை, தொழில், வீரம், வாணிபம், பயிர் எல்லாம் செழித்தோங்கின, பணை த தமிழகத்தில், பொது மக்களுக்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளெல்லாம் ஒரு புறம் நனகு முறை வகுக்கப்பெற்று நடந்தன, அரசனுகும், அரசியலுகும் வேண்டிய ஏற்பாடுகளெல்லாம் இன்னொரு புறம் ஓங்கின இவ்வாறு “அறனொடு புணாந்த, திறனறி செங்கோல” செழித்த இப்பூம்புகாரின் செலவத் திருவிளங்கும தனவணிகா தெருவிறகுச செலவோம

சா. கண்ணகி திருமணம்

‘ அங்க ணுலகில் அருந்ததி யன்னுளை
மங்கல நலமளி யேற்றினா ”

காவிரிப்பூம் பட்டினம் வணிகா செழித்த மாநக
ராகும் பரதா, கடலோடிகள், மனனா பின
னவா, இளங்கோக்களா, தருமக கிழவா, ஆளகாவ
லா, உழவா, வணிகா, முததொழிலாளா, செட
டியா, சிரேடிகா என்று வைசியா பெயா பெறு
வா இவா, கலத்தினும் காலினும் (கால = வணடி)
பெரும் பொருளீட்டுவா இவா, புகழ் சிறந்த அரச
னும் விருமபும திருவினா இவா வாணிபத்தை
வளாககப் பரதேச வாததகா பலா புகாரில வந்து
ஈணடியிருந்தனா இதனை,

“ நீரின வந்த நிமிர்பரிப புரவியும்
காலின வந்த கருங¹ கறி மூடையும
வடமலைப் பிறந்த மணியும், பொன்னும்
குடமலைப் பிறந்த ஆரமும அகிலும்
தென்கடல் முததும், குணகடல்² துகிரும
கங்கை³ வாரியும் காவிரிப் பயனும்
ஈழத் துணவும், ⁴ காழகத் தாககமும,
அரியவும் பெரியவும் நெரிய ஈணடி ”

எனவரும் பட்டினப்பாலைச் செய்யுளிற காணக

“ கொள்வதும் மிகைகொளாது, கொடுப்பதும்
குறை கொடாது, பல்பண்டம் பகர்ந்து வீசுவா ”
இவ்வூர் வணிகர். இவர்களால், இவ்வூர், ஆகலி

¹ கறி = மிளகு

² துகிர் = பவளம்.

³ வாரி = பொருள்

⁴ காழகம் = பாமா

யுலகம் அனைத்தும் வந்தாலும் வேண்டிய அரும் பொருளை வழங்கத்தக்க வளஞ் சிறந்தது. இவ் வுரைப் போக பூமிபோல இன்புறச் செய்தவா இரண்டு தனவணிகா ஒருவன் பெயர் மாநாய்கன், மற்றொருவன் பெயர் மாசாததுவான். “நாய்கன்” என்றால் செடியாரா ‘மாநாயகன்’ என்றால் பெரிய செடியாரா ‘சாதது’ என்றால் வணிகக் கூட்டம் ‘மாசாததுவான்’ என்றால் வணிகா கூட்டத் தலைவன் இருவரும் அரசன் அன்பை நிறைவாகப் பெற்றவா. பொருளை ஏராளமாக ஈட்டி, ஏராளமாக ஈநது, குபேரனும் கர்ணனும் ஒருங்கே சோந்ததுபோல இவா வாழ்ந்தனா.

மாநாய்கன் ‘ராகையில வானமேகம்’ எனப் புகழ்பெற்றவன் அவனது குலக்கொம்பே நமது கதாநாயகியான கண்ணகி பன்னிரண்டு வயதுள்ள கண்ணகி, பொன்னொளிர் மின்னலைப் போலப் பொலிவுற்றிருந்தாள மலாமகள் போன்ற சிறந்த வடிவழகி கண்ணகி ‘மாசற்ற அருந்ததி-கற்பையொத்தது இவளது கற்புத் திறம்’ என்று பிறமாதா தொழுதேததும் பெருங்குணச் செலவி கண்ணகி

“ போதிலா திருவினா புகழுடை வடிவென்றும்
தீதிலா *வடமீன திறமிவள திறமென்றும்,
மாதரா தொழுதேதத வயங்கிய பெருங்குணத்ததுக
காதலாள, பெயர் மன்னும் கண்ணகியென்பாளமாதோ ”

மாசாததுவான் பெருநில முழுதும் ஆளும், திருமாவளவனைத் தலைமையாக வைத்துப் போற்றும் ஒப்பற்ற குடிகளுடன் உயர்ந்தோங்கும் செல

* அருந்ததி

வச் சீமானாயிருந்தான் கபபல வாணிபத்தாலும், தரை வாணிபத்தாலும், அவன் பெருநிதி யீட்டினான். அதைக்கொண்டு இல்லாததாகத் தலவெதவி செய்தான் இததருமவான இவ்வாறு ஈட்டியும் ஈதலுமே தனது அறமாகக் கொண்ட இந்த இருநிதிக் கிழவன் மகனே நமது கதாநாயகனை பதினாறு வயதுள்ள * கோவலன் கோவலன், அறிவு, அழகு, தொழில், செல்வம், அனைத்திலும் சிறந்தது, உலகமும் சிறிதென ஓங்கும் புகழ் பெற்றான் பண்ணினும் இனிய தீஞ்சொற பாவையா, இவனைக் கண்டு வியந்து, 'இவ்வழகனே செவவேள' என்று தமது ஆயத்திற பாராட்டிப் போற்றுவா ஆயம்—தோழியா கூட்டம்.

“ மண தேயத்த புகழினான், மதிமுக மடவாரா கம்
பணதேயத்த மொழியினா ஆயத்துப் பாராட்டிக்
' கண்டேததுஞ் செவவேள ' என்று, இரைபோகிக்
காதலாற
கொண்டேததுங் கிழமையான கோவலனென்பான்
மாதோ ”

இத்தகைய இனிய தன்மையும், தகைமையும் பெற்ற கோவலனைக் கண்டு கண்ணகி காதலித்தாள். இருவா கண்ணும் கருத்தும கூட்டின பெருங்குணக் காதலியாகிய கண்ணகி, செவவேள போன்ற கோவலனை மனத்துட கொண்டேத்தினாள். இருவர் காதலையும் பெற்றோர் அறிந்தனா இரு தன்வணிகப் பெரியாரும் ஒரு நனானைக் குறித்து, அன்று தமது அருமை மக்களது திருமணக் காட்சியைக் காண விருமரினா.

* கோபாலன்.

முரசுகள் இயம்பின ; முருடுகள் (மத்தளங்கள்) அதிரந்தன ; சங்குகள் முழங்கின ; அரசன் பவனியெழுந்ததுபோல வெண்குடைகள் எழுந்தன , பெண்கள் யானைமேல ஏறி ஊர்வலம் உள்ளவருக்குத் திருமணச் செய்தியை அறிவித்தனா. ஊரில் *மங்கல அணி யெழுந்தது.

மாலை தாங்கிய வைரமணிதூண மண்டபத்தில், நீல விதானங் கடடிய அழகான முததுப்பந்தலின கீழ், வதுவரா அமாந்தனா அப்போது, சந்திரன் ரோகினியைச் சேருந் தருணம். அதாவது, ரோகினி நடசத்திரம் அனுபவத்தில் முதிர்ந்த அந்தணா வேத வழிகாட்டிச் சடங்கை நடத்தினா அருந்ததி போன்ற கற்பரசியான கண்ணகியும், கோவலனும் தீயை வலஞ்செய்த காட்சியைக் கண்டவா முற்பவத்தில் என்ன நோன்பாற்றினரோ ! திருமணங் காண வந்தோர் வாசமும, மலரும கொண்ட மேனியராய், தம்பதிகளை ஒசிற்து நோக்கி, புகழ்நதுரைத்து, மங்கலம் பாடினா. முகிழ்த்த முறுவலும், ஏந்திளமுலையும், விரி

* மாங்கலய சூத்திரம் யானைமேல ஏற்றி ஊர்வலஞ் செய்பபெற்றது எனப்பா அருமபதவுரையா. “ மங்கல அணியெழுந்தது ” என்றால் ‘ ஊரெங்கும் மங்கல விழா அணியெழுந்தது ’ எனப்பா அடியார்க்கு நல்லா இதைக் கொண்டு சிலப்பதிகாரகாலத்தில் தமிழா திருமணத்தில் தாலி கட்டும வழக்கமில்லை யென்று கொள்வாருமுண்டு. திருமணச் சடங்கு கூறுமிடத்திலாயினும், பிற்காலம், மதுரையை எரியூட்டி வளையை உடைத்தெறிநது கண்ணகி செல்லுமபோதாயினும், தாலியைப் பற்றியே பேச்சிலலையாத்லால் மேற்சொன்ன உண்மை கொள்ளத்தக்கது எனப்பர்.

மலர்க் கூந்தலும் கொண்ட மலர்க்கொடி போன்ற அழகிய மாதா, சாந்து, நறுமபுகை, மாலை, சுண்ணம, விளககு, நன்கலம முளை கிளம்பிய பாலிகை, நிறை குடம ஆகிய மங்கலங்களை யேநதினா, “ மணமகள கண்ணகி, தனது காவலனை எககாலும் பிரியாமல, கைநெகிழாமல கூடி வாழுக! தீதறுக! நலம பொங்குக” என்று வாழ்த்தெடுத்துச் சில மலா களைத் தூவினா, பிறகு உலகிறகு அருந்ததிபோன்ற கற்புடைய கண்ணகியைக் கணவனுடன் மங்கல நலமளி யேற்றினா அவ்வாறு வதுவரரைப் பள்ளியறை சோககையில், “இமயமலைக்கு இப்பால, எமது திருமாவளவன் பொறித்த புலிகொடி, அதற்கு அப்பாலாகி, மேருமலையை அளாவுக! எப்பகமும் போர் வெற்றி பெருகிய எமது செம பியன், உலகெலலாம ஒரு தனியாழியுருட்டி (ஏக சக்கிராதிபத்தியம வகிதது) விளங்குக” என்று மன்னனுக்கு வாழ்த்தெடுத்தனா குடிகள் இவ வளவு அன்பு வைககுமபடி அககாலத் தமிழ் மன்னா செங்கோல செலுத்தினா!

கண்ணகியும், கோவலனும் அறம பொருளின் பம நிறைந்த இலலறம் நடாததினர். காதற் கொழுநனாகிய கோவலன தடமலாக கண்ணியான கண்ணகியுடன் இலலறத்தில் அன்றிலைப்போலக் கூடி வாழ்ந்தான்

எ. மங்கல மனையறம்

கோவலனும் கண்ணகியும், தமது நெடுநிலை மாளிகையின் இடைநிலையில் (நாலாந் தட்டு) மயனாற் செய்யப்பெற்றது போன்ற ஒரு மணிக்கால அமளியில் வீற்றிருந்தனா அமமாளிகைச் சாளரம் மணித தாமததாலே ஒழுங்குற அமைக்கப்பெற்றது. அதன் வழியே மாலைத் தென்றல வீசியது அததென்றல கமுநீர், ஆம்பல, நனகு தளை யவிழ்ந்து வண்டு மொய்க்கும் குவளை, மறற வயற பூக்கள் இவற்றின வாசத்தை அளளி யணைந்து வந்தது. வெண்மடல விரிந்த தாழை, மாதவி, சண்பகப் பொதுமபா இவற்றினினறும் பூந்தாதுக்களை வாரியுண்டு, ஒளளிய முகங்கொண்ட மாதரின சுருண்ட அளகத்தில் உண்டாகும் மணத்தைப் பெறுதற்கு வழிகாணுது திரியும் வண்டுகளுடன் சாளரத்துட புகுந்தது மணவாய்த தென்றல. தென்றல காதற்கடவுளின் தேரலலவா? நமது காதலரை அது மகிழ்வித்தது. அவா காதல பெருகியது. இருவரும் மணமலாக கணைகளுடன் மனமதன் வீற்றிருக்கும் மேனமாடி நிலாமுற்றத்தை யடைந்தனா. அங்கு வண்டுகள் உண்ணும்படி, பல நறுமலாகளால ஆகிய சோககையில் (ஆழிசூழ்ந்த தொல்லுலகம் முழுவதையும் விளக்கும்) ஞாயிறும் திங்களும் போலக் காதலா இருவரும் வீற்றிருந்தனா. கோவலன், தனது அருமைக காதலியான கண்ணகியின் பெருந்தோளில் கரும்பும் வல்லியும் எழுதினான், அவள் மார்பில் தொய்யில் எழுதினான். பிறகு இருவரும் வண்டு மலாத்தி நிலவும் மல்லிகை மூலையும், செங்குவளை மூலையும், அணிந்தனர்.

அம மாலைகள் குலைநது நெறி பிறமுமபடி இருவரும
 மாபுறத் தழுவிப் புணாச்சியின்பததில் மயங்கிக
 கிடந்தனா தீராக காதலில் மூழ்கிய கோவலன்,
 அமமயக்கம நீங்கிய பின்னா, காதலியின திரு
 முகத்தை நோக்கி, நலம பாராட்டுரைகளைக் கூறி
 னான். அவையாவன :—

“காதலி, இமையவா போற்றப் பரமசிவன
 குழவித திங்களை முடிமிசைச் சூடியது அருமையான
 காட்சிதான், ஆயினும் அபரமன அப்பிறையை
 உனது திருநுதலாகுமபடி கொடுத்தலே பொருந்
 தும் ஏனெனில், பாறகடலில் திருமகளாகிய
 உனடோடன்றோ அததிங்கள் பிறந்தது? அது
 உனக்கே யுரிமையன்றோ? போமுனையில், புகழ்
 பெற்ற வீரருக்கு, மன்னா படைக்கலங் கொடுத்தல
 பண்பாகும் அந்தப் பண்பினால், அனங்கன தனது
 பெரிய கருமபுவிலலை நினது இரண்டு கரிய புருவங்
 களாகத் தரத்தகும் அமுதம் மூப்பை யொழித்து
 என்றும் இளமையைத் தருவதாம். நீயே எனக்கு
 அமுதம் பாறகடல் தோற்றிய அமுதிறகு முன
 னேயே நீ தோன்றினே அந்த அமுதுடன் தோன
 றியது இந்திரன் வச்சிராயுதம்; அதை அவன்,
 உனது இடையாகுமபடி தரவேண்டும ஆறுமுகக்
 கடவுள், தனது அழகிய சுடா நெடு வேலையே
 நினது முகத்தில் இரு கண்களாக அமைத்தான்
 அது, உனது வேல விழிகளால் என்னை வருத்த
 வன்றோ? பெரிய சிறகை விரித்தாடும் நீலமணி
 மயில், நினது சாயலுக்குத் தோற்றுத் தண்காண
 அடைந்தது. அன்னமானது, நினது மென்னடைக்
 குத்தோற்று நன்னீர்ப் பண்ணை நளிமலரிற் செறிந்
 துறைகின்றது மென்னடை மாதே! குழலும்,

யாமும், அமிழ்துங் குழைத்த நினது மழலைச் சொல்லிறகுத்தோற்று வருந்திய கிளிகள், உன்னைவிட்டுப் பிரியாமல, உனது மலாக கைகளில உறைவனவாயின எதற்காக? உனது இனசொல்லைக் கேட்டுவந்து தாமும் அதைக் கறகவேயாம் நறுமலாக கோதையே, உனது மங்கலமான இயற்கையழகே எல்லா அழகையும் வென்று விளங்குகிறதே; உனது நலம் பாராட்டும தோழியா, உனக்குப் பொன்னணிகள் சூட்டுவதால் என்ன பயனைக் கண்டனா? அவ்வணிகளுக்கு நீ அழகு செய்வதல்லால், அவை யுனக்கு அழகு செய்யத் தேவையிலலையே! பலவகையாக நீ முடிக்கும் கூந்தல இயற்கை மணமுடையது அதற்குச் சில மலாகள் சூட்டுவதை விட்டு, உனது தோழிகள் மெல்லவிழ் மாலை சூட்டுகின்றனா அமமலை 'நான கண்ணகி கூந்தலை அடையவேண்டும்' என்று கேட்கத் தோழியா அதன் அவாவைத் தீர்க்க அவ்வாறு செய்துனா போலும்! உனது தோழியர், உன் கூந்தலுக்கு அகிறபுகையும் போட்டு, அதன்மேல மான்மதச சாந்தையும் (புணுகு கத்தூரி போன்ற வாசனைகள்) பூசுவதேன்? அந்த மான்மதச சாந்து, 'தோழியே நான் கண்ணகி கூந்தலால் மணம்பெறச் செய்யாயோ?' என்று கெஞ்சிய தனாலோ? இன்றேல, இவருக்கு மான்மதத்துடன் வந்த உறவு எதனால்? உனது திருமுலைத் தடத்தில் தொய்யிலெழுதி, அதற்குமேல முததுவடத்தையும் அவா அணிவதேன்? அந்த முததுவடத்திடம் அவா கொண்ட உறவு யாதோ? ஒருகால, 'தோழி, நான கண்ணகி மாபைச் சேரவிழைகின்றேன், துணை செய்' என்று அம்முத்தாரம் கெஞ்

சியதோ? மங்கல வணியும் அகிலுமே பாரமாகி
 உனது சிறறிடை வருந்துகிறதே, அதற்கு மேலே,
 நகைகளும் முததுவடமும், மாலைகளும் சாந்தும
 இவா அணிவதேன? ஆ! இவாகளுக்கென
 பேய் பிடித்துக் கொண்டதோ? அதனால்தான்
 உன்னை யிப்படிச் சூமையேற்றி வருத்துகின்ற
 னரோ?

“தாழ்ந்தடாந்த கூந்தலையுடைய தையலே
 தூய பொன்னிறப் பாவாய், முததனைய மூரலாய்,
 குற்றமற்ற நறுமண வயிரப்பினாய், கருமபனைய
 இனிமையாய், தேனனைய இன் சொல்லாய், பெற்ற
 கரிய பாவையே, என் ஆருயிராகு மருந்தே, பெரிய
 தனவணிகக் குடிச் செமமலான மாநாயகன்
 பெருமை விளங்க வந்த அழகினம் பெண்ணே,
 உன்னை என்னென்றிசைப்பேன்? மலை பெறுதற
 கரிய மணியே என்பேன! பாற்கடல பெறவொண
 னாத அமுதே என்பேன! யாழிற பிறத்தற்கரிய
 இசையின்பமே என்பேன!

“மாசறு பொன்னே, வலம்புரி முததே,
 காசறு விரையே, கருமபே, தேனே,
 அருமபெற்ற பாவாய், ஆருயிர மருந்தே,
 பெருங்குடி வாணிபன் பெருமட மகளே,
 மலையிடைப் பிறவா மணியே யெனகோ!
 அலையிடைப் பிறவா அமிழதே யெனகோ!
 யாழிடைப் பிறவா இசையே யெனகோ!
 தாழிருங் கூந்தல தையால நினனை.....!”

இவ்வாறு இடைவிடாமல் இன்னுரை கூறி,
 நலம் பாராட்டினான் கோவலன். நமது பழந்தமிழா,
 பெண்ணைப் பெருமைப்படுத்திய வகை இதனால்
 விளங்கும். இந்நூலைப் படிக்கும் ஒவ்வொருவரும்,

தமது மனைவியை இவ்வாறு நேசித்து இனிமை கூறவேண்டும் *வயங்கிணா தாரானாகிய கோவலன, தயங்கிணாக கோதையாகிய கண்ணகியுடன் இவ்வாறு மகிழ்ந்திருந்தான கோவலன தாயா, இவர்களைத் தனிக் குடித்தனம் வைத்து, அன்பும் அறமும் பொருந்திய இல்லறம் நடத்திக்காண விருமபிள்ளை அதற்காக ஒரு பெரிய மாளிகையை அமைத்தாள் அதில இவர்களுக்கு வேண்டிய பலவகைச் செலவங்களையும், பணிவிடை செய்யச் சேவகா முதலிய எல்லாவற்றையும் ஒழுங்காக அமைத்தாள் இந்த மாளிகையில், கோவலனும் கண்ணகியும், எககவலையும் இன்றிச் சுயேசசையாக வாழ்ந்தனா ஊருக்கு வரும் துறவிகளை வர வேற்று வழிபட்டு இவா அறத்தைப் போற்றினா, அறவோருக்கு வேண்டியதை உதவினா; இன் முகங்காட்டி விருந்தினரை உபசரித்து ஊட்டினா. அன்பும் அருளும் இவா வாழ்விற பொருந்தின கணவன கருத்தறிந்து, கண்ணகி செய்வன செய் தாள் இவ்வாறு பல ஆண்டுகள் இவா சிறப்பாக இல்லறங் காத்தனா போகப் பொருட்களெல்லாம் இவர்களுக்கு நிறைந்திருந்தன இருவா மனமும், காதலால கலந்து குழைந்து ஒன்றாயின இரு வரும் எல்லா இன்பங்களையும் அனுபவித்தனர்; 'மணமேல யாதும் நிலையிலலை; செலவம், செலவோம் எனச் செல்லும், இருக்கும்போதே இயன்ற நல்லறம் செய்யவேண்டு' மென்று கருதித் தாமும் துய்த்து, அறவோர், துறவோர், வறிஞர், விருந்தினர் முதலானோருக்கும் ஏராளமாக ஈந்து வாழ்ந்தனா.

* தாதும் பூங்கொத்தும நிறைந்த ஒளளிய மாலை.

1 தாதும் பூங்கொத்தும நிறைந்து அசைந்தாடும் மாலை.

அ. மாதவி

நமது நாடடியக் கலை

அழகனை அழகுக் கலைகளால வழிபட்டனா நமது பாரத நாடடினா நமது கோயில்கள அருங்கலை நிலையங்களாம ஆடல, பாடல, காவியம், ஓவியம், சிற்பம் முதலிய கலைகள், ஒரு நாடடின நாகரிக வாழ்விற்கு இன்றியமையாதனவாம நமது பெரியா இக்கலைகளைக் கடவுள் வழிபாட்டுடன் இணைத்துப் புனிதமாக்கினா. மனிதனது மனக்கிளாசசிகம, புலனுணாவிற்கும, ஒரு கடவுடசுவையும பேரினப்ப பயனும நலகவே, மகான்கள இக்கலைகளை வகுத்து, அவற்றிற்குத் தமது அருள் நிவால இலக்கணமுஞ் செயதனா அக்காலம் அவா அருளிய இலக்கணங்களே வழிவழியாக இன்றும் வழங்குகின்றன 'பரதாணவம்' என்னும் பெயரால பரத ரிஷி நாடடியக் கலையை அருளிஞா பாவனை, ராகம், தாளம் இம்மூன்றும் ஒத்தியங்கி இன்பமளிப்பது பரத நாடடியம் உருக் வேதத்தினின்று வாததியம், யஜுரா வேதத்தினின்று அபினயம், சாமவேதத்தினின்று கானம், அதாவணத்தினின்று ரஸம் கிரகித்து, மாநதருக்கு அறம், பொருள், இன்பம், வீடு ஆகிய நூற்பயனையும் அளிக்கவே நாடடியக் கலை வகுக்கப்பெற்றதாக

அபிநய தாபபணம கூறும் * அககாலப் பெரியார்
இக்கலையின புனிதத தனமையை எவ்வாறு காத
தனா எனபதை அடியில வரும் கதையால
அறியலாம -

இந்திர சபைக்கு அகத்தியா வந்தா செந்
தமிழ் முனிவரைத தேவாகோன நலவரவேற்றான
அசசமயம், கண்ணும், காதும கருத்தும் களிக்க
ஊர்வசியின பரத நாடடியங் காண விருமபினான
இந்திரன நாரதா நயமாக யாழ் மீட்டினா.
தோரியமடநதை (ஆடி முததவள) வாரம பாடினாள்.
ஊர்வசி மட்டும ஆடாமல சயந்தனைப் பார்த்து
மோகித்து நின்றாள் இந்திரன மகனான சயந்த
னும் அவளைக் கண்டு மனவிகாரங் கொண்டான
இதனால் வீணை மங்கலமிழந்தது. முனிவா சினந்
தா ' உங்கள் மனவிகாரத்தால், புனிதமான
நாடடியக்கலையை இழக்குறுத்தினீர்கள் நீங்கள்
இருவரும் மண்ணுலகிற பிறக்கக் கடவீர் ' என்று
சபித்தா. சயந்தன வேணுவாகப் பிறந்தான்.
ஊர்வசி மாதவியென்னும் நாடக்க கணிகையாகப்
பிறந்தாள் தலைக்கோல தானமாகிய நாடக் அரங்
கில், மாதவி யாடும்போது, சயந்த வேணு துணை

* நாடடியக் கலை — " நான நாடடியக் கலையைச்
சிறப்பாகக் கருதுவது மிகையன்று தேவா விழிகளுக்கு
இனிய வேளவி விருந்தாக அதை முனிவா கருதுவா.
உமையுடன் கூடிய உருத்திரன தன வடிவினாலேயே
தாண்டவம் லாஸ்யம் என்று அதை இரண்டு விதமாக
வகுத்தான். முககுணங்களில் எழுந்தது, நாரூரஸங்களு
டன் கூடிய மாந்தா வாழ்வையும் உணர்வுகளையும் இதில்
நேரக்க காணலாம். பல சுவையுணர்வுள்ள மாந்தரை
மகிழ்விப்பது அநேகமாக நாடடியக்கலை யொன்றேயாம் "
என்று மாளவிகா கனிமித்ரத்தில் காளிதாஸன கூறுகிறார்.

செய்து சாபம் நீங்கியது. இது வெறும் கட்டுக் கதையாயினும், நமது முன்னோர்கள், இழிவான மனவிகாரங்கள் கலககாமல, பரத நாட்டியக கலையை எவ்வளவு அருமையாகப் பாதுகாத்தனா என்பதை விளக்கும

*

*

*

தேவரும முனிவரும விரும்பிய இந்த நாட்டியக கலை, கடைச சங்கக காலத்தில அடைந்திருந்த பெருமையை அரங்கேற்றுகாலை நன்கு விளக்கும நடன மாதின இலககணம, ஆடலாசிரியன் அமைதி, இசையாசிரியன் அமைதி, முழவாசிரியன் அமைதி, குழலோன் அமைதி, அரங்கின அமைதி, கூத்திலககணம ஆகியவற்றை அரங்கேற்றுகாலை விளக்குகிறது இவை சுததானந்தப பிரகாசம் என்னும் நூலைத் தழுவி யுள்ளன அநநூல மறைந்தது இப்போது வடமொழியிலும், ஆங்கிலத்திலும் நமக்கெய்தும் இசை நூலகளையும், பரதநாட்டிய சாத்திரங்களையும் கொண்டும், அடியார்க்கு நல்லா குறிப்புரைகளைக் கொண்டும அரங்கேற்றுகாலை யுள்ள கலை நுட்பத்தை இயன்ற மட்டும் விளக்குவாம்.

ஊர்வசி மாதவியாகப் பிறந்தாள் என்று மேலே சொன்னோமல்லவா? அந்த மாதவி மரபில, சித்திராபதி யென்னும் ஒரு கணிகை தோன்றினாள் அவள் மகளே நமது கதைக்குரிய மாதவி. மாதவி, பிறப்பிலும் பிறப்பிற்கேற்ற சிறப்பிலும் குன்றாத பூங்குழறபாவை; பெருத்த தோளும், அகன்ற விழியும் கொண்ட கட்டழகி; சாத்திரப்படி, ஐந்தாண்டில தண்டியக்கொம்பு 'கொடுத்தது, மாதவிக்கு நடனக்கலை கற்பித்தனர். ஏழாண்டுகள்

கலை பயின்று, பன்னிரண்டாம் வயதில், ஆடல், பாடல், அழகு இம் முன்றிலும் நிறைவுற்று விளங்கிஞாள் மாதவி இளமை, அழகு, அகன்ற விழிகள், பெருத்த மார்பு, வசீகரம், முகமலர்ச்சி, கீதம், வாத்தியம் தாளம் இவற்றை அனுசரித்து நடிக்கும் திறமை, நவரச பாவனை இவை நாடடியப் பெண்ணின் இலக்கணமாம் கலை விருப்பமும், நற்குணமும், நல்லழகும், ஆடலும், பாடலும் ஒருங்கே வாய்ந்த அணங்கைப் பன்னிரண்டாம் ஆண்டில் அரங்கேற்றுதல் மரபு அவ்வாறே வீரக்கழலணிந்த திருமாவளவன் முன்னே, மாதவியை அரங்கேற்ற விரும்பினா மன்னன் கண்டு சுவைக்க வேண்டுமானால் நாடடியத்திற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளெல்லாம் சாத்திரப்படி முதல தரமாக அமைந்திருக்க வேண்டுமல்லவா? ஆடலாசிரியன், யாழோன் குழலோன், மத்தளக்காரன்-இவர்கள் இலக்கணங்களையும், அரங்கின் அமைதியையும் சாத்திர நுட்பங்களையும் ஆசிரியா இனிக கூறுகிறார்.

கூ. ஆடலாசிரியன்

“ அழகன், புலவன், சமாததன், கறபஞ்சக்தி மிக்க வன, சொல்லும் குரலும் இனியன, பரத சாததிர நிபுணன், பாட்டு, நிருததம், வாததியம் இமமூன்றிலும் தோந்தோன், ஆடலாசிரியன் ஆவன் ” என்றா நந்திதேவா “ நாட்டியககலையிற சிறந்தோனாகி, பாவஞ்சங்களை விளங்க அறிந்தோன் ஆடற்கமைந்த ஆசானாவன் ” எனனும் சிலப்பதிகாரம் ஆடலாசிரியன் அறியவேண்டுவன் இவையாம் —(1) மாககம், தேசி எனனும் இருவகைக கூத்தின் இலககணம் கோயிலகளில், தெய்வச சநந்திகளில் ஆடுவது மாககம், மற்ற மனறங்களில் விநோதத்திறகாக ஆடுவது தேசி.

(2) பலவகைக கூத்திலககணம் புகழ்ச்சியும், நகையும விநோதமும் தோற்றும் பலவகைக கூத்துக்கள உள்ளன சாந்தி, விநோதம் என்று அகககூத்து இருவகையாம் அகக கூத்தாவது சதவ, ராஜஸ, தாமஸ குணங்களால எழும் உள்ளக கிளாசசிகளை அபிநயித்தல கூத்தநிருததமான சொககம், அகசசுவைபற்றிய மெய்ககூத்து, கதை தழுவாது, பாட்டின பொருளபற்றி அபிநயிக்கும் அபிநயக கூத்து, ஒரு கதையைத் தழுவி நடிக்கும் நாடகக கூத்து என்று சாந்திக கூத்து நாலவகையாம் விநோதக கூத்து எழுவகைப்படும அவையாவன :—சுமார ஒன்பது போ காதல அல்லது வெற்றிப்பாக்கள பாடிக் கைகோத்தாடும குரவைக கூத்து, கலிநடம் எனனும் கழாயக கூத்து, கரகம் எனும் குடககூத்து, பாயந்தாடும கரணம், நோக்கு,

பாவைக் கூத்து, நகைச்சுவை கொண்ட வசைக் கூத்து அல்லது விதூடகக கூத்து, சாமியாட்டம் அல்லது வெறியாட்டு இவற்றுடன், இடம்பொருளேவலகளுககுத தககபடி புகழ்ச்சியும், நகையும், விநோதமும் தோற்றமும் பலவகைக கூத்துகளை நடடுவன அறிநதிருகக வேண்டும். நாடகத்தில் ஆடும் நாடடியம், தாளத்தையே அனுசரித்தாடும் நிறுத்தம், ரஸபாவனையை அனுசரித்தாடும் நருத்யம் என நாடடியத்தை மூவகையாக நந்தியருளிய அபிநயதாபணம் வகுக்கும் இம்மூன்றும் ஸுகுமாரமாக நடிக்கும் லாஸ்யம், மிகவும் எழுச்சியுடன் நடிக்கும் தாண்டவம் என்று இருவகையாம் தாண்டவம் வீரசம் மிகுந்து, பாட்டுடன் பெருமபாலும் ஆண்களாற் செய்யப்படும். இன்பத்தைக் காட்டும் ஆனந்தத் தாண்டவம் மாலையில் ஆடும் சந்தியா தாண்டவம், சிவனும் உமையும் ஆடும் உமாதாண்டவம், சிவ - கௌரி தாண்டவம், காளிகாதாண்டவம், திரிபுர தாண்டவம், ஸமஹார தாண்டவம் எனத் தாண்டவம் ஏழு வகையாம் லாஸ்ய நடனம், காதற் சுவையும் இனிய கலைச்சுவையும் கூடி அழகிய பெண்களால நடிக்கப்படுவது. கண்ணன் ராசலீலை லாஸ்யமாகும்

(3) வென்றிக்கூத்து, வசைக்கூத்து, வினோதக்கூத்து முதலிய பலவகைக் கூத்துக்களில், பாட்டின் உறுப்புக்களுக கேற்றபடி பாவனா ரசத்தைப் புணர்த்த வேண்டும் இந்த உறுப்புக்களுக்கு விலககுறுப்புக்கள் எனப்படும். விலககுறுப்புக்கள் பதினான்காவன:— *(1) அறம், பொருள், இன்

* அடியார்க்கு நல்லார் உரை.

பம், வீடு ஆகிய நாற்பொருள் ; (2) உள்ளவர்க்கு உள்ளது, இல்லவாககு இல்லது, உள்ளவாககு இல்லது, இல்லவாககு உள்ளது எனக் கறபனை காட்டும யோனி, (3) தேவா, வீரா, காழகா, நடன, நடி இவரைத தலைவராகக கொண்டாடும விருத்தி, (4) பயிர முளைதது, நாறருகி, பூத்துக கருத்தரிதது, கதிராசெறிநது, அறுவடை செயது துய்ப்பதுபோலப பொருடசுவை காட்டுவது சந்தி ; (5) வீரம, அசசம, இழிப்பு, அறபுதம, இன்பம, அவலம, நகை, நடுநிலை, உருத்திரம ஆகிய ஒன்பது சுவைகள், (இச்சுவைகளை அபிநயிகும வகையை எமது நாடகக கலையிற காணக) (6) தாளவொத்ததுக கிசைநது நடிக்கும நாடகம, காதல நாடகமாகிய பிரகரணம, ஓரங்க நாடகமாகிய பாணம, நகைச்சுவை நாடகமாகிய பிரகசனம, முற்றுகையிடுதலைக குறிகும நாடகமாகிய டிமம், வீரசுவை ததுமபும வியாயோகம, தேவாசுரா வீரசசெயலகளை மூன்றங்கங்களிற காட்டும சமவாகாரம, பரததையிடங் காதலை ஓரங்கத்திற குறிகும வீதி, அறததையே பொருளாகக கொண்ட அங்கம, தமமைக காதலியாத ஒரு பெண்ணுககாத தேவா, மனிதா அல்லது அரக்கா போா புரிவதாகக காட்டும ஈகாமிருகம ஆகிய பத்துச சாதி, (7) நவரச பாவனைகளைக காட்டும குறிப்பு ; (8) உள்ள நிகழ்ச்சியை வெளிப்படத தோற்றம சததுவம ; (9) வெகுளி, சோமபல, ஐயம், களிப்பு, உவப்பு, பொருமை, இன்பம, தெய்வாவேசம, மயக்கம, உறக்கம, உடன்பாடு, துயிலுணர்ச்சி, நாணம், வருத்தம், கண்ணோவு, தலைநோவு, நஞ்சு சாவு, மழை, வெயில, பனி, தீ, குளிர், வெப்பம இவற்றால

உண்டாகும் கேடுகள் ஆகிய 24 வகை நடிப்புக்கள் அபிநயமாம் (10) உடசொல, புறச்சொல, ஆகாயசசொல ஆகிய மூன்று வகைசொல, (11) நான்கடி, எட்டடி, பதினாறுடி, முப்பத்திரண்டடியாகவரும சுண்ணம், சுரிதம், வண்ணம், வரிதகம் ஆகிய நான்கு சொல வகைகள், (12) வண்ணம், சந்தப்பாட்டு, (13) இசைப்பாட்டு, (14) ஆரியம் தமிழ் ஆகிய நடனத்திற்கேற்றபடி கதையைச் சேதிகும் சேதம் இப்பதினான்கும் நடனக் கதைக்கு உறுப்பாகும் விலக்குறுப்பாம்

* (4) நடடுவன பதினேராடல வகையறிய வேண்டும - அவையாவன (1) மாயவாண்டும அலலி (2) விடையோண்டும கொட்டி, (3) ஆறுமுகன் ஆடும குடை, (4) குன்றெடுத்தோன குடம், (5) முககண்ணான பாண்டரங்கம், (6) நெடியோன மல்லாடல, (7) வேலமுருகன் துடியாடல, (8) அயிராணி கடையம், (9) காமன பேடாடல, (10) மாயவன மரககாலாடல, (11) திருமகள் பாவையாடல

கடையம் அயி ராணி மரககால விநதை, கந்தன குடை, துடி மால, அலலி, அமல, குமபம்—சுடாவிழியால பட்டமதன பேடுதிருப்பாவை அரன பாண்டரங்கம் கொட்டியிவை காண்பதினோ கூதது

இந்த ஆடல்கள் உருத்திரன, கண்ணன், திருமால், ஆறுமுகன், திருமகள் முதலிய தெய்வங்களைப் பாவித்து ஆடலாம் இவ்வாறு பலவகை நடனங்களுக்கேற்ற பாடல, ஆடல, தாளம் தூக்கு, தாளச்சீர் இவை இலக்கணப்படி சேர ஆட்டுவிக்க வேண்டும நடடுவன்

* அடியார்க்கு நல்லார உரை.

இனி நடன லட்சணம் காண்க - “கைவழி நயனஞ் சோதல, கணவழி, மனம், மனவழி பாவனை, பாவனைவழி ரசம் நிறறல” நாடடிய லக்ஷணம் எனரூா நந்திதேவா.

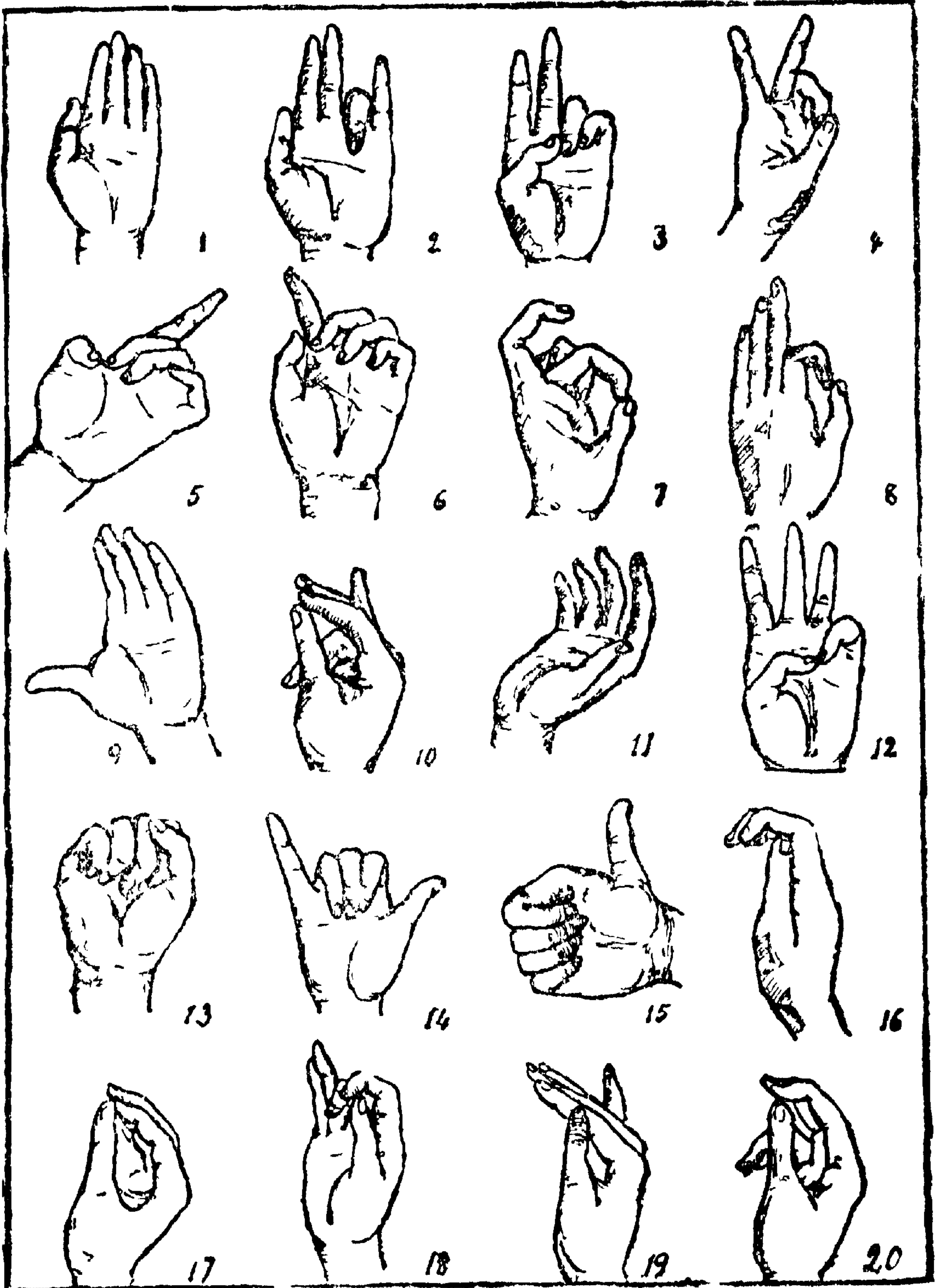
“யதோ ஹஸதஸ ததோ தருஷ்டியதோ தரிஷ்டிஷதத
தோமன
யதோ மனஸ ததோ பாவோ, யதோ பாவ ஸததோரஸ”

கருத்திற்கொண்ட பொருளை, ஒற்றைக கைக குறியாற காட்டுவது பிணடி இரண்டு கைகளாலும் குறித்தல பிணையல என்பா அழகுபெறக காட்டும கை எழிறகையாகும், தொழில பெறக காட்டுவது தொழிற கையாகும் பிணடியும் பிணையலும் புறக கூத்திற குறியன எழிறகையும் தொழிறகையும் சதவ ரஜோ தமோ குணங்களைக் குறிக்கும் அக்க கூத்திறகுறியன ஒற்றைக கைக்கும் குவித்த கைக்கும் கூடை என்று பெயா அக்ககூத்தில ஒற்றையிற செய்யும் கைத்தொழிலும், இரட்டையிற செய்யும் கைத்தொழிலும் முரண்படாமல இருக்கவேண்டும ஆடுமபோது அபிநயம் கூடாது அபிநயிக்கும போது ஆடல கூடாது குரவைக்கூத்திற்கும் வரிககூத்திற்கும் உரியபடி காலகளை யெடுத்தது வைக்கவேண்டும.

இனிச சில முததிரைகளைக் குறிப்பாம -

ஒற்றைக் கைக்குறிகள் - பதாகம், திரிபதாகம், அர்த்தபதாகம். காதரீ, மயூரம், அர்த்தசந்திரம், அராளம், சுகதுண்டம், முஷ்டி, சிகரி, கபித்தம், கடகாமுகம், ஸூசி, சந்த்ரகலா, பத்மகோசம், ஸர்ப்ப சீர்ஷம், மிருகசீர்ஷம், ஸிம்ஹமுகம், லாங்கூலம், ஸோலபதம், சதுரம், ப்ரமரம், ஹம்ஸாஸ

கைக் குறிகள்

1	பதாகம்	2	திரிபதாகம்	3	அாதத பதாகம்
4	காததீ முகம்	5	சூசீ முகம்	6	அாதத சூசீ
7	சுகதுண்டம்	8	அராளம்	9	அாதத சநதிரம்
10	காங்கூலம்	11	அலபதரம்	12	திரிகூலம்
13	முஷ்டி	14	மிருகசீஷம்	15	சிகரம்
16	சாப சீஷம்	17	முகுளம்	18	கடகா முகம்
19	சதுரம்	20	தாமர சூடம்		

யம், ஹம்ஸபக்ஷம், முகுளம், தாமர சூடம். த்ரிசூலம், பாலஹஸ்தம், அதஸூசி முதலியன

பிணையற கைகளாவன - அஞ்சலி, கபோதம், காகடம், ஸவஸ்திகம், டோலா, புஷ்பபுடம், உதஸங்கம், சிவலிங்கம், கடகாவாததனம், காதரீ ஸவஸ்திகம், சகடம், சங்கம், சகரம், ஸம்புடம், பாசம், கீலகம், மதஸ்யம், கூரம், வராஹம், கருடம், நாகபந்தம், கடவா, பேருண்டம், அவஸித்தம் முதலியனவாம்

இவற்றைத் தவிர, பிரமா, விஷ்ணு, சிவன், சரஸ்வதி, பாவதி, லக்ஷ்மி, காததிகேயன, மன்மதன், இந்திரன், அக்னி, யமன், வருணன், வாயு, குபேரன் முதலிய தேவர்களையும், தசாவதாரங்களையும், அரக்கரையும், நான்கு வருணங்களையும், நவகிரகங்களையும் காட்டும கைக்குறிகள் தனித்தனியுண்டு மேற்சொன்ன பிண்டியும் பிணையலும், இவற்றில் பலவகையாகச் சேரும் இந்த ஹஸ்தலக்ஷணங்களெல்லாம் அபிநயதாபணம், ஹஸ்தலக்ஷணபரதீபம் ஆகிய நூல்களில் விளக்கப்பெற்றுள்ளன ஆனால் இவை சொல்லால் விளங்கா ; பாததாலே நன்கு விளங்கும் முதன்மையான சில கைக்குறிகளைப் படத்திற காண்க

ஆடுமபோது காலகளுக்கும் அபிநய லக்ஷணங்கள் உண்டு - ஸதானகம், ஆலீடம், பிரேரிதம், ஸவஸ்திகம், ஸமஸூசி, பாவஸூசி, ஸம்பாதம், ஏகபாதம், நாகபந்தம், மோதிதம் முதலியன காலே தூக்கிச் சுற்றுவதற்கு, சகரம், ஏகபாதம், குஞ்சிதம், ஆகாசம் முதலியவைகள் உள்ளன. நடத்தல், தாவல, நகாதல, ஒடல, விரைதல், நடுங்கல, புரளல

முதலிய பல நடைகள் உள்ளன. வாத்து, மயில், மான, யானை, குதிரை, சிங்கம், பாம்பு, தவளை, ஹனுமான, வீரன போன்ற நடைகள் பலவுள்ளன அபிநயத்தில தாய், தகப்பன், தந்தை, மாமனா, மாமியாரா, கணவன், மனைவி, சககளத்தி, நாட்டுப் பெண் முதலியோரைக் கைகளைக்கொண்டு அங்கத்திற பலபாகங்களைத் தடவிககுறிகும குறிகள் உள்ளன. சமம், ஆலோகிதம், ஸாசி, பிரலோகிதம், நிமிளிதம், உன்மீளிதம், அணுவருதம், அவலோகிதம் ஆகிய எட்டுப் பாவைகள் உள்ளன சுந்தரி, பரிவாதிதம், திரஸீனம், பரகம்பிதம் என நான்கு வகையாகக் கமுததசைவுகள் உள்ளன இவற்றின நுட்பங்களை நாட்டிய சாததிரங்களிலும், நாட்டியபுலவா ஆட்டுமபோதும் பாதது தெரிநதுகொள்ள வேண்டும்.

ய். இசைக் கலை

“ உளளத்தில ஓங்காரமாய நின்ற ஐயா ” என்று இறைவனை வழுததுகிருா மாணிக்க வாசகப் பெருமான அநத ஓங்காரத்தின விரிவே நாத யோகமான இசைக்கலை உயிரும, உலகும நாதக கடலிலே மிதக்கின்றன “ ஒமிதி ஸாவம ” என்னும வேதம—ஓமே எல்லாம ஓம உள்ளொலி. அதனின்று சததம பிறநதது அதனின்று எழுதது அதனின்று சொல தொடா, மொழிகள், நூல்கள, காவியம, சங்கீதம எல்லாம உண்டாயின.

இசை பிறகுகும வகையறிவதற்கு நமது உடலமைப்புபற்றி அறியவேண்டிய தவசியமாம நமது உடலில இருகூறுகள் உள்ளன. ஒன்று இயற்கை, மற்றொன்று ஆன்மா. இயற்கையுடலை ஆன்மா தாங்குகிறது. இயற்கை கேஷத்திரம; ஆன்மா கேஷத்திரஞ்ஞன். இயற்கையுடல 24 தத துவங்களால் ஆனது.

அவையாவன - வான, வளி, தீ, நீா, மண ஆகிய ஐம்புதங்கள், ஓசை, ஊறு, ஒளி, சுவை, நாற்றம் ஆகிய தன்மாததிரைகள், மெய், வாய், கண, மூக்கு, செவி ஆகிய அறிபொறிகள்; வாக்கு, கை, கால், கருவாய, எருவாய் ஆகிய வினைப் பொறிகள், மனம, புத்தி, சித்தம, அகங்காரம் ஆகிய உடகரணங்கள் இந்த இயற்கையுடல 72,000 நரம்புகளால இயங்குகின்றது. அவற்றில் முதன்மையானவை பத்தாம - இடை, பிங்கலை, சுழுமுனை, காந்தாரி, அத்தி, அலம்புடை, சங்கினி, குகு, சிசுவை, புருடன. இவற்றை இயக்கும தச

வாயுகுகள, பிராணன, அபானன, உதானன், ஸமானன, நாகன, கூாமன, கிருகரன, தேவத்த தன, தனஞ்சயன ஆகியவையாம இவ வாயுகுகள, நமது உயிர்ப்பு, மலஜல விசாசனம, பேசசு, போககு வரவு, அறுசுவை, சீரணம, இமைப்பு, விழிப்பு, உணாவு, விககல முதலிய பல செயலகளைச்செய்ய நரம்புகளுககு இயலுவிக்கும பசி, அதிசயம, நினைத்தல, அசசம, துன்பம, மூப்பு, வியாததல, நீர் வேட்டல, வேண்டல, வெகுளி, மதம, கேதம, நோய, பிறப்பு இறப்பு, உவகை, உறககம, இன்பம, ஆங்காரம, உலோபம, சோம்பல, மைதுனம ஆகிய குணங்களெல்லாம இந்த நாடிகளின அதிசயியாலும் அதற்கேற்றபடி காற்றின விகாரத்தாலும் உண்டாவனவாம உடலின சூத்திரக்கயிறுகள் இடை, பிங்கலை, சுமுமுனை ஆகிய மூன்று நாடிகளாம பீரகங்கூட்டின் துளைபோலுள்ள முதுகெலும்படுகுகுகளின வழியே இவை செலகின்றன இவையே பொறிபுலன மனம மூளை அனைத்தையும் ஆளுகின்றன இவற்றில நடுநரம்பாகிய சுழிமுனை நெடுகலும், சகதி நிலையங்களான ஆதாரகமலங்கள் அடுக்கப்பெற்றுள்ளன மூலாதாரம சுவாதிஷ்டானம, மணிபூரகம, அனாஹதம, விசுத்தி, ஆஞ்சை ஆகிய ஆறு ஆதார சககிரங்களும் முறையே ஆசனம, குறி, தொப்புள், இதயம, கண்டம, புருவமத்தியில இருக்கின்றன. இவை சூககுமமான நரம்புப்பின்னல்கள். இவற்றிற்குமேல, உச்சியில ஆயிரம் இதழ்த தாமரையாகிய ஸஹஸாராம உள்ளது. அதிலேதான நமது உடலிற குடிகொண்ட ஆதம தெய்வம் உள்ளது மூலாதாரத்தில் உடங்கும் குண்டலி சகதி ஆருதாரங்களைத் திறந்துகொண்டு,

ஸஹஸராரததிறகு ஏறிசசென்று, ஜீவாதமாவுடன் கலந்து மஹாகுண்டலினியாக மாறுமபோதே, நம மிடம உள்ள தெய்வத தனமைகளும், தததுவங் களும் துலங்கும் புருவ நடுவேயுள்ள ஆஞ்ஞா சககரததிறகுமேல புத்தியுள்ளது. அதற்குமேல, நாத வெளியுள்ளது அதற்குமேல பரநாதம் உள்ளது இநநிலை யடைநதவருககு உள்ளே எப்போ தும் ஓங்காரநாதம் கேடடுககொண்டேயிருககும். அதுவே ஓர் இனிய யாழ்-குழல-மத்தளக கச்சேரி போல ஒலிககும் அங்கிருநதே நாதககலை பிறநதது. சரியானபடி நாதககலை பயின்று நலலொழுககத துடன் தெய்வபகதி செயபவருகக குண்டலிசகதி எழுநது ஆதாரங்களை மலாததும் அருடகவிகள், அவவாறே சகதிபெற்று, விசுத்த சககிரம அல்லது கண்ட சககிரம திறககபபெற்றவராவா தியாகையா, சம்பநதா, அப்பா, மாணிககவாசகா, மீரா, கபீர் முதலிய அருட கவிகளெல்லாம நாதோபாசனையால திருவருளின்ப மெய்தினா

செலவததுட செலவம செவிச செலவமே கேட் கச செவியும், பாடக குரலும் அமைவது ஒரு வரப பிரசாதமேயாம் சங்கீதம் இசைவழிபாடேயாம் ஆழ்வார்களும், நாயனமாரர்களும் இந்த இசை வழி பாட்டால இறைவனை யடைநதனா கீதம், வாததி யம், நிருத்தம் ஆகிய மூன்றும்சோந்தது சங்கீதமாம். நாதத்தினின்றும் சுருதி, சுருதியினின்றும் ஸ்வரம், ஸ்வரத்தினின்றும் இராகம், இராகத்தினின்றும் கீதம் உண்டானது சங்கீதத்திறகுச சுருதி மாதா; லயம் பிதாவாகும். சுருதி என்பது இசையொலி; லயம் என்றால் தாளம், காலகணககு இவையாம். ஸ்வர தாள ஞானததுடன், பாட்டின் பொருளுணர்நது,

இனிய குரலும் உள்ளவனே பாடகனாவதற்கு அருகன் குரல நனருயிலலாதவா வாத்தியப் பயிற்சி செய்யலாம், தவுல, மத்தளம், கஞ்சரா போன்ற தோற்கருவி, புல்லாங்குழல், நாதஸ்வரம் போன்ற துளைக்கருவி, வீணை, பிடில போன்ற நரம்புக்கருவி, ஜாலரா போன்ற காஞ்சனக கருவிகளைப் பயிலலாம்.

அனைத்தினும் சிறந்தது வாய்ப்பாட்டேயாம் அநதராதமாவினின்று பாட்டு வருகிறது அதுவே அநதக கரணங்களை ஏவி, ஒரு தீயை, ஒரு ஆவததை உண்டுபண்ணுகிறது அநத ஆவத தீ காற்றை உநதுகிறது காற்று நாபி, இதயம், கண்டம், உச்சி, மூக்கு, இதழ், நா, பலலணம் இவற்றைத் தொழிற்படுத்துகிறது அதனால், உயிர் மெய்யெழுத்துக்கள் உண்டாகின்றன. உயிரெழுத்துக்களும், இடையின எழுத்துக்களும் கழுத்திற பிறக்கும் மெல்லெழுத்துக்கள் மூக்கில, வல்லெழுத்துக்கள் மாடைய இடமாகக் கொண்டு பிறக்கும் எழுத்துக்கள் அளபெடுத்தது ஆலாபனமாய நீண்டு, இசையாகிப் பண்ணாகும் நெஞ்சு, கழுத்து, நாகு, மூக்கு, அண்ணம், உதடு, பல, தலை ஆகியவை நாதம் பிறக்கும் எட்டுப் பெருந்தானங்களாம் எடுத்தல, படுத்தல, நலிதல, கம்பிதம், குடிலம், ஒலி, உருட்டு, தாகு ஆகிய எட்டுச் செயல்களுடன் சங்கீதம் இயங்கும். ஆளத்தி(ஆலாபனம்) 'தென்னு தெனனா' என்று நடக்கும் ந, த, ம இம் மூன்றெழுத்துக்களும் ஆளத்திக்கு உரியன.

இவையெல்லாம், நாதயோக தத்துவ சாத்திர சமமதமாம். சிலப்பதிகாரக காலத்தில தனித்தமிழ் இசை வழங்கியது. எனினும் இசைப்புலவன்

“ தேசிகத திருவின ஓசை ” கடைப்பிடிக்க வேண்டாமும என்றிருப்பதால், இயற்சொல், திரிசொல், திசைச்சொல், வடசொற்களும், அவை கலந்த பாகங்களும் தமிழகத்தில் வழங்கின என்றும் பழந்தக கராகம், பழம்பஞ்சுரம், செந்துருத்தி, தககராகம், தககேசி, இநதளம், திருத்தாண்டகம், காந்தாரம், சாதாரி, சீகாமரம், கௌசிகம், வியாழககுறிஞ்சி, பஞ்சமம், காந்தார பஞ்சமம், குறுந்தொகை, குறிஞ்சி கொல்லி, நடடராகம், பியந்தைக காந்தாரம், யாசி மூரி, மேகராகக் குறிஞ்சி, அந்தாளிக குறிஞ்சி, நேரிசை முதலிய பழம்பண்கள் தேவாரப் பாசுரங்களில் முழங்கும் இவற்றிற்கு இணையான தற்கால இராகங்களும் உண்டு எல்லா இசையும் ஏழிசை அல்லது சபத ஸ்வரங்களின் விரிவே. ஏழு இசை விளக்கம் அடுத்துக் காண்க .

எழிசை விளக்கம்

சரம்	எழுத்து	தமிழ்ப் பெயர்	ஆரியப் பெயர்	இடம்	மாத திரை	மணம்	சுவை	ஓசை
ஸ	ஆ	ஞரல	ஷடஜமம்	மிடறு	4	காட்டுமலலிகை	பால	வண்டு
ரி	ஈ	துத்தம்	ரிஷபம்	நா	4	பூலலை	தேன	கிளி
க	ஊ	கைக்கிளை	காந்தாரம்	அண்ணம்	3	கடம்பு	தயிர	வாசி
ம	ஏ	உழை	மத்திமம்	சிரம்	2	வஞ்சி	நெய	யானை
ப	ஐ	இளி	பஞ்சமம்	நெற்றி	4	நெய்தல	எலம்	தவளை
த	ஓ	விளிரி	தைவதம்	நெஞ்சு	3	வீரை	வாழை	பசு
தி	ஔ	தாரம்	ரிஷாதம்	நாசி	2	புனளை	மாதுளை	ஆடு

இந்த எழிசைகட்கும் தமிழிலும் வடமொழியிலும் 22 சுருதிகள் அல்லது அலகுகளாம் அலகு-மாததிரை இந்த இசைக்கோவை ஆயம், சதுரம், வட்டம், திரிகோணம், என நான்கு பாலைகளாக வழங்கும் ஸ்வரம், இராகம் என்பதே தமிழில் இசை, பண என வழங்கும் சுருதி என்பதே அலகு அல்லது ப ததிரை என்பபடும

சுருதிகள் ஆரோஹணம், அவரோஹணம் ஆகி, நாலு காலத்திலும் நடகும் இநதசு சுருதிகளுக்கு ஆரோஹணம், அவரோஹணம், டாலு, ஸபரிதம், கம்பிதம், ஆஹதம், பிரதயாகதம், திரிபுச்சம், ஆநதோளம், முாச்சனை ஆகிய தசவித கமகங்களஉண்டு இவை சுரத்தைநீட்டல, குறுககல, சோததல இவற்றால் உண்டாகும் சங்கீதப் பயிற்சியில் பல வரிசைகள் உண்டு — ஸவராவளி வரிசை 12, ஸதாயி வரிசை 4, ஜெண்டை வரிசை 12, இம மூன்றும் ஸவரப் பழக்கத்திற்காம 14 அக்ஷரங் கொண்ட துருவதாளம், 10 கொண்ட மட்டியதாளம், 6 கொண்ட ரூபகதாளம், 10 கொண்ட ஜமபை தாளம், 7 கொண்ட திரிபுடைதாளம், 14 கொண்ட அடதாளம், 4 கொண்ட ஏகதாளம், 3 கொண்ட திருசரஜாதி ஏகதாளம், 11 கொண்ட துருவதாளம் ஆகிய தாளங்களுடன் கூடிய எட்டு அலங்கார வரிசைகள் உண்டு இவற்றிற்குமேல கீதங்கள், பிறகு வாணங்கள், கீர்த்தனங்கள், பிறகு பல இராகங்கள் பயில வேண்டும் இராக ஆரோகண அவரோஹணங்களில் ஏழு ஸவரங்களும் சம்பூரணமாக சுத்தமாக, அமைந்தவற்றிற்கு மேளகாததா இராகங்கள் எனபா சுரங்கள் குறைந்தும், வளைந்தும், கூடியும் வருவன ஜெனய இராகங்களாம்.

மேள காததா இராகங்கள் 72 ஆம். அவையாவன — கனகாங்கி, ரதனாங்கி, கானமூர்த்தி, வனஸ்பதி, மானவதி, தானரூபி, ஸேனாவதி, ஹனுமதோடி, தேனுக, நாடகபரிய, கோகிலப்ரிய, ரூபவதி, காயகபரிய, வகுளாபரணம், மாயாமாளவகௌளம், சகரவாகம், சூரய காந்தம், ஹாடகாமபரி, ஜங்காரதவனி, நடபைரவி, கீரவாணி, கரகரபரிய, கௌரி

மனோஹரி, வருணபரிய, மார ரஞ்ஜனி, சாருகேசி, சரசாங்கி, ஹரிகாமபோதி, தீரசங்கராபரணம், நாகா நந்தினி, யாகபரிய, இராகவாததினி, காங்கேய பூஷணி, வாகதீசவரி, சூலினி, சலநாட, ஸாலகம், ஜலராணவம், ஜாலவராளி, நவநீதம், பாவநி, ரகுபரிய, கவாமபோதி, பவபரிய, சுப்பநதுவராளி, ஷடவிதமாககணி, ஸவாணாங்கி, திவ்யமணி, தவளாமபரி, நாமநாராயணி, காமவாததினி, ராமப ரிய, கமநாசரும, விசவமபரி, சியாமளாங்கி, ஷண முகபரிய, ஸிமஹேநதரமத்தியமம், ஹேமவதி, தாம வதி, நீதிமதி, காநதாமணி, ரிஷபப்பிரிய, லதாங்கி வாசஸபதி, மேசகலயாணி, சிதிராமபரி, ஸுசரிதரா, ஜோதிஸவருபிணி, தாதுவாநந்தினி, நாசிகாபூஷணி, கௌஸலம், ரஸிகப்பிரிய

ஜனய ராகங்கள் — அஸாவேரி, அடாணா, அமருதவாஹினி, ஆனநதபைரவி, ஆபோகி, ஆபேரி, ஆரபி, ராசமனோஹரி, உதயரவி சந்திரிகா, கன்னட, கதனகுதூஹலம், கமலாமனோஹரி, கமாசு, கமநகரிய, கலாவதி, காமபோஜி, காபி, காபி நாராயணி, கீரனாவளி, குநதலவராளி, கேதாரம், கேதாரகௌளம், கைகவசி, கோகிலதவனி, கௌள, கௌளிபநது, ஸஹானா, சாயாதரங்கிணி, சுதத தனயாசி, சுததபங்காளா, சுததபைரவி, சுதத ஸாவேரி, ஜகனமோகினி, ஜயநாராயணி, ஜயபூரி, ஜஞ்சுரட்டி, தனயாசி, தனுக்கீரத்தி, தாபா, தேவ காநதாரி, தேவமனோகரி, தேசாஷ்டி, தோடி, நவரஸ கன்னட, நவரோஜி, நாகஸவராளி, நாடடை, நாட டககுறிஞ்சி, நாதசிநதாமணி, நாதநாமகரியை, நாயகி, நாராயணகௌள, நாராயணி, நீலாமபரி, பங்காள, பநதுவராளி, பலஹமஸ, பிலஹரி, பின்ன

ஷட்ஜமம், புன்ஞாகவராளி, புஷ்பதிலக, பூர்ண
சந்திரிகா, பூவீகல்யாணி, பூபாலம, பூஷாவளி,
பேகட, பைரவி, பைரவம, பியாகு, பிரதாபவராளி,
மலயமாருதம, மணிரங்கு, மதயமாவதி, மந்தாரி,
மலஹரி, மாஞ்சி, மாதவமனோஹரி, மாளவி,
மாளவபூரி, முகாரி, மோஹனம, யதுகுலகாமபோஜி,
யமுஞாகலயாணி, ரீதிகௌள, வராளி, வஸநத,
விஜயவஸநத, வேகவாஹினி, பூரிஞாஜனி, பூரி
ராகம, ஸரஸவதி, ஸரஸவதிமனோஹரி, ஸாரங்க,
ஸாரங்கநாடட, ஸாரமதி, ஸாவேரி, சுருட்டி, ஸௌ,
ராஷ்டரம, ஹமஸதவனி, ஹஸேனி முதலிய
பலவாம

நாம சாதாரணமாகக் கேட்கும் பிரபல இராகங்
கள பெருமபாலும் ஜனய ராகங்களே தோடி,
பைரவி, கமாசு, ஜிஞஜொடி, பூபாலி, பிலஹரி, காபி,
ஜிலஹா, பிஹாக முதலியன பிரபல வடநாட்டு
இராகங்கள் 5 ஸவரங்களுள்ள இராகங்களை ஓடவம
என்றும், 6 ஸவரமுள்ளதை ஷாடவம என்றும், 7
ஸவரங்கள் உள்ளதை ஸம்பூரண இராகமென்றும்
இசைவாணா சொல்வா

சிலப்பதிகாரத்தில் சங்கீதக கலை சோநதிருக
கிறது ஆதலால் இங்கே இசை நுணுகுகததையும்
இராக வரிசைகளையும் பற்றி விரிததாம இனி
இசையாசிரியன இலககணததைக காணபாம;
பரதநாட்டியததிறகேற்ற இசைபபுலவன, சாதா
ரண இசைப புலவனைவிட அதிகமான பயிறசி
பெற்றிருககவேண்டும

யாழ், குழல், தாளம், சீர், வாய்பாட்டு, சன்னக்
குரலுடன் அமைப்பாக வாசிககும மத்தளம்,

முன்னே சொன்ன கூத்தின் வகை,—இவற்றுடன்
 இசைநத பாடலை இனிமையாக, சுருதி லயங்களு
 டன பொருநதப பாடவேண்டும். வரிப்பாடடிற்கும
 ஆடலுக்கும உரிய பொருளை இலக்கி, இயற்சொல,
 திரிசொல, திசைச்சொல வடசொல ஆகிய தேசி
 யச சொற்களின ஓசைகளைச் சுததமாகக் கடைப
 பிடித்து, அநத ஓசையின இலக்கணங்களையெல
 லாம குற்றமறத தெரிநத அறிவாளியாயிருக்க
 வேண்டும் பாடகன அவன, பாட்டுக் கடடிய
 தவ்யின மனக்குறிப்பு, கருத்து இன்னதென்றறிய
 வேண்டும், ஆடலின தொகுதி யறியவேண்டும்,
 இன்ன பகுதிககு இநதப பாட்டுப் பொருநதும் என
 றறிநது பாடவேண்டும், நவரஸ நடனங்களில்,
 ரஸத்திறகேற்றபடி பாடவேண்டும், கூத்து நடக்
 குமபொழுது, ஆடலாசிரியன மனமறிநது பாட
 வேண்டும் இசைப்பயிற்சி மட்டுமின்றி, இசை
 நூல்களிலும் மாசற்ற பயிற்சி பெற்று, பாடடிலக்
 கணத்தை விரிக்கவும், வகுக்கவும், வல்லவனா
 யிருக்கவேண்டும் பாடலாசிரியன

கவிஞன்

ஆகலி முப்புரமும சூழநது, வேங்கடத்திற்கும
 குமரிகும இடையேயுள்ளது தமிழகம் அதிலுள்ள
 தமிழா அறிநது மெச்சுமபடி இயல, இசை, நாடகம்
 ஆகிய முததமிழிலும் புலமை பெற்றிருக்கவேண்
 டும் கவிஞன் வேந்தாமுனகூத்து(வேத்தியல),வேறு
 பொதுவானகூத்து(பொதுவியல)ஆகியவற்றைவிளக்
 கும பரத நாடடியமாகிய நன்னூலை நன்குக் கற்றுக்
 கடைப்பிடிக்க வேண்டும் கவிஞன், பாடகன ஆலா
 பனம் செயவதை நன்கு கவனிக்க வேண்டும்,

இன்னராகம், இன்னதாளம் என்றுணர வேண்டும். அவற்றிற கேற்றபடி கவிஞன், தனது கவிநயத்தைத் தோற்றவேண்டும் பகைவா செய்த வசை மொழிகளை அவன் இன்னவென றறியவேண்டும் தனது கவிதையில் எதிரிகள் கூறும் குற்றங்களை அசடடை செய்யாமல அறிநதுகொண்டு, அவற்றைக் களைநது, நாசசோவினறி எழுதது, சொல, பொருள, யாபபு, அணி, இசை நாடக நாடடிய இலக்கணங்களை யறிநது கவி புனைவோனே கூத்திறகேற்ற நற்புலவனாவன

கக. முழுவோன்

அபினயத்திற்குப் பாடடும், ஆட்டத்திற்குத் தாள
மும மிருதங்கமும வேணடும் மிருதங்கம முழவு,
தண்ணுமை எனப்படும் தண்ணுமைககாரன
இலககணம அறிவாம தாளத்திற்கு மாததிரைக
கணககு, காலம, நடை, ஆவாததனம, முததாயபபு
ஆகிய இலககணங்கள உண்டு பாட்டிற கேற்றபடி
தாளம, தாளத்திற்கேற்றபடி மததளங்களின
கெத்து வாசிககப்பெறும் துருவம, மட்டியம, ரூப
கம, ஜெமபை, திரிபுடை, அடதாளம, ஏகதாளம
ஆகிய ஏழு முதனமையான தாளங்களுண்டு
இவை ஒவ்வொன்றிற்கும், திசரம, சதுஸரம, கண
டம, மிஸரம, ஸங்கீரணம என்று ஐந்தது ஜாதிகள்
உண்டு இந்த ஜாதி பேதங்களால $7 \times 5 = 35$
தாளங்கள் ஆகும் உதாரணமாக ஏகதாளம,
திசரஜாதி ஏகம, சதுசரஜாதி ஏகம, மிசரஜாதி
ஏகம, ஸங்கீரணஜாதி ஏகம எனவாம
இந்த 35 தாளங்களும் பஞ்சகதி பேதத்தால
 $35 \times 5 = 175$ தாளங்களாகப் பெருகும் இந்த
175 தாளங்களுக்கும் சூகமம எனபா ஐம்பூதங்
களில ஒன்றிலொன்று கலந்திருப்பதுபோல, இத
தாளங்களும் ஒன்றிலொன்று கலந்துவிரியும் இவற
றைத்தவிர, இன்னும் 108 தாளங்கள் உண்டு
ஒவ்வொரு தாளத்திற்கும் மாததிரைக கணக
குண்டு, இன்ன காலத்தில் எடுத்தல, இததனை
எண்கள விடுத்தல, இததனை அடித்தல என்று
கணககுண்டு அவற்றிற்குத் தத்தகாரமும உண்டு
“தரி கிடதகதிமி, தாதிகிணதோம்’ தகஜணு, ததி
கிணதோம” என்று தாளத்திற்கேற்ற தத்தகா

ரத்தை மனத்திலுன்னியே மத்தளம் முழக்குவர். இவற்றின் விரிவையும் விளக்கத்தையும் மிருதங்க போதினியிற் கண்டு கொள்க 'தாளவோதது' என்று ஒரு பழநதமிழ் நூலும் இருந்ததுண்டு

தமிழகத்திற பலவகை முழவுகள் வழங்குகின்றன அவை பேரிகை, படகம்(சிறுமுழவு), இடககை, உடுககை, மத்தளம், சலலிகை, கரடிகை, திமிளை, குடமுழா, தககை, தணறபறை, டமருகம், தண்ணுமை, தடாரி, அந்தரி, முழவு, சந்திரவளையம் மொந்தை, முருடு, நிசாளம், சிறுபறை, அடக்கம், தகுணிச்சம், நாழிப்பறை, துடி, பெருமபறை முதலியனவாம் இவற்றில், மத்தளம், இடககை, பேரிகை, கரடிகை, போன்றன அக முழுவாம் தண்ணுமை, தககை, தகுணிச்சம் போன்றன அகப்புற முழுவாம் தணறபறை போன்றன புற முழுவாம் நெய்தறபறை போன்றன புறப்புற முழுவாம் இவற்றை முழுகும் இடமும் காலமும் உண்டு உதாரணமாக, போரில் முரசு, வீரமுழவு முதலியன முழுகுவா, காலையில் துடி முழுகுவா, நாழிகை யறிவிகை நாணமுழ வடிப்பா இவையெல்லாம் காரணப் பெயர்களே மதது என்றால் ஓசை, எல்லா இசைவிருந்துகளுக்கும் தளமாயிருப்பது பற்றி மத்தளம் எனலாயிற்று "ஜல" என்ற ஓசை செய்வதால் சலலிகையாயிற்று இடககையால் முழுகுவதால் இடககையாயிற்று, கரடி போலச் சத்தமிடுவதால் கரடிகை யாயிற்று

முழவாசிரியா (1) ஆடலவகை, (2) பாடல் வகை, (3) இசைநுணுகம், (4) இயல், இசை, நாடகத் தமிழிலக்கணம், (5) ஏழுஸ்வரங்களில் அமைந்த இசைப்பாட்டு, (6) இசை யுறுப்பாகிய

தாளம், (7) செந்தூககு, மதலை, துணிபு, நிவப்பு, கோயில், கழால், நெடுநதூககு ஆகிய ஏழு தூககு கள, (8) இவற்றிற்கு ஒவ்வாத குற்றங் குறைகள், (9) இயற்சொல், திரிசொல், திசைச்சொல், வட சொல் எனனும் தேசியம்—ஆகிய ஒன்பது பொரு ளையும் பிழையிலலாமல் உணரவேண்டும ஓ உருவை இரட்டிக்கிரட்டி சோததல் கூடையாம நடனத்தில் அவ்வாறு சேரும் இடத்தை, குறை விலலாது மிகுமபடி ஆவாததனங்களைத் துரிதமாக வாசிக்க வேண்டும வாரமாவது பின்பாட்டு, பின்பாட்டுப் பாடும் இடத்தில், இசையைச் சரி யானபடி வாங்கி முழக்கல் வேண்டும அவ்வாறு வாங்கி யடிப்பதில் யாழ், குழல், வாய்ப்பாட்டு அனைத்தும் இசைநது கேட்குமபடி, கூத்தின குறிப்பறிநது, கூரிய நகங்களுடைய விரல்களை மததளத்தில் சோதது, இதமாக முழக்க வேண்டும மறறக கருவிகளில் குறைவிழுந்தால் அந்த ஒலியை நிரப்புமபடி தத்தகாரங்களை மிகுத்தது வாசிக்க வேண்டும மறறக கருவிகளும் பாடும் தெளி வாகக் கேட்குமபடி அடக்கி வாசிக்க வேண்டிய இடத்தில் அடக்கி வாசிக்க வேண்டும. பாட்டிற்கும வாததியங்களுக்கும் வைத்துள்ள சுருதிககு அதிக மாகாமல், அதை ஒட்டி, அதில் இலயிக்குமபடி, அள வாகக் கவனித்தது, கைத்தொழிலை அழகுபெறச் செலுத்தி, சிதைவிலலாமல், கணக்குப்படி வாசிக் கும மததளக்காரனாகிய அருந்தொழில் முதலவன நாட்டியத்திற்கு அமையவேண்டும.

கஉ. குழலோன்

குழல, வேங்கை, சந்தனம், மூங்கில, வெண்கலம், கருங்காலி முதலியவற்றூற செய்யபபடும இவற நில வேயங்குழல மிகவினிது குழல சுமார 20 விரறகடை நீளமுள்ளது நாலு விரறகடை சுற்றளவுள்ளது அதில வெண்கலத்தால அடைசு கட்டுவர் இடப்புறவாயை அடைத்து வலப்புறவாயைத் திறந் திருக்கசசெய்வா முதலவாயினின்று ஏழு விரறகடை, வளைவாயினின்று 2 விரறகடைதளளி, நடுவிலுள்ள 9 விரறகடையில் எட்டுத் துளையிடுவா ஒன்று தொழிற்படாத முததிரை மற்ற 7 துளைகளிலும் ஏழு விரலகளை வைத்து வாசிப்பா அவறறில், இடக்கையில், சிறுவிரலும் பெருவிரலுந் தவிர மற்ற மூன்று விரல்கள, வலக்கையில் பெருவிரல தவிர மற்ற நான்கு விரல்கள இருக்கும் குழல, நமது மூச்சினால் ஸபதஸ்வரங்களை உயிர்த்து இசை தரும கருவி குழல, நாதஸ்வரம், பாண்டு முதலிய துளைக கருவிகள் நமது மூச்சைக் கொடுத்து வாசிப்பதால் மிகவும் சிரமமான வாததியங்களாகும் கண்ணன குழல கோபியா உள்ளத்தைக் கவாந்தது பாம்பு, பசு போன்ற விலங்குகளும் குழலுக்குக் கட்டுப்படும. நாட்டியத்தில் குழலின முதனமையைத் தமிழா நனகறிந்து போற்றினர் இனிக குழலோன இலக கணம் அறிவாம

இசை நூல்களிற சொல்லிய இயலபினபடி பாட லாசிரியன், இராக சஞ்சாரத்தில் இசைகொள்ளும் எழுத்துக்களின மேல வந்த வல்லொற்றுக்களை (க, ச, ட, த, ப, ற்) மெல லொற்றுக்களபோலப் பண்படுத்துவான், இதனைச் சித்திரப் புணர்ச்சி யென்

பர். இசைகொள்ளாத எழுத்துக்களின்மேல் வரும் வலலொற்றுக்களை மெலலொற்றுக்கள் போலவே (ங, ஞ, ண, ந், ம, ன) நெகிழ்த்துப் புணாததுவான். இதற்கு வஞ்சனைப் புணாச்சி யென்பா இததிறனுடைய பாடலாசிரியனை யொத்த அறிவு, குழலாசிரியனுக்கும் வேண்டும் குழலில சுட்டு விரல முதலாக விட்டுப்பிடிப்பது ஆரோகணம் சுண்டு விரல முதலாக விட்டுப்பிடிப்பது அவரோகணம் ஆரோகணம் அவரோகணம் சோநது வாததனையாகும் வாததனையை நான்கு காலத்திலும் மயக்கமில்லாமல் தெளிவாக முசசைப்பெய்து வாசிக்கவேண்டும். இவ்வாறு வாததனைகளால் சுமார் 103 பண்ணீர்மை வாசிக்கத் தெரிய வேண்டும் ஸ்வர வரிசையில் முதலான ஸ குரல என்றும், ஐந்தாவது பஞ்சமமான ப இளி என்றும் பெயாபெறும் இவை யிரண்டும் மாறாது இயல்பாயுள்ள சுருதிகளாம் எந்தப் பாடகனும் வாததியக்காரனும், முதலில் 'ஸா பா ஸா பா' என்று குரலைச் சுருதியுடன் இணைத்துக் கொண்டுதான் பாடத் தொடங்குவான இந்த இரண்டு ஸ்வரங்களும் கண்டசுத்தி செய்யும் 'பா' சுருதிகளுக்கெல்லாம் அடிமணை போன்றிருப்பதால் அதற்குப் பட்டடை என்று பெயா குழலோன ஊதும் ஷடஜம் பஞ்சம சுருதிகள் அதாவது ஸா பா, யாழிசைப் புலவன் நரம்பில் மீட்டுதற்கு ஒத்துஇணைந்துகேட்கவேண்டும் அதனை இலயக்கிரமத்துடன் யாழுடன் சோநது, மத்தளக்காரன் கெத்துசுளுடன் பொருந்திக் குழலூத வேண்டும் பாட்டின் பஞ்சமச் சுருதியை எப்போதும் யாழில இணைந்திருக்க வைத்து, பாடகன் பாடும் இராக இயல்பையறிந்து, அந்த இராகத்தை வாங்கி, ஸ்வர

சஞ்சாரத்தாலவளாதது, பாடகன பாடும் பண்ணுககு வேறுபாடான பண விரவாமல, அதாவது இராக வொழுங்கு பிசகாமல, பாடகன பாடடைத தழுவி இனபமாககு குழலில இயக்கி, இசைபட வைத்து வாசிக்கவேண்டும் முதனடை, வாரம, கூடை, திரள என்று இசையில் நானகு இயக்கங்கள் உண்டு முதனடை மிக மெதுவாகத் தாழ்ந்து இசைப்பது. திரள மிகத்தூரிதமாக முடுகியநடையில் இசைப்பது, வாரம, சொல, இசை இரண்டும் ஒழுங்காக இசைப்ப தாம கூடை சொறசெறிவும இசைச்செறிவும உள்ள பாடல இவற்றில சொல்லொழுங்கும், இசை யொழுங்கும் காட்டும் வாரம வருமிடத்தை அபஸ்வர மில்லாமல, கேடிலலாமல, இராக சஞ்சாரங்களாலும், ஸ்வர வரிசைகளாலும் வளக்கவேண்டும் பாட்டு மனத்தைக் கவரும் நயமுள்ள இடம் ஈர நிலம் ஆகும் அந்த சுவாரஸ்யமான, மதுரமான, இனிய இடங்களில, பாட்டுடன் ஒட்டி எழுத்தெழுத்தாக ச, ரி, க, ம, ப, த, நி, ஆகிய ஸபத ஸ்வரங்களும் கணீரென்று கேட்கும்படி வழுவிலலாமல ஊதும குழலோன பரதநாடடியத்திற்கு வேண்டும்.

கந. யாமோன்

தமிழா பழம்பெரும் இசைக்கருவி யாழ் பேரி யாழ்,
 சகோடம், மகரம், செங்கோடு என யாழ் நால
 வகையாம் இவற்றிற்கு, முறையே 21, 16, 17, 7
 தந்திகள் உண்டு பண்டை யாழ் மறைந்தது இப்
 போது வீணை, கலித்தாரா, யஸராஜ, கோட்டு,
 ஸ்வரகெத முதலிய நரம்புக கருவிகளே
 வழங்குகின்றன யாழ்க்கருவி இராவணனுக்கு
 ஆயுளும், ஆற்றலும், ஆயுதமும் அந்நான
 இறைவன் மனிதவுடலில் இடை, பிங்கலை, சுழு
 முனையாகிய நரம்புகள் இணைந்த மேருதண்டத்
 தின் அமைப்பைப் போலவே யாழும் அமைந்துள்
 ளது மனிதகதரலைப் போலவே யாழும் பேசவல
 லது தசவித கமகங்களும் வீணையிலேதான் சரி
 யாகப் பேசும் மறற வாததியங்கள் மட்டமே
 திணைக்கும் பொழுதிற்கும் ஏற்றபடி யாழ்சைத்தனா
 பழந் தமிழா

சிறுபொழுது	பண	யாழ்	பொருள்
1 யாமம்	— குறிஞ்சி	— குறிஞ்சி	— கூடல
2 நணபகல	— பாலை	— பாலை	— பிரிதல
3 மாலை	— சாதாரி	— முலலை	— இருத்தல
4 ஏற்பாடு	— செலவழி	— நெய்தல	— இரங்கல
5 வைகறை	— மருதம்	— மருதம்	— ஊடல

இளங்கோவடிகள் பலவித ஸ்வரங்களையும் பண்
 களையும் யாழில் அமைக்கும் வகையைப்பற்றிக் கூறு
 கிறார். அதற்கு வீணையின் தந்தியமைப்பும் மெட்
 டுகளும் தெரியவேண்டிய தவசியம் வீணையில்
 ஏழு தந்திகள் உள்ளன. அவற்றில் பக்கத்தில்

தனியேயுள்ள அனுசாரணை, ஹெசசு பஞ்சமம், ஹெசசு ஸாரணை இமமுன்றும் மேளத தந்திகள். இவை சுருதி கூட்டவே பயனும் வீணையின மாபில உள்ள அனுமந்திரம், மந்திரம், பஞ்சமம், ஸாரணை இநநானகு தந்திகளையே இடது கை விரலகளை யமுத்தி மீட்டி இசையுண்டாகுவா வலதுகை இடைவிடாமல் மேளம் செய்யவேண்டும். வீணையில் இரண்டு ஸதாயி மெட்டுக்கள் உள்ளன ஒரு ஸதாயிககுப் பன்னிரண்டு வீதம் 24 மெட்டுக்கள் உள்ளன இவ்வாறு நானகு கம்பிகளுக்கும் 96 மெட்டுக்கள் அல்லது வீடுகள் உள்ளன

ஸதாயி விவரம் அறிவாம - ச, ப இரண்டும மாருத சுருதிகள் மறறவையெல்லாம் மாறுவன இம் மாறறங்களெல்லாம் சோநது 16 ஸவரபேதங்களாம்

ஸ ஷடஜம், ரி, சுதத ரிஷபம், சதுஸருதி ரிஷபம், ஷடசருதி ரிஷபம், க, சுதத காந்தாரம், சாதாரண காந்தாரம், அந்தர காந்தாரம், ம, சுதத மத்திமம், பிரதி மத்திமம், ப, பஞ்சமம், த, சுதத தைவதம், சதுசருதி தைவதம், ஷடசருதி தைவதம், நி, சுதத நிஷாதம், கைசகி நிஷாதம், காகலி நிஷாதம் ஆக ஸவர பேதங்கள் 16 ஆம் இப்பதினாறு ஸவர பேதங்களில், (1) சதுசருதி ரிஷபமும் சுதத காந்தாரமும், (2) ஷடசருதி ரிஷபமும் சாதாரண காந்தாரமும், (3) சதுசருதி தைவதமும், சுதத நிஷாதமும், (4) ஷடசருதி தைவதமும் கைசகி நிஷாதமும் தனித் தனி ஒரே ஸதானத்தை அடைவதால் இந்த எட்டிற்கும் நானகு சுர ஸதானங்களே வழங்கும். ஆத்

லால பதினாறிலிருந்து நான்கைக கழிததுப பனனி ரண்டு சுரஸ்தானங்களே பல இசைக்கருவிகளில் காணும் இவற்றில் ஹெசசு ஸதாயியை வனமையென்றும், ஷடஜம ஸதாயியை மெனமையென்றும், மத்திமத்தை சமன என்றும் சிலப்பதிகாரம் குறிக்கிறது ஸபத ஸவரத்திற்கும் முற்காலம் வழங்கிய தமிழ்ப பெயரை முன்பே குறித்தோம் அப்பெயர்களை நினைப்பில் வைத்துக்கொண்டு யாழாசிரியன அமைதியைப் படியுங்கள் —

இந்த யாழில் முழுகுவது ஆயப்பாலை ஆயப்பாலை பதினான்கு கோவைகளாகப் பொலிவது இப்பதினான்கும், செமமையாகத் தெளிவாக முறையாக மீட்டுதல் வேண்டும் அவற்றில் ஏழு பாலைப்பண்களை நிறுத்தல் வேண்டும்* ஏழு பாலைகளாவன —செம்பாலை, படுமலைப்பாலை, செவ்வழிப்பாலை, அருமப்பாலை, கொடிப்பாலை, மேற்செம்பாலை, விளரிப்பாலை எனப்பனவாம் இப்பாலைப்பண்களை எப்படி மீட்டுவது, அதற்கு என்னென்ன ஸவரங்களைச் சோப்பது என்று இனிச் சொல்லுகிறா ஆசிரியா

* சுவாமி விபுலானந்தரின் யாழ் நூல் பாலப்பண்களை நன்று விளக்கும் (பக்கம்) 123-140.

வலமுறை		இடமுறை
பதநிசரிகம	செவ்வழி	ரிசத்திபமகரி
சரிகமபதநிச	விளரி	தபமகரிசநித
மபதநிசரிகம	படுமலை	கரிசநிதபமக
நிசரிகமபதநி	கொடி	நிதபமகரிசநி
கமபதநிசரிக	செம்பாலை	மகரிசநிதபம
தநிகரிகமபத	அருமப்பாலை	சநிதபமகரிச
ரிகமபதநிசரி	மேற்செம்பாலை	பமகரிசநிதப

வல்லோசையுடையது நிஷாதம, தாரம, நி. மெல்லோசையுள்ளது குரல, ஷடஜமம, ஸ இவை யிரண்டும் மெய்க்கிளை நரம்பில கைக்கிளையாகிய காந்தாரத்தைக (க) கொள்ளுகின்றன, அவை நிக ஸக ஆகின்றன காந்தாரம ஒழிந்த மறறப் பாகத் தில தாரம நி, விளரி (தைவதம) த அதாவது நித விரவும் மறற ஸவரங்களும் ஒன்றிலொன்றழிந்து இலயமாகிக கிளை வழி சோந்தது மேலஸ்தாயி உழை அல்லது மத்திமமாயும், கீழிசை கைக்கிளையாகிய காந்தாரமாகவும் நிற்பது, அதாவது மக வாக முடி வது செம்பாலை யெனக எனவே செம்பாலைக்கு நிக, ஸக, நித, மக எனனும் ஸவரங்கள் வேண்டி யனவாம இறுதி இசையான நிஷாதம ஆதியாக, மறற ஸவரங்கள் முறை பிறழாமல வந்து க வும், ஸ வும் கூடி, படுமலைப பாலையும், ரி யும் ஸ வும் கூடி செவ்வழிப பாலையும், ஸ வும் ஸ வும் கூடி அருமபாலையும் ஆம அருமபாலைக்கு ஜெண்டை வரிசை மாதிரி ஸவரங்கள் இரட்டிக்கும் இவ்வாறே தற்கிழமை திரிந்த பின், அதாவது ஸவரபேத மாகியபின், முன்போலவே, தாரமாகிய நி யும் குர லாகிய ஸ வும் சோந்தது கொடிப பாலையும், விளரி யாகிய த வும் ஸ வும் சோந்தது விளரிப்பாலையும், இளி யாகிய ப வும் ஸ வும் சோந்தது செம்பாலையும் ஆம. இவ்வாறு பதிநான்கு கோவைப்பாலையும் யாழில மீட்டப்படும இப்பதினாறு கோவையை மபதநிசரிக அல்லது நிசரிகமபத என்ற சுரவொழுங்கில இரட் டித்தும் கொள்வாருண்டு. எந்தப் பாலைக்கு எந்த நரம்பு சரியானது, எந்த ஸவரங்கள் இணைந்து குறித்த பண் .முழங்கும் என்று அணைவுறத் தோந்துகொண்டு, அதற்கு அடைவான ஸவரங்

களைப் பெய்து யாழிசைக்க வேண்டும், யாழில
 எவ்வகை, குழலில எவ்வகை, இசை வலிவும
 மெலிவும் காட்ட வேண்டுமென்றும் புலவனுக்குத்
 தெரியவேண்டும் யாழில அருமபாலை முதலியன
 இடமுறை மெலியும், குழலில கொடிப்பாலை முதலி
 யன வலமுறை மெலியும் இவ்வாறு வலிய, மெலிய
 சமனான ஸ்வரங்களை, இசைபொலிவுறுமபடிகோத்து
 ஸ்வர சஞ்சாரம் திறமையுறச் செய்யும் புலமையுடை
 யோனே யாழாசிரியனான அவன அககாலம்
 வழங்கிய 103 பண்கள் பயின்றிருக்க வேண்டும்

இக்காலம் பாலைப்பாட்டு வழக்கில இலலை
 இப்பகுதியில வரும் ஸ்வரத்தின பெயர்களைக்
 கொண்டே ஒருவாறு அதைத்தெளிவுபடுத்த முயன்
 றுளேம். பணடிசை கற்ற புலவா காணும் வேறு
 பொருளையும் கொள்க

கச்சு. அரங்க அமைப்பு

முறகாலத தமிழா அருங்கலைகளை எததுணை போற
 றினா என்று பாருங்கள்! ஓர் அருங்கலைப் புலவ
 னுக்கும, கலாவதிக்கும தமிழ் மனனரும, குடிகளும
 சோநது செய்யும சிறப்பைக காணுங்கள்! சிறப்ப
 நூலிலககணப்படியே மாதவி நடனத்திற்கு அரங்கு
 அமைக்கின்றனா அரங்கத்திற்குநிலமளப்படியிருக்க
 வேண்டும? கோயில, பள்ளி, அந்தணா இருக்கை,
 ஊருணி, கிணறு, சோலை, புடகள முதலியவற
 றிற்குக்கேடிலலாமல, உவா, ஈளை, களி, சாமபல்,
 நாறறம, பொடி மண இவை இல்லாததாய, ஊருக்கு
 நடுவே, தேரோடும வீதிகளுக்கது எதிராமுக்கமாக நிலம
 அமைக்கவேண்டும கலைவாணா அததக்கைய குறற
 மறறநிலத்தைத்தோநதெடுததனா புண்ணியநெடு
 வரையாகிய பொதிகையினின்று கண்ணிடை ஒருச
 சாண கொண்ட முங்கிலைக கொண்டாநது, நல்ல
 வளாச்சிபெறற ஆளின பெருவிரல 24 கொண்ட
 அளவில ஒரு கோல நறுக்கினா அதுவே அக்கால
 *அளவுகோல அதனால் அரங்கின அகலம ஏழு
 கோல, நீளம எட்டுக்கோல, குறட்டின உயரம
 ஒருகோல அமைத்தனா அரங்கினமேல பலகை
 பதித்தனா அதற்கும தூண்களின மேல
 பாவிய உத்தரப பலகைக்கும இடையே
 நான்கு கோல உயரம இருக்கச்சு செய்தனா.
 அரங்கிற புகவும், அரங்கினின்று செல்லவும்
 இரண்டு வாயிலகள அமைத்தனா. அத்துடன்

* முறகால நீட்டலளவையைக்காண்பாம — அணு 8 = 1
 தோத்து தோத்துக்கள 8 = 1 இமமி இமமி 8 = 1 என
 என 8 = ஒரு நெல்லு நெல 8 = ஒரு பெரு விரல.

மன்னா தமது ஐங்குமுவுடன் அமரத்தகக இடமும
 அரச சேவகருக்கேற்ற இடமும, மாந்தா அமாந்து
 பாககத்தகக இடமும முறையாக அமைத்தனா
 பிறகு யாவரும் தொழுதேத்தும்படி *வருணப பூதங்
 கள், நந்தி, அரசன், யானை, பாவை, விலங்குகள் முத
 லிய உருக்களை அரங்கின மேலே யெழுதினா
 தூண்களின் நிழல நாயகப்பத்தி ஆடும இடம)யில்,
 வீழாமல மாணசுடா காந்தும் நிலை விளக்ககளை
 யேற்றினா பிறகு மூன்று திரைகள் அமைத்த
 னா அவையாவன —(1) இடத் தூணுடன்
 பொருந்திய ஒருமுக எழினி, (2) வலத்தூணித்தே
 யமைந்த பொருமுக எழினி (3) மேற்கட்டுத் திரை
 யான கரந்துவரல எழினி பிறகு சித்திர விதானம்
 விரித்தனா. அதன் மேல் சிறந்த முததுமாலைகள்,
 பூமாலைகள் வளைவாகத் தொங்கவிட்டு அரங்கை
 அலங்கரித்தனா இவ்வாறு கண்ணுகு விருந்தா
 யமைந்த அரங்கில் இனித தலைக்கோல நாட்டு
 கின்றனா

தலைக்கோல் சிறப்பு

தலைக்கோல எனபது நாடகக் கணிகைக்குச்
 சிறப்புச் செய்யும் ஒரு கோலாகும், படமுமாகும்.
 பகைவா புறத்தே அறுத்த மூங்கில், புண்ணிய
 மலையினின்று கொணர்ந்த மூங்கில், அல்லது பகை
 வரைப் புறங்காட்ட அடித்து அவரிடம் கைப்பற்றிய
 வெண்குடைக் காமபு—இம் மூன்றையும் தலைக்
 கோலாகப் பயன்படுத்தலாம் மன்னன் பகைவரைப்
 பொருது, புறங்காட்டச்செய்து அவ்வழியிற் பெற்ற

* வசசிர தேகன், வசசிர தந்தன், வருணன், இரத்த
 கேசுரன் என வருணப்பூதங்கள் நான்கு

வெண்கொற்றக் குடைக்காமபையே மாதவிக்குத்
தலைககோ லாக்கினா அதன் நீளம் ஏழுசாண;
அதன கணுககளில நவமணி மிளிரும இடையி
லுள்ள பாகத்தைச சாமபூநதம எனனும தங்கத்
தகட்டால முடினா.

முன்னே சயநதன மூங்கிலான கதையைச்
சொன்னோம தலைக கோலைச சயந்தனாகவே
பாவிதது, அதற்கு ஒரு நனனாட பாதது, பொற்
குடத்திற புண்ணியப புனல கொணாந்தாட்டி,
மலை சூட்டினா ஆடலாசிரியன முதலானோ;
பிறகு, அழகிய பொன்னணியும் நெற்றிப பட்டமும
கொண்ட அரச யானையின தடங்கையில் வாழ்த
துடன் அததலைக கோலைத தநது ஊாவலனா செய்
தனா வீர முரசம இயம்பியது, பல வாததியங்
கள முழங்கின அரசனும், தனது ஐம்பெருங்
குழுவாகிய, அமைச்சா, புரோகிதா, படைத்தலை
வா, தூதா, சாரணா முதலியவாகளுடன் தோமே
லேறி ஊாவலததுடன் கலநது கொண்டான
பிறகு தலைககோலைக கவியின கையிற கொடுத
தனா அககாலத்தாரா கவிகளுக கலையுலகில
முதனமையளித்தனா! இவ்வாறு ஊாவலம வந்தவர்
அரங்கிற புகுநதனா இதனைச சிறப்புச செயது
தலைககோல பெற்று, மாதவி அரங்கில அடி
யெடுத்தது வைத்தாள

கரு. மாதவி நடனம்

புனறத்தில அரசன, அமைச்சா, கலைஞா, அறிஞா, பொதுமக்கள் யாவரும் அவரவா தகுதிக கேற்றபடி யமாந்தனா ஆடிடம முக்கோல, நிலையிடம ஒருகோல, பாடகாக்கு ஒருகோல, ¹குயிலுவா நிலையிடம ஒருகோல என்ற ஒழுங்குப்படி தொழிலாளா நின்றனா எல்லாம ஒழுங்கானதும், மாதவி வலக்காலை முனவைத்ததுப பொருமுக எழினியுள்ள அரங்கேறி வலத தூண்பக்கம சோந்தாள ஒருமுக எழினியுள்ள இடத தூண்பக்கம ²தோரிய மடந்தையா, மாதவி வந்தேறியபடியே வலக காலை முனவைத்தேறி வந்து நின்றனா நனமையாகவும், தீமையேகவும் முதலில ³தெய்வப பாடல, ஓரொற்று ஈரொற்று ஆகிய இரண்டு வரச செய்யுள், பாடுகின்றனா அதன் முடிவில யாழ, குழல, மத்தளம், இடககை முதலிய கருவிகள் சோந்து இன்பமாக இசைக்கின்றன

கூடிய குயிலுவக கருவிக ளெல்லாம
குழலவழி நின்ற தியாமே, யாழவழித
தண்ணுமை நின்றது தகவே, தண்ணுமைப
பின்வழி நின்றது முழவே, முழவொடு
கூடிநின் றிசைத்த தாமந திரிகை

குழல, யாழ, மத்தளம், முழவு, இடககை, ஆமந திரிகை முதலிய வாததியங்களெல்லாம ஒன்றை

1 யாழ, குழல, இடககை முதலிய கருவிகளை வாசிப்பவா

2 ஆடி முததவா நாடடியத்திறகுத துணை செய்பவா.

3 அலாரிப்பு

யொன்று தழுவி, ஒன்றிலொன்று கலந்து, ஒன்றை யொன்றனுசரித்து இசையெழுப்பின. பருந்தும நிழலும்போலே ஆமந்திரிகையுடன் கொட்டும தொடாநதது. இரண்டு கொட்டுடன் மண்டலமாக, (ஒரு தாளத்திற்கு இரண்டு பற்றுக ஐந்து தாளத்திற்கும் பத்துப் பற்றும், ஒரு தீர்வும ஆகப்) பதினொரு பற்றால் சாத்திரப்படிக்குப் பரம்பரையாக வந்த முறை வழுவாமல தேசிகக கூத்தாடி, “அந்தரக கொட்டு” எனனும் ஆரம்ப நடனத்தைச் செயது முடித்தாள மாதவி சுருதி, தாளம், வாததியம் இவற்றின ஒழுங்கைப்பற்றி, அளவு கோடாமல, ஆலாபனம் செயது, பாலைப்பண முழக்கினா. உக்கிரம், துருவை, ஆபோகம், பிரகலை முதலிய நான்கு உறுப்புகளும் நிறைவாக, நன்றாக மங்கலப்பண அறிந்து, முன்று ஒற்றளந்து, ஒன்றுகொட்டி, ஐந்து மண்டிலத்தால தேசிகக கூத்தெல்லாம ஆடி முடித்ததும், மாகக நடனம் நடந்தது ஆறும் நாலும் பத்து, அதாவது இரட்டித்த பஞ்ச தாளத்துடன், முன முறையாக, முததாளம் முதலாக, ஏக தாளம் ஈராக வைசாக நிலையிலே ஆடி முடித்தனள மாதவி

மனனன மகிழ்ந்தான ஒரு பொன்னியல பூங்கொடி நோநின்று கூத்தாடினாற்போலே, தாண்டவம், நிருத்தம், நாட்டியம் எனனும் முன்றையும விலக்குறுப்புப் பதினான்கும் வழுவாமல சாத்திரப்படி பரவசந தோன்ற ஆடிககாட்டிய பூங்கோதைக்கு, அரசன் பரிசளித்தான். இனி, மாதவி நடனக்கலை வளாகக உரியவள என்பதற கடையாளமாகத் தலைக்கோ லீந்தான். மாதவி இவ்வாறு முன்னே அரங்கேறித் “தலைக்கோல அரிவை” என்ற பட்டம்

பெற்றாள் ; அரசனிடமிருந்து ஓர் இலைப் பூங்
கோதையுடன் ஆயிரத்தெட்டுக் கழஞ்சு பொன்னும்
பெற்றாள் இது விதிமுறைப்படி ஒரு நாளைக்குப்
பரியமாகும்

மன்னன் அளித்த மாலையை, மான்விழிக் கூனி
கை கொடுத்தது, நகர வாலிபா திரியும் ஒரு தெரு
வில் அவளை நிறுத்தினான் மாதவி எதற்கு? 1008
கழஞ்சு பொன் கொடுத்தது இம்மாலையை விலைக்கு
வாங்குவோரே, அக்கால வழக்கப்படி, மாதவியின்
மணாளராவா அக்குறிப்பை யுணர்த்தி மாலையை
விலை கூறுபவள போலே நின்றாள் கூனி. மாதவி
யழகையும், அவள் அரங்கேறிய சிறப்பையும்
கண்டு, அவள் வசம் மனம் பறிகொடுத்ததான் ஓர்
அழகிய வாலிபச் செல்வன் அம்மாலையை வாங்க
வந்த அந்த அழகனே கோவலன் மலை பெற்ற
கோவலன், கூனியுடன் மணமனைபுகு, மாதவி
யைக் கூடி, தேனில விழுந்த வண்டைப்போல
அவள் மையலில் சொக்கி மயங்கி, அவளை விட்டுப்
பிரிய முடியாமல், காதல் பெருகி, மாசற்ற கற்பிற
சிறந்த தனது மனைவியான கண்ணகியை
மறந்தான்.

ககூ. அந்தி மாலைச் சிறப்பு

கூடினா பாலநிழலாயக கூடாரபால வெயயதாயக
காவலன வெணகுடைபோற காடடிற்றே-கூடிய
மாதவிககுங கண்ணகிக்கும வானூரா மதிவிரிநது,
போதவிழககுங கங்குற பொழுது

உலகரசனாகிய பரிதி மறைந்தான் , திரை நீராடை
யணிநத நிலமகள , “விரிகதிா பரப்பி, உலகம
முழுவதையும் ஆண்ட ஒற்றைத தேராழியான
ஆகிய பகலவனைக காணேனே ! அங்கண
வானத்தில் அணி நிலா விரிக்கும, அழகிய திங்கட
செலவன எங்கே யிருக்கிறான் ?” என்று மனஞ்
சுழன்று வருந்தினாள் அவளது நாற்றிசை முகம
பசுபபூநதது (பசு வெயில பரநதது), செமமலாக
கண்கள கண்ணீர் உகுத்தன (செமமலாகள கள
ஞகுத்தன), மேனி முழுதும் பனிததது (பனி
பெய்தது)

அந்தி மாலை உலகைப் படையெடுத்து
வெல்லும் நோத்தியைப் பாருங்கள - தாம வணங்
கும உயிர்த்துணைவரைப் பிரிநதவா தனித்துய
ரெய்துகின்றனா காதலரைக கூடினோ களிமகிழ்
வெய்துகின்றனா புல்லாங் குழலில முலலைப்
பாட்டு வளாகிறது , அதை ஊதுவோ கோபா
லாகளாவா. மாதா குழலிலும் முலலை வளா
கிறது அதை வாய வைத்து ஊதி, முலலைப்பண
முழகக்குவது மழலைத் தும்பியாம இவ்வாறு ஆறு
கால உடைய வண்டு இடைபுகுநது, பூவிற
பொதிநத மணத்தை நுகரப் பாரக்கிறது அப்போது
தென்றலஞ் செலவன் வநது, அந்த மணத்தைத்

தான் கொண்டு தெருவெல்லாம் பரப்புகிறான் வெலவளைக கையராகிய பெண்டி, மணிவிளக கேறறுகின்றனா வெற்றிச சேனையுடைய மன்னன இலலாதபோது, தேசத துரோகிகளான கெட்ட குடிகளை ஒருதலையாகப் பற்றி, (ஒழுங்காக வரி செலுத்தி அரசனுக்கு அடங்கி நடக்கும் குடிகள் கையைத் தலைமேல வைத்து வருந்தும்படி) ஓர் அயல அரசன் நிலங்கெட வந்து புகுந்தால் எப்படியிருக்கும்? அப்படியே பகலவன் இலலாதபோது பெரிய மூதூரான புகாரில மாலை வந்து புகுந்தது அந்த மாலையை ஓட்ட வருகிறது வெண்பிறை பாண்டியா, சோம குலத்தவராவா அவா வயதில இளையவராயினும் பகையரசரை ஒறுக்க வல்லவராவா அவா வயதில இளையவராயினும் பகையரசரை ஒறுக்க வல்லவராவா போரிற் சிறந்த அததகைய தென்னவா குல முதலவனான வெண்பிறை, அந்தி வானத்திலதோன்றி, அறபாயுள் உள்ள புனமாலைக் குறுமபைத் திரைதோட்டுகிறது திங்களினபான்மை, தனது கறையிருளைக்கூடக் கருதாது, உலகின் நிறையிருளை நீக்குவதன்றோ? அப்பானமை திரியாமல திங்கள் பாலபோன்ற கதிர் பரப்பி, மீனரசனாக உலகை ஆளுவதால், எங்கும் வெள்ளொளி விளங்குகிறது.

இந்த நிலவுப் பயன் கொள்கின்றனா காதல ராகிய கோவலனும், மாதவியும் நெடுநிலாமுற்றம், அதில, வீட்டில வளரும் முலை, மலலிகை, முதலிய அந்தி மலர்கள் பல மேவிய . பூமபடுகையில் இருவரும் பொலிகின்றனர். மாதவியின் அழகிய புடவைமேல் செம்பவளக் கோவைசெறிந்த மேகலா

பரணம் அசைகிறது இருவரும் எதிரெதிர் இருந்து கலவியும் புலவியுமாகக் காதற களிப்பெய்துகின்ற னா ஆவ நெஞ்சமுடன, மாதவி, கோவலனைத் தழுவி முயங்குகின்றாள், அமமுயக்கததாற கலைந்த அழகை மீண்டும் திருத்திக்கொண்டு, புத்தழகுடன கோவலனுக்குப் பின்னும் வேடகை விளைவிககின்றாள். மேற்றிசையினின்று வந்த கண்டு சாககரையுடன, கிழக்கே விளையும் காரகிலும் சோந்த தீமபுகை கமழுகின்றது வடமலையிற பிறந்த சிலாவடத் தில (சந்தனக் கலலில்), தெனமலைச் சந்தனக் கடடை அரைபடுகிறது தாமரை இளந்தளிர், அதன் மலர், தாதுகுஞ்செழுமலர், அழகிய குவளை, கழுநீர் மாமலர் பைந்தளிர்கள் எல்லாம் சோந்த *படலை மாலையும், கோவையுற்ற பருமுத்தமும சந்தரசு சுண்ணாது துகளுடன் அனைந்து சிந்திக் கிடக்கின்றன அவ்வாறு காதலர் செழுமலர் மெத்தையிற சோந்து களிக்கின்றனர். மந்த மாருதம் வீசுகிறது, காதலர், ஒருவருளொருவா மயங்கி, இன்னும் காதல மலிந்தனர் ஆருயிர்க் கணவா மாபில், காவியக் கணகளைப் பொருந்த வைத்து மகளிர் இன்பத் துயிலெய்தினா மாதவி மனையில் கலவியினபம், இன்பம்!

இச்சமயம்கணவனைப்பிரிந்த பத்தினியான கண்ணகி நிலைமை யென்ன? கலக்கம்! துன்பம்! துன்பம்!

“ அஞ்செஞ் சீறடி அணிசிலம் பொழிய,
மென்றுகில் அலகுல, மேகலை நீங்கக்

படலை மலை = பூவும் பசுசிலையும் சோந்தமலை,
கதம்பம்.

கொங்கை முனறில குங்குமம் எழுதாள
 மங்கல அணியிற பிறிதணி மகிழாள
 கொடுங்குழை துறந்து வடிந்துவீழ காதினள
 திங்கள வாணமுகம் சிறுவியா பிரியச,
 செங்கயல நெடுங்கண அஞ்சன மறப்பப
 பவள வாணுதல திலக மிழப்பத
 தவள வாணகை, கோவல னிழப்ப,
 மையிருங கூந்தல, நெய்யணி மறப்பக
 கையறு நெஞ்சத்துக கண்ணகி ”

சேவடி சிலம்பிழந்தது மெலலிய ஆடை
 யணிந்த இடை மேகலையிழந்தது கண்ணகி
 கொங்கையிற குங்குமம் எழுதாள மங்கல அணி
 தவிர வேறணி விருமபாள காதிற் குழையிலலை மதி
 முகத்தில சிறு வியாவை பிரிந்தது கண்ணில அஞ
 சனம் இலலை நெற்றியிற பொட்டிலலை. அவளது
 வெண்ணகை, கோவலனை யிழந்து மங்கியது, கூந்த
 லுக்கு நெய்தடவி வாரவும மறந்தாள மனமுடைந்து
 கவலைபெருகி, நாயகனையே நினைத தேங்கினாள்
 கண்ணகி, பத்தினி.

இவ்வாறு காதலரைப் பிரிந்து மெலியும் மாதா,
 கண்டார வருந்தும் நிலைமையில் இருக்கின்றனா
 அவர் உலைத துருத்தியின முககைப் போலத தத்தம
 கணவரை நினைத்து நெட்டுயிரக்கின்றனா, மேனி
 யொடுங்குகின்றனா, இளவேனிற பள்ளி மேவாது
 ஒழிந்து, குளிரகாலப் பள்ளியடைந்து, தென்றலும்,
 நிலவும் புகாமல, சாளரங்களை இறுக அடைத்து,
 முடங்குகின்றனா, மலயச சந்தனமும், மணி முத
 தாரமும் தமது மலாமுலை மாபை அடையாமல
 வருந்தச செய்கின்றனா, தாழியிற பெய்த குவளை
 யும், குளிர்ந்த செங்கமுநீர் மலரும் தாம படுக்கும்

பள்ளியில மேவாது விலகுகுகினறனா துணையொடு கூடும அன்ன முதிாதத தூவி நெருங்கிய அடுககு மெததையில, முன்னே கணவருடன கூடிய காலததைப்போல, இப்போதுகளிதுயிலகொள்ளா, உள்ளங் கலங்கிக் கடை சிவநது, குறுககிடடுப பிறமும நெடுங்கண, இரவெல்லாம புலம்பி முத்தி றைப்ப வருநதுகுகினறனா.

இனிப பொய்கையை ஒரு பெண்ணாகக் காண லாம நன்னீர்ப் பொய்கை யென்னும் பெண், அன்னமாகிய மென்னடை யுடையாள், தேன பொதிநத நறுமணச செமமலா வாயாள், கருமண லில அலையுந தெண்ணீர்போலச சுருட கூந்தலாள், காலையில், பாண வாய வண்டு, புறநீமைப்பண பாடியதும், அழகிய குவளைக்கண விழித்தெழு கினருள புளவாய முரசம முழங்குகிறது, கோழி கூவுகிறது, முளவாயச சங்கம முறை முறை ஆக கிறது கடலபோன்ற பரப்பையும் ஒலியையும் கொண்ட ஊரைத துயிலெழுப்பிக் காலே வநது புகுகுகினறது இரவு நீங்குகுகிறது மாலை முதல வைகறை காறும், நள்ளிரவிலும் ஒருபோதும் உறங்காமல, மணமலாக கணையுடன, கருமபு விலலைப்பிடித்து, மகரக கொடியோன மனமதன எங்கும் திரிவதலை, இந்நகரக காவல மிகச சிறந்த தாம கூடினோகும், பிரிந்தோகும் உறக்க மிலலாமல இரவெல்லாம கணையாய்ச்சித் திரிகிருன மாரன்.

கௌ. இந்திர விழா

பூமபுகாரது செலவச சிறபபையும, தொழில வளததையும, நகரமைபபையும முனபேயறிந தோம. இந்த'நகரில சிததிரை தோறும, இந்திர னுககுத திருவிழா நடபபதுண்டு இந்திரன வேதக கடவுளா தலைவன அவன தனது வசசிரததால அரககரை வென்று அமரரைக காதது, அமுத மளிபபோன் ஆவன அகத்திய முனிவா ஆணைப படி, தூங்கெயில எறிநத தொடித்தோட செம்பியன காலம முதல, வழிவழியாகச சோழ மனனா இந்திர னுககுத திருவிழா நடத்தி வந்தனா 'இத திரு விழாவினால, அரசம ஞாலமும நலமுறும இததிரு விழாவை மறுததால அவை கேடுறும' என்று அக காலத்தவா நம்பினா இவ விழா, இருபத்தெட்டு நாடகள நடக்கும் பூமபுகாச சிறபபைச சொல்லும கட்டுரையில் இவ்வூரில ஐந்தது வகையான மன்றங கள் உண்டென்றும் அவற்றில அரும பலியிட்டு இந்திரவிழாத தொடங்குவா இந்திரன கோயிலுக்கு காப்புககட்டி, வசசிரக கோட்டத்தில் உள்ள மங்கல முரசைக கசசை யானையின பிடாததலை யேற்றி, ஐராவதம இருக்கும் கோயிலில், 'விழாவின முதலும முடிவும' சாற்றுவா, நிலைபெற்ற கற்பகக கோட்டத்திலுள்ள மங்கல நெடுங் கொடியை வானூறப் பறக்க விடுவா இவ்வாறு திருவிழா விறகு கால நாட்டி, முதுகுடிப பிறந்தோன முரசறிவிககும வகையை மணிமேகலை அடியில் வரு மாறு கூறும:—

“ ஆயிரங் கண்ணோன விழாககால கொள்கென,
வசசிரக கோட்டத்து மணங்கெழு முரசம

கசசை யானைப பிடாதலை யேறறி .
 முரசு ¹ கடிப்பு இகூஉம முதுகுடிப பிறந்தோன
 திருவிழை மூதூர் வாழகவென நேத்தி,
 வானமும் மாரி பொழிக, மன்னவன
 கோணிலை திரியாக கோலோ னாகுக்
 தோரண வீதியும், தோமறு ² கோடடியும்
 பூரண குமபமும், பொலம்பா லிகைகளும்,
 பாவை விளகும், பலவுடன பரப்புமின்!
 காயககுலைக கமுகும் வாழையும், வஞ்சியும்,
 பூக்கொடி வல்லியும், கருமபும் நடுமின்!
 பத்தி வேதிகை பசும்பொற றூணத்தது
 முததுத தாம முறையோடு நாற்றுமின்!
 விழவுமலி மூதூர் வீதியு மன்றமும்
 பழமணல மாற்றுமின், புதுமணல பரப்புமின்!
 கதலிகைக கொடியும் ³ காழுன்று விலோதமும்
 மதலை மாடமும் வாயிலும் சோததுமின்
⁴ நுதலவிழி நாட்டத்தது இறையோன முதலாப
 பதிவாழ சதுக்கத்ததுத தெய்வம் ஈரூக
 வேறு வேறு சிறப்பின வேறுவேறு செயவினை
 ஆற்றி மரபின அறிந்தோர் செய்யுமின்
 தணமன்ற பந்தரும், தாழ்தரு பொதியிலும்,
 புண்ணிய நல்லுரை யறிவீர் பொருநதுமின் ! ”
 “ ஒட்டிய சமயத்து உறுபொருள் வாதிகள்
 படடிமண டபத்துப பாங்கறிந தேறுமின் !
 பற்றூ மாககள் தமமுட னாயினும்
 செற்றமும் காலமும் செய்யா தகலுமின் !
 பசியும் பிணியும் பகையு நீங்கி
⁵ வசியும் வளனும் சுரக்கென வாழத்தி
 அணிவிழா அறைநதனன அகநகா மருங்கென ! ”

1 முரசுடிக்கும் தடி, 2 அறையும், 3 சபை, கோயில
 வாயில 4 காமபுண்ணறிய பெரிய கொடி 5 சிவன,
 நெற்றிககண்ணன. 6 வசி = நீர் மழை

இதனால் முற்காலத்தில் திருவிழாக்களமக்களின்
ஒற்றுமைக்கும், சமயவளாச்சிக்கும், சாவமத
சமரஸத்திற்கும், கலை வளாச்சிக்கும், பொதுநல
வுணாச்சிக்கும் ஏதுவாயிருந்தன வென்பது
விளங்கும்

* * *

கோவலன காலத்திலும் இந்திர விழாவிற்கு
இவ்வாறே முரசியம்பினா அநநகா மாளிகைகள்
மரகதமணியும், வயிரமும குயிறறி, பவளத்திரள
கால நடட திணைகளைக் கொண்டன அம
மாளிகை வாயிலில் மகர மீன்களபோல வாய்பிளந்த
தூம்புகள் இருந்தன அவற்றில் கொம்பும், முத
தொழுங்கும், இணைமீன, முரசு, பதாகை, கவரி,
நிறைகுடம், கண்ணாடி, தோட்டி, விளக்கு ஆகிய
அட்ட மங்கலங்களும் பொறித்து மாலை வடிவாகச்
செய்த மகர தோரணங்கள் தொங்கின இவ்வாறு
அலங்கரித்த வீதிகளில், பசும் பொன்னால் ஆன
பூரண கும்பம், பாலிகை, பாவை விளக்கு, பசும்
பொற்கொடிகள், தூய மயிரக்கவரி, அழகிய சுண
ணம், முதலியவை செறிந்தன அரசனது ஐம்
பெருங்குழுவும் எண்பெரும் ஆயுழும், அரச குமர
ரும், பரத குமரரும் (வணிகா), கண்ணைக்கவரும்
பரிமேல ஏறிய குதிரைவீரரும், யானைவீரா தொகுதி
யும், குதிரை பூட்டிய தேரினரும் இசைந்து, ஒருங்கு
கூடினா இவ்வுலகினகண அரசு மேம்பாட்டைய
வேண்டி, 'புகழ்பெற்ற மன்னன் வெற்றி கொள்க!'
என்று அவா வாழத்தினா மண்ணாளும 1008
அரசா தலையிற் சுமந்த, (அல்லது 1008 அரசா
மகுடத்தாற செய்த) பொற்குடத்தில், பூந்தாது
மலிந்த காவிரி - சங்கமத்துறையிலுள்ள புண்ணிய

நன்னீர் கொணாநது, மண்ணகம மருள, வானகம
 'இது தெயவலோகமோ' என்று அதைப பாதது
 வியகக, விண்ணவா தலைவனாகிய இந்திரனை
 நீராட்டுகின்றனா பிறகு ஊனகொண்டு பிற
 வாத அருளுடமபுடைய மஹாதேவன கோயில,
 அணி திகழும் ஆறுமுகச செவவேள கோயில,
 வெண்ணிறப பலதேவன கோயில, நீலமேனி நெடி
 யோனான விஷ்ணுவின் கோயில, முதது மாலையும,
 வெணகுடையும அணிநத வாசவன கோயில
 ஆகிய எல்லாச சமயக கோயிலகளிலும் வேதா
 விதிதத நானமறை வழக்கின்படியே ஓமங்கள நடந்
 தேறின இவை ஒரு பககம நிகழநதன

மற்றொரு பககம, நாலவகைத தேவா (வசுக்
 கள, திவாகரா, உருத்திரா, மருததுவா), பதினெட்
 டுக கணங்கள (சித்தா, சாரணா, கினனரா, விஞ
 சையா, பைசாசா, பூதா, கருடா, இயக்கா, காந்தா
 வா, சுரா, தைத்தியா, உரகா, ஆகாசவாசிகள்,
 போக பூமியா, முனிவா, நிருதா, கிருமபுருடா, விண
 மீன) ஆகிய வேறுவேறு கடவுளருக்கும் முறையாக
 வகையறிநது திருவிழாக்கள நடநதன ஒரு
 பககம, அறவோர பள்ளி, பௌத்தா பள்ளி, ஸ்ரீ
 கோயில ஆகிய புண்ணிய இடங்களில, தானம
 தருமோபதேசம, புராணம முதலிய நறசெயல்கள
 சிறந்தோங்கின அன்றையதினம கொடித்தேரு
 டைய சோழ மன்னன அருள சிறநது, தன
 பகைவர் அடித்தளையை நீக்கினான் மற்றொருபுறம
 மதங்கா, குயிலுவா, யாழ்ப்புலவா, பாட்டுவல்ல
 பாணா ஆகியோர எண்ணரும் சிறப்புடன இசைக்
 கும இசை சிறந்தது. சிறு தெருக்களும், பெரிய

வீதிகளும் கண துயிலாது, தளராது, முழுவதீர,
திருவிழாக களிப்பினாற சிறந்தன

இநநகரின சிறு சிறு தெருக்களிலும், பூமண
மேறிய மந்தமாருதம வீசித் திரிகிறது, கொழுநனைப
பிரிந்து வருந்தாத, மகரக குழை யணிந்த மாதவி
போலே, கொழுமையும ஈரமும நீங்காத, தளிர்முகு
டைய, மாதவி மலர், வீட்டு முலலை, மலலிகை, இரு
வாடசி, தாழிக குவளை, செங்கமுநீர், இவை சோந்த
மலைகளின நறுமணங் கமழ்கின்றது இமமலைய
மாருதம, காமக களிமகிழ் வெயதிய காதலரைப
போலே, பூப்பொதிந்த நறுமணச சோலைகளில
ஆடுகிறது, நாளங்காடியில விற்பனையாகும் பூக
குமபலகளின புதுமணத்திற புகுகின்றது புகையும்,
சந்தனமும புலராது சிறந்தது, நகையாடிக் கொண
டிருக்கும் பெண்டிர் கூட்டத்தில் நுழைந்து, அவா
இனிய மொழிகளை நுகாக்கின்றது குரலிசைப்பாண
ருடனும் விபசாரருடனும் திரியும் கோவலனைப
போல, பஞ்சமச சுருதிபாடும் வண்டுடனும், இன
னிள வேனிலுடனும் மலயமாருதம திரிகின்றது
இவ்வாறு பூமணங் கமமும தெருக்களில பரததையா
திரிகின்றனா அவர்கள் எப்படித் திரிகின்றனா?
இராகுவான பகைவனுக்கு அஞ்சி, கரிய முகில
(கூந்தல) சுமந்து, தன்னிடையுள்ள சிறு முயலை
(களங்கம்) ஒழித்து, இரண்டு கருங்கயல்களுடன்
(கண்கள்) இடையே குமிழ் மூக்கு எழுதிய வானத்
திங்கள் நிலத்தில் திரிகின்றதோ? சிவனெரித்த
மேனி மீளவே, மீன் கொடி கொண்ட மன்மதன்,
சந்திர மண்டலத்தில் அமுதநீரை யூற்றி வளாதத்
மின்னறகொடி தான இங்கே இறங்கி வந்ததோ?
மன்னன் கரிகாலனுக்குத் தனது பெருவளங் காட

டவே, திருமகள் இப்பதியின்கண புகுந்தாள் ; அவளைத் தேடி, (தீ நிற இலவம்பூ, முலலை இவற்றைத் தவிர) கருநெடுங் குவளையும், குமிழ் மலரும் பூதது, மாறுவேடத்துடன் களளையுடைய கமலம் திரிந்ததோ? மன்னன் கரிகாலன் செங்கோல, நமன் வரவை மறுக்கும், அதாவது அவனது நீதிமுறையின் முன்பு கூற்று நிறக அஞ்சும ஆதலாலே, பலலுயிர உண்ணும் பிளந்த வாயக கூற்றம், தனது தொழில மாருது நடக்கவேண்டி, ஆணமை மாறிக் கடுதத முகமும இடிகுரலும் விடுதது, நகைமுகங் காட்டி, பண்ணிசை யாழ்போன்ற சொல மிழற்றி, நாணுடைய கோலம்பூண்ட பெண் போலத் திரிந்ததோ? இவ்வாறு வியககுமபடி மதி முகமும, வான வலலி போன்ற பொலிவும், கமலம் போலழகும கொண்டு, கண்டார மனததையுண்ணும் கூற்றனைய பரததையா திரிந்தனா இவர்கள் மனமதனுடைய ஒப்பற்ற படைகளன்றோ? வீதியிற செல்லும் ஆணகளை இவர்கள் தடுக்கிறார்கள் அதனால் இவர்கள் முலையில் எழுதிய தொயயில ஆணகள் மாபிற பதிகின்றது. அததுடன் ஆடவா வீட்டிறகு வருகின்றனா இதைக் கண்டால், தம கணவா பரததையைக் கூடி வந்தாரென்று அவா மனைவியா ஐயுற்று குவளைக் கணகடை சிவககச் சினப்பா. அச்சினத்தை மாற்றவே ஆடவா ஒரு விருந்தாளியை உடனழைத்து வருகின்றனா. விருந்தைக் கண்டதும் மகளிா மகிழ்கின்றனா. வட மீன் போன்று மாருக் கறபிற சிறந்த தமது மனைவியா, அக்கணவரை விருமபி, விருந்ததுடன் உபசரிக் கின்றனா. அக்கறபுடைய மாதா ஒளளிய முகத்தைக் கணவர் பார்க்கின்றனர். " நீலமணி போன்ற

இதழ்கொண்ட குவளை மலரை வென்றது இவா வீழி
அதன கடைச சிவப்பு, இவவிருந்தால தீர்நதிலதா
யின, இவவூடல தீரும் மருந்தது இநநிலவுலகில
வேறு யாது முண்டோ?" என்று மன மழிந்தது
நடுங்குகின்றனா

இந்திர வீழா நாளன்று, உள்ளே நறுமணத
தாது உறைந்தது, இதழ அழிந்தது, கள்ளுக நடுங்கும
கழுநீர் மலரைப்போலே, கண்ணகியின கவலை
நிறைந்த கருவிழிகள், உள்ளத்தில் உறையும துய
ரை மறைத்தது கண்ணீர் உத்ததன காதல மகிழ்ச்சி
பெற்ற மாதவியின செவவிழிகளும், உள்ளடக்கங்
கெட்டு, மேனமேலும் கோவலனுடன் புணர்ச்சி
விருமபி, உவகைக கண்ணீர் வடித்தன கற்பரசியான
கண்ணகியின விழிகள் உறக்கமின்றி, கவலை பெருகி,
நாயகனைக் காணாமல, அவன அன்பைப் பெருமல,
கருமையுற்று, துன்பக கண்ணீர் உத்ததன மாதவி
யின செவவிழிகள், காதலினபததால மலாந்தது,
கலவியால விரிந்தது, மேனமேலும் கோவலனை
விருமபி இன்பக கண்ணீர் உத்ததன ஆனால் உலகின
இன்பமும் துன்பமும் நிலையோ? மாதவி யின்பம்
எத்தனை நாள்? இதோ அவளுக்கு வலக்கண துடிக
கிறது, பிரிவு வரப்போகிறது இதோ கண்ணகிக்கு
இடக்கண துடிகிறது, வேசை மயக்கந தெளிந்தது,
கோவலன தரும் பத்தினியாகிய கண்ணகியைக்
கூடப்போகிறான்.

கஅ கடல் விளையாட்டுக் காணல்

வெள்ளிமால வரையின வட *சேடியில தேன
மலாச சோலை யொன்றுண்டு அதில ஒரு வித
தியாதர வீரன உள்ள அவன கருங்கயல போன்ற
நெடுங்கண்ணுடைய தனது காதலியுடன், காமக
கடவுளுக்குத் திருவிழாக கொண்டாடுவான். அவன
தனது காதலியிடம் சொல்லலானான்:—

“காதலி, சித்திரை நாளாகிய இன்று, தென்றி
சைப பக்கத்தில் செழித்தோங்கும் காவிரிப்பூம்பட்டி
னத்தில், இந்திரனுக்குத் திருநாள நடக்கிறது.
முசுகுந்தன் புலியைப்போன்று போவலி
படைத்தவன். அவன், ஒருகாலத்தில், இந்திர
நகரைக் காததான், கடுவேகத்துடன் கூடித்
தனனை யெதிர்த்த அவுணா கணத்தைத் தொலைத்
தான் அசுரா, நெஞ்சை இருட்டி மயக்கும் ஒரு
தாமதாஸ்திரத்தை முசுகுந்தன் மேல ஏவி விட்ட
னா ஒரு பெரிய பூதம் ஒரு மந்திரம் அருள,
அதன் உதவியால் முசுகுந்தன், அவா வஞ்ச
கத்தை வென்றான் இதைக்கேட்ட இந்திரன்
மிகவும் மகிழ்ந்தது, அப்பூதத்தை முசுகுந்தனுக்கு
மெய்க காவலாககினான் முசுகுந்தனுடன் அப
பூதம் பூம்புகாரில் இருந்து பலியுணகிறது அந்த
இடத்தை நாம காணலாம் அவ்வூரில் ஐந்தாவகை
அதிசய மன்றங்கள் உள்ளன அவை முன்னே
அமராபதியைக் காததன் அவற்றை இந்திரனிட
மிருந்து சோழ மரபினா இங்கே கொண்டாந்து,
அவற்றின் திறமை பொய்க்க வகையில்லாத ஒரு
புண்ணிய பூமியில் நிலைநாட்டினா அந்த ஐவகை

மன்றத்தின் சிறப்பையும் நாம் காண்போம். முன்னே இந்திரன் சபையில் அகத்தியர் மகிழ, நாரதா நயமுடன வீணை மீட்டினா தோரிய மடநதை வாரம பாடினா ஆயிரங் கண்ணாகிய இந்திரன் செவியும், மனமும மகிழ ஊவசி நடம புரிவாளென்று எதிர்பார்த்தான ஆனால ஊவசி சயந்தன் மேற காதலுற்று, ஆடாது நின்றாள். நாரதர் வீணை மங்கலம் இழந்தது அதனால அவ ளுக்கு மணமிசை வந்து வாழும்படி ஒரு சாபம் கிடைத்தது ஊவசி மாதவியாகப் பிறந்தாள அவள மரபில் தோன்றிய மாதவியை நாம காண போம் பவளச செவவாயும், துடியிடையும் கொண்ட காதலி, நாமும தேவேந்திரனை ஆங்கே வணங்குவோம்” என்று சொல்லிப் புறப்படடான வித்தியாதரன், வழியில் முடி நீண்ட இமயமலை, செழுநீர்க் கங்கை, உச்சயினி, விந்தியமலைக் காடு, வேங்கடமலை, நிலந தாங்காது விளைவு செழித்த காவிரிநாடு ஆகிய இடங்களைக் காதலிக்குக் காட்டி, முடிவில் பூந்தோட்டங்கள் நிறைந்த புகார நகரத் திறகு வந்து, முன சொல்லியது போலவே முறையாக இந்திரனைத் தொழுது, இப்பெரிய மூதூரில் நடக்கும் திருவிழாவைக் கண்டான அங்கே அன பா தேவபாணியால திருமலை ஏத்தினா, ‘அந்த ணா வேளவி, அருந்தவம், வேந்தா செங்கோல, வணிகா செல்வம், உழவா வளமை எல்லாம் செழித்து நீடோங்குக’ என்று நாலவருணப பூதாகம் நால வகைப் பாட்டுப் பாடினா. தனது அமுத கலைகளால் பலலுயிரகளுக்கும் நலம்புரியும் கொள்கையுடன் வானத்திற செல்லும் மதியைப் பாடினா.

இதன் பிறகு மாதவி நடனமாடினாள் : அவள் ஆடிய பலவகைக் கூத்துக்களாவன —(1) தாள வியலபு பொலிய, அவதாளம நீங்க, கொடு கொட்டியாடல, முன்னே தேவா திரிபுரம எரிககச சிவனை வேண்டி முறையிடடனா, வடவைக கனல கொண்ட பேரமபை எய்தான இறைவன். திரி புரம எரிந்தது. அதைக் கண்டு, உமையாள ஒரு பக்கம் ஓங்க, இவ்வாறு கைகொட்டியாடினாள் பரமன (2) பாண்டுரங்கக் கூத்து —மேற்சொன்ன வாறு, திரிபுரமெரித்தபோது, தோமுன நின்ற நானமுகன் காண, பைரவி வடிவாய இறைவன வெண்ணீர் றணிந்து ஆடிய கூத்தே இது (3) அல லியத் தொகுதி —இஃது அஞ்சனவண்ணனாகிய கண்ணன், கமசன ஏவிய குவலயாபீடம எனனும யானையின கொம்பை யொடித்தாடிய கூத்தாம. (4) மல்லாடல —இது, பாணசுரனைக் கொன்ற திருமால ஆடியது (5) துடிககூத்து —இது சூர பதமனைத் திறலழித்த முருகன், நடுக கடலில், நீர்த்திரையை அரங்கமாகக் கொண்டு ஆடிய கூத்தாம (6) குடைககூத்து —இஃது அரக்கா போருக்கு ஆற்றாது, தமது படைக்கலங்களைக் கீழ் போட்டு வருந்தும்போது, தனது குடையைத் தாழ்த்தி அவா முன முருகன் ஆடிய கூத்தாம. (7) குடககூத்து —இது தனது மகள் உஷையின் மனத்தைக் கொள்ளுகொண்ட அந்நிருத்தனைப் பாணன் சிறையிலிட, கண்ணன் அவனுடைய நகர வீதியில குடங் கொண்டாடிய கூத்தாம (8) பேடியாடல —இது ஆண்மை திரிந்த பெண்கோலத் துடன் காமன் ஆடிய கூத்தாம. (9) மரக்கால ஆடல:—இது கொடுஞ்சின அரக்கா பாம்பு, தேள்

இவற்றின வடிவுகொண்டு வஞ்சமாகப் புகுந்த
 தைக்கண்டு பொருமல அவரை மரக்கால கொண்டு
 மிதித்துக் கொல்லத் தூக்கை ஆடியதாம் (10)
 பாவைக் கூத்து—இஃது, அசுரா போக்கோலம்
 கொண்டதற கேற்பப் போ புரியாமல், அவா
 மோகித்து விழுமபடி, திருமகள் பாவையாக நடித்த
 கூத்தாம் (11) கடையம்—இது பாணனது நக
 ரின் வடக்கு வாயிலில் நின்று, இந்திராணி ஆடிய
 கூத்தாம்

இந்தப் பதினே ராடலகளையும் அந்தந்தத்
 தேவருக்குரிய அணி, கொள்கை, நிலை, துதி அபி
 நயங்களுடன் சாததிர மரபினபடி, ஆடிப் பாடினாள்
 மாதவி அவளை வித்தியாதரன், சுட்டிக்காட்டி
 “இதோ பரதசாததிர விதிப்படி, ஆடுகிறாளே,
 இவளே நான் அன்று இமயத்தின் மீது தாதுகும
 பூஞ்சோலையிலிருந்து கூறிய ஊர்வசி மரபிற
 போந்த மாதவியாவள்” என்று தன் காதலிக்குக்
 கூறினாள் வித்தியாதரன் காதலியுடன் மாதவி
 யைக் கண்டு மகிழ்ந்தான் அந்தரத் தேவரும்
 மாறுவேடத்துடன் வந்து, இந்திரத் திருவிழாவை
 யும், மாதவி நடனத்தையும், அவள் அழகையும்,
 அணியையும் கண்டு பரவசமடைந்தனா கோவ
 லன், மாதவி நடனம் கண்டு ஊடற கோலத்தோடி
 ருந்தான் ஏன்? தனது காதலியின் ஆடல்
 பாடல் அழகு அனைத்தையும், தானேயன்றி அனை
 வரும் காண்கின்றனா அதனாலே தனனைப்போலே
 பிறாமனமும் அவள்பாற செல்லும் என்று அவன்
 மன வெறுப்புற்றான். ஆட்டம் முடிந்ததும் அவ
 னும் மகிழ்ந்தான்.

மாதவி அணிச சிறப்பு

மாதவி, தனனை அலங்கரித்துக்கொண்டு கோவலனோடிருக்கின்றள அவள அணியின சிறப்பைக கேளுங்கள் — நாவல, கடு, நெலலி, தானறி, ஆல, அரசு, அத்தி, இததி, கருங்காலி, மாநதளிர் ஆகிய பத்துத் துவர்கள், கோட்டம், துருக்கம், தகரம், அகில, சந்தனம் ஆகிய ஐந்து விரை, இலவங்கம், பச்சிலை, கச்சோலம், ஏலம், நாகணம், கோட்டம், நாகம், மதா அரிசி, தக்கோலம், நன்னூரி, வெண்கோட்டம், கத்தூரி, வேரி இலாமிச்சம், கண்டில வெண்ணெய், கடு, நெலலி, தான்றி, துத்தம், வண்ணக கச்சோலம், அரேணுகம், மாஞ்சி, சயிலே கம், புழுகு, புனனை, நறுநதாது, புலியுகிர், சரளம், தமாலம், வகுளம், பதுமுகம், நுண்ணேலம், கொடு வேரி முதலிய முப்பத்திரண்டு ஓமாலிகை—இவையனைத்தும் ஊறிக காயநத நன்னீரில் தைலம் தேயத்து மணக்கும் கூந்தலை ஆட்டினால் பிறகு மெல்லிய கூந்தலை, அகிற புகையில் உலாத்தி, அதற்குக் கத்தூரிக குழம் பூட்டினால் செம்பஞ்சூட்டிய அழகிய சிறுறடி மெலவிரல்களுக்குப் பீலி, காலமோதிரம் முதலிய அணிகளைச் சூட்டினால் காற்சரி, நூபுரம், பாடகம், சதங்கை, பாத்தசாலம் முதலியவற்றைக் காலுக் கணிநதாள துடையணியைத் திரண்ட துடையிற சோத்து, நீலப் பூநதுகில உடுத்தி, அதன்மேல் முப்பத்திரண்டு ஒளளிய முதது வடங்கள் அமைந்த மேகலாபரணம் பூண்டாள் அழகிய கண்டிகையுடன் சோந்த தோள் வளைகளைத் தோளுக் கணிநதாள முகப்பில் மாணிக கத்துடன், பத்திகளில் வைரங் கடடிய சித்திரவேலை செய்த சூடகம், செம்பொற் கைவளை, பரியகம்

(கைச்சரி) வால்வளை, கைவடம் ஆகியவற்றை மயிர் அரிதாயுள்ள முன்கையில் அமைவுற அணிந்தாள் வானைமீன அங்காந்தது போன்ற நெளி, செவ்வொளி காந்தும் மணி மோதிரம், வளைத்து ஒளி வீசும் வைரம் பதித்த மரகதக கடைசெறி-இவற்றைக காந்தாள் போன்ற மெல்லிய விரல்கள் மறைய அணிந்தாள் வீரசங்கிலி, அழகிய நுட்பமான வேலைப்பாடுள்ள பூண, நாண, சரப்பளி ஆகியவற்றைக கழுத்திலுள்ள முதது, மணியாரத்துடனே அணிந்தாள், கழுத்தணிகளின கொக்கிகளினினும் ஒழுகிய அழகிய தூய மணிககோவையால பிடரியை மறைத்தாள் முகப்பில் இந்திர நீலம் வைத்து, இடையிடையே சந்திரபாணி யெனனும் வைரந்திரண்ட நீலக குதம்பையைக காதில் அழகுற அணிந்தாள், சீதேவி, செழுநீர் வலம்புரி, தலைப்பானை, தென்பலலி, வடபலலி-இவைதொடாந்த தலையணிகளைக கருங்கூந்தலில் அழகுபெற அணிந்தாள். இவ்வளவு பகட்டான அணிகளைச செயதுகொண்டு மாதவி, கூடலும் ஊடலும் அளித்ததுக கோவலனுடன் சோந்தது பள்ளியில் இருந்தாள்

கடற்கரை செல்லல்

இருபத்தெட்டு நாள் இந்திர விழா நடந்தேறியது மறுநாள் கொடியிறக்கினா அன்று காலை, ஊராரெல்லாரும் பெருந்திரளாகக கடலாடி, அங்கே கடற்கரையில் பல விளையாடல்கள் புரிந்தனா அவற்றைக காண மாதவி விருப்பங் கொண்டு கோவலனுடன் அதிகாலையிற புறப்பட்டாள்.

அருணோதயக காட்சியைப் பார்ருங்கள்! பொய் ணகத்தாமரையில் உறங்கும் புடகள் விழித்தெழுந்து

பாடுகின்றன ; கோழி கூவுகிறது ; காலைச்சங்கு முழங்குகின்றது ; யானைகளபிளிறுகின்றன , வெள்ளி விளக்கம் நளளிருளைப் போகுகின்றது வான போல வணமையுள்ள கையனான மாலையணிந்த மாபன் கோவலன குதிரையேறினான ¹ மான விழியாகிய மாதவி குதிரைபூட்டியதேரில் ஏறினாள் ²

இனி அவர் செல்லும் வழிகாட்சிகளைக் காண் போம — முதலில கடைதெரு வருகிறது அங்கே கோடிகோடியான கொழுநிதிக குப்பைகள் மலிந்த மாடங்கள் காண்கின்றன அவை திருமகள் இருக்கைகளாம் அவற்றில், இன்று மலரணி விளக்ககளுடன் மாணிக்க விளக்கெடுக்கின்றனர் தாசியா மலாகளையும், அறுகையும், நெலையும் தூவி, இரண்டு பக்கத்திலும் தமது கலன்கள் ஒலிக்கத் திரிகின்றனர் (தாசிகள்—சேடிகள்—வேலைக்காரிகள்) இப்படினப பாகத்தை முற்றுந் தாண்டினால், கடல் வளத்தினால் செலவச செழிப்புற்ற மருவூர் வீதிகள் வருகின்றன தமிழரின் வாணிகச செலவத்தை ஆங்கே காண்கிறோம் —

“மகர வாரி வளநதந தோங்கிய
நகர வீதி நடுவட போகிக
கலநதரு திருவிற புலமபெயா மாககள்

1 அததிரி யெனருல குதிரை, கோவேறு கழுதை இரண்டுமாம் .

2 வையம்—குதிரைத்தேர், புல்லக்கு, கூடார வண்டி,

வேலை ¹வாலுகதது விரிதிரைப பரப்பில
கூல மறுகிற கொடியெடுதது நுவலும்,
மாலைச சேரி மருங்குசென நெய்தி
வண்ணமும் சாநதும், மலரும், சுண்ணமும்,
பண்ணியப பகுதியும், பகாவோ விளக்கமும்,
செயவினைக கமமியா கைவினை விளக்கமும்,
² காழியா மோதகதது ³ஊமுறு விளக்கமும்,
கூவியா, காரகற குடக்கால விளக்கமும்,
⁴ நொடை நவின மகடுஉக கடைகெழு விளக்கமும்
இடையிடை மீனவிலை பகாவோ விளக்கமும்,
இலக்குநீர் வரைப்பிற கலங்கரை விளக்கமும்
விலங்குவலைப பரதவா மீனதிமில் விளக்கமும்
மொழிபெயா தேத்தோர ஒழியா விளக்கமும்
கழிபெரும் பண்டங் காவலா விளக்கமும்
எண்ணு வரம்பறியா இயைந்தொருங் கீண்டி ”

கடைவீதி தாண்டிக் கோவலனும் மாதவியும்
மருவூப்பாககதது நகர வீதிகளின நடுவே போகின
றனா அவவீதிகள் முதது, பவளம், சங்கு, கப்பல
வாணிகசசெலவம் ஆகிய இவை தரும் வளத்தாற
சீரோங்கி விளங்குகின்றன

அதன்பிறகு, வெண்மணல பரவிய அலைவாயி
லில் வரிசை வரிசையாகப் பரதேசிகள் வசிக்கும்
சேரிகள் காண்கின்றன இப்பரதேசிகள் கப்பல
வாணிகத்தால செலவச செழிப்படைந்தவர்கள்,
வாணிகத்திறகாகத் தமது சுதேசத்தைவிட்டு இங்கே
வந்தவர்கள் இவர்கள் பலவகைக கூலங்கள்
குவித்தது, 'இன்ன சரக்கு' என்று கொடிகளால
தெரிவித்தது, அங்கே வியாபாரம் செய்கின்றனா

1 மணல 2 பிட்டு வணிகா 3 குடைவுள்ள.

4 பல பண்டம் விற்போ.

இன்னும் சரியாக விடியவில்லை ஆதலால், இதெருக்கள நெடுக விளகுகுகள எரிகின்றன, அழகுச சாயங்கள, சாநது, மலாகள, சுண்ணம, பணிகார வாககங்கள ஆகியவறறைக கூவி விறபோா விளகுகுகள தோனறுகின்றன திண்ணகததால மெருகிடடுத தொழில செய்யும கமமியா (பணிததடடா) விளகுகுகள, பிடடு வாணிகா பிடடுவிலை கூறி விறகவைதத விளகுகுகள, அபப வாணிகா குடககாலில வைதத அகல விளகுகுகள, பல பண்டங்களை விலைகூறி விறகும பெண்டிா கடைகளில வைதத விளகுகுகள, இடையிடையே மீன பகாவோா விளகுகுகள, வாணிகததால விளங்கும கடறகரையில் கலங்கரை விளகுகுகள, செம்படவா மீன பிடிக்கும படகில வைதத விளகுகுகள, அனணிய மொழிபேசும பரதேசிகள தமது துறை தப்பாமல இருக்க வைக்கும விடிவிளகுகுகள, பெரிய பண்டக சால்களில காவல புரிவோா விளகுகுகள ஆகிய எண்ணிலடங்கா விளகுகுகள ஒருங்கே கூடி ஒளிாதலாலே, இடிதத மாவைப்போன்று பரவிய மணலில இடட கடுகும தெளிவாகத தெரியுமபடி அதெருக்கள பளிசசென றிருக்கின்றன அதனால் தாழைவேலி மேவிய இந்த நெய்தல நிலம தாமரை பூதத நீாப பரபபையுடைய மருதவேலிபோல விளங்குகிறது இக்கடறகரையில், மலைதரும பொருளகளும, கடலதரும பொருளகளும நிரைநிரையாகக குவிநது கிடக்கின்றன பல வளங்களைக்கொண்டு கப்பலகள இததுறையில் அசைநது நிறகின்றன அரசிளங்குமரா, அவரது அடிமைத திரள, பரத குமரா அவரது பலவகையான ஆயமகளிரா, ஆடும பெண்டிா, பாடும பெண்டிா முதலிய

பலமாந்தா கூடி விளங்குகின்றனா இக்கடறகரையில சுற்றிலும் காணும் வெவவேறு கோலமும், கேட்கும் பலவேறு ஓசைகளும் விண்ணிலேறிப்போ செய்யும் பெரும் புகழுடைய கரிகால வளவன புதுபுனலாடும் நாளின காட்சியைத் தருகின்றன கடறகரையை மெலிவித்துப் புகும் காவிரியின புகா முகத்தில், நானகு வருணத்தாரும், எளவிழ இட மிலலாமல நெருங்கியிருக்கின்றனா அவாகளுடைய அடங்காக கம்பலைகள் ஒன்று சோநது பேரோசையாக ஒலிக்கின்றன ஆங்கே கடலின புலால் நாற்றத்தைப் போக்கி, மடல விரிந்த தாழம்பூக்கள வேலிபோலச் சூழ்ந்துள்ளன ஓரிடத்தில் புனை நிழல உள்ளது அங்கே புதுமணற் பரப்பில், சித்திரத் திரைகட்டி, விதானம் விரித்த வெண்கால அமளியில், மாமலா நெடுங்கண் மாதவி, கோவலனுடன் கொள்கைப்படி கூடியிருந்தாள்

கக. கானல்வரி

இவ்வாறு சித்திரப படாததுட புககுறையும் மாதவி,
 கோட்டுமலா புனைநது, மைத்தடங்கண கொண்ட
 மணமகளைப்போல வனப்புறப்பொலிநதாள , தனது
 சேடி வசந்த மாலை சுமந்த யாழைத தொழுது
 வாங்கினாள் இசைக்கலையை மதிககவே அவ்வாறு
 தொழுதாள குடம, தண்டு, ஆணி, நரம்புகள்
 அனைத்தும் குறைவற்றிருந்த யாழில், ஸ்வரங்களை
 யெழுப்பி, இசைக கூறுபாடுகளைச் சோதித்து,
 மேளம் செயதாள அவள் எட்டு வகையாக இசை
 யெழுப்பிப் பாராததாள அவையாவன —

(1) பண்ணல கருதிய பண்ணிறகேற்ற இணை
 கிளை பகை நடபான நரம்புகளின பெயருந தனமை
 யும் மாததிரையும் அறிதல (2) பரிவட்டணை சுருதி
 கூட்டிய யாழ நரம்பைக கரணஞ்செய்து தடவுதல.
 (3) ஆராயதல சுருதி சோததல (4) தைவரல .
 அனு சுருதி யேற்றுதல (5) செலவு ஆலாபனம்
 (6) விளையாட்டு பாட நினைத்த வண்ணத்தில,
 சந்தத்தை விடுதல (7) கையூழ வண்ணத்திற
 செயத பாடலை இனபமாக இசைத்தல (8) குறும்
 போக்கு முடுகிசை.

இவ்வாறு இசை யெழுப்பிச் சுருதிகளைச் சுத்த
 மாகப் பேசவைத்தது, மரகதமணி மோதிரங்கள்
 இணைந்த காந்தளபோன்ற மெலவிரல்கள், பாடும்
 வண்டின இசைபோல, பல நரம்புகளின மேற
 படாநது நாதம் செயதன (1) வாரதல : சுட்டு
 விரலால மீட்டல (2) வடித்தல . சுட்டுவிரலும்
 பெருவிரலும்கூடி நரம்பை உருவுதல. (3) உந்தல :

நரம்புகளனைததையும தடவுதல (4) உறழ்தல
 ஒரு நரம்பை விட்டு ஒரு நரம்பைத் தெறித்தல
 (5) உருட்டல இசைநரம்பை விரைவாக வருடுதல
 (6) தெருட்டல சீருடன உருட்டி இசைத்தெளி
 வறித்தல (7) அள்ளல இசைச்செறிவு (8) பட்டடை
 பஞ்சம சுருதிமீட்டல இவ்வாறு இசை நூல வகுத்த
 எட்டு வகையாக யாழை மேளமசெய்து, இசை
 கூட்டி, 'முனனூல காதலா வாசிக்கடும்' என்று
 மாதவி கோவலன கையில் யாழைத் தந்தாள
 கோவலன, மாதவி மனமகிழ அதை வாங்கி, அதில
 ஆற்றுப்பாடும், கடற்கரைப் பாடும் பாடலான

இராகதாள ஒழுங்குடன் தெய்வத்தை அல்லது
 மக்களைக் குறித்துப் பாடுவது வரிப்பாட்டாம
 இங்கே முதல கானலவரி, மக்களைக் குறித்த முக
 முடை வரியாம முகமுடைவரியாவது மூன்று முதல
 ஏழடி வரை உள்ள இசைப்பாட்டு கானல வரிப்
 பாட்டுக்களில் பல இசை நுணுக்கங்கள் உள்ளன
 இப்பாடல்களின் கருத்தை இங்கே காண்பாம் —

திங்கள் மாலை வெண்குடையான

செனனி, செங்கோல அதுவோசசிக

கங்கை தனனைப் புணாநதாலும்

புலவாய வாழி காவேரி!

கங்கை தனனைப் புணாநதாலும்

புலவா தொழிதல கயறகண்ணாய

மங்கை மாதா பெருங் கறபென

றறிந்தேன வாழி காவேரி!

காவிரி நாடன் கரிகால வளவன, கங்கை
 நாட்டைத் தனது செங்கோல ஓசசிப் புணாநதான
 (அடைநது ஆண்டான) “எனக்குரிய கணவன,
 கங்கையைப் புணாவதா?” என்று காவிரி பிணங்க

வில்லையாம கறபுடைய மங்கையரின தனமையை அது விளக்கிறரும் அதேபோல, ஆத்திமாலைசூடிய வெண்குடையானாகிய சோழன, தனது கோடாச செங்கோல ஓசசிக்கனனி (கன்னியா குமரி)யைப் புணாநதான அதாவது கன்னியா குமரிவரையிலும் உள்ள தமிழகத்தை வென்று புரநதான “கயல களைக கண்ணாக உடைய காவிரியே, இவ்வாறு உனது தலைவன மறநெருரு கன்னியைப் புணாநதாலும், நீ பிணங்கவிலலை அது மனவுறுதியுள்ள மாதா பெருங்கறபின திறமையே என்றறிநதேன்” கரிகாலன கங்கை முதல கன்னியாகுமரி மடடிலும் உள்ள பாரதநாடடை ஆண்டதற்கும், இந்த இடங்களில் தமிழரசு நிலவியதற்கும் இப்பாட்டு ஓர் அரிய ஆதாரமாகும்

“காவிரியே, உழவரோசையும், மதகோசையும் உடைநீர் ஓசையும், புதுப் புனலாடும் விழாக் கொண்டாடுவோர் ஓசையும் சிறநது ஆர்ப்ப நீ நடநதாய உலகிற்கு இததுணை நலததையும், சுபததையும், மகிழ்வையும் அளிக்கும் நீ வாழ்க! இவ்வாறு விழாவோசைகள் சிறநதொலிப்பது, ஓயா தொலிக்கும் மழவா (வீரா) ஓசையுடைய கரிகால வளவனாகிய உனது தலைவன வளமையேயாகும் அததகைய தலைவனைப்படைதநீ வாழி, காவிரியே!”

அடுத்த மூன்றும், பாட்டுடைத் தலைவனான சோழன வாழும் புகாரச சிறப்பிக்கும் முகச சாததுவரியாம இவைதோழி தலைவனமுன கூறல: “ஐய, கரிய மலா போன்ற நெடுங்கண்ணுடைய காரிகை முன்னே, கடல தெய்வததைக காடடிக் காடடி, நான் உனனையே காதலிக்கிறேன், உன்னைப்பிரியேன்” என்று சத்தியம் செய்தாரையா

ஒருவா அசசத்தியதைப பொயததாரா அந்த
 அறனிலா இப்படி அவா செயவாரென்று ஏழை
 யோம அறியோம! ஐயா, விரிகதிா, வெணமதி,
 நடசத்திரக கூட்டம இவை போன்று விளங்கும்
 வெளளை முறுககுடைய சங்கு முதது ஆகியவற்றின
 ஒளியைக கண்டு, ஆமபல இதழ மலரும் புகார்தான
 எமது ஊா நீதி வழவாச செங்கோல நடககும்
 இப்புகாரில இவ்வாறு சொல தவறுவாரும்
 உண்டோ?

காதலா ஆகிக கழிககானற கையுறைகொண்டு எம்பின
 வந்தாரா
 ஏதிலா தாமாகி, யாமஇரப்ப நிறபதையாங் கறிகோம ஐய,
 மாதரா கண்ணும், மதிநிழல நீஇணைகொண்டு மலாநத
 நீலப

போது மறியாது, வண்ணச லாடும் புகாரே எம்மூா

அவா காதலராகி, பெரிய நெயதற சோலையினகண்
 தழையும கண்ணியும் கொண்டு எம் பினனே
 வந்தாரா அப்படிப்பட்டவா நாங்கள் அவரை இரகக,
 அன்னியாபோல நிறகிருா மாதா முகத்திலுள்ள
 விழிகளுக்கும் மதிநிலாவில மலாநத நீலோறபலத
 திறகும் வேற்றுமை தெரியாமல, இரவு வந்தது
 கூடத தெரியாமல, வண்டு ஊசலாடும் புகாரே
 எங்கள் ஊா இந்த ஊரில இவ்வாறு காதல
 கொண்டவா ஏதிலா போலிருப்பது வியப்பாயிருக
 கிறது!

மாதா, கடல மணலில சிறறில கடடி விளையாடு
 வா திரைகளால மொததுண்ட சங்குகள், அலை
 யுடன் வந்து சிறறிலகளை உழுதழிககும், மாதா
 மயங்கி மெலவிரலால ஓசசுவா. அவா கோதை
 பரிநதசையும், குவளை மாலை அறுந்து சிந்தும்.

அபபடிச சிந்திய மலாகள கடைக கணிகுகும
விழிகளைப போலிருகுகும அங்குப போவாரா, நாட
டம மேறசெலலாது அவறறையே பாரத்திருப்பாரா.
அததகைய புகாரே எமமூர்

அடுத்த முன்று கானலவரிகளும் காதலன் தனது
வேடகை நோயைக கூறுவதாம உதிரந்த புன
ளைப பூந்தாதுகுகள போத்த கடறகரையில், தலை
வன தலைவியைக காணகிருன அவளது மதி
முகத்திலுள்ள கயறகண அவனுக்கு நோய தரு
கிறது அவள சிறறில் முதலியன விளையாடும
இடத்திற்கு அவன வருகிருன, சிறறில் துறை
யிடத்து மேயும் வலமபுரிச சங்குகளால் உழுது
அழிககப்படடிருகுகும தோற்றத்தைக காணகிருன.
“எனது நோய தீரப்பவள, அழகுத்தேமல படாந்த
அந்த மெனமுலையாளே” எனகிருன மணங்கமமும
இந்தப பூங்கானலில் (கடறகரையில்), ஓர் அணங்கு
உறைகினருள அவள புலாலுலாத்தி, அதைப
புடகள உண்ணாது வண்டாராகுகும ஒரு சிறு கொன
றைக கொம்பைக கையில் பிடித்து இங்குறை
கினருள. ஆ! அவள இங்கே இவ்வாறு உறை
வதை அறியேன் அறிந்தால இந்த இடத்தை
அடைந்து, இவ்வாறு நோயால வருந்தேனே.

வலைஞர் சேரியில், வலையுலரும முன்றிலில்,
மீனுலாத்த வேண்டி, இன்னொரு கொலைவேல
நெடுங்கண கொடுங கூற்றம வாழ்கின்றது அதை
நான் அறியேனே அறிந்தால இக கடறகரைககே
வந்திருக்க மாட்டேனே. ஐயோ அககூற்றம் என்
னைத தனது கண்ணுலே தாககி நோய்தந்து
வருத்துகிறதே. .

அடுத்த மூன்று பாடடில தலைவன தலைவியைத் தனியிடங் கண்டு புகழ்கின்றான். இது நிலைவரியாம்

கயல எழுதி, விலஎழுதிக காஎழுதிக காமன
செயலஎழுதித தீநதமுகந திங்களோ காணீர்!
திங்களோ காணீர் *திமில் வாழநா சீறூராககே
அங்கனோ வானதது அரவஞ்சி வாழவதுவே!

கயலவிழிகள், விற்புருவம், காமன செயல மூன்றும் விளங்கும் இவள முகமாகிய திங்கள் வானத்திலிருந்தால, இராகு பிடிக்குமென்று அஞ்சிப் பரவரது சிறுநூரில் வாழவதைப் பாருங்கள்!

எறிவளைகள் ஆபப, இருமருங்கும் ஓடும
கறைகெழுவேற கண்ணோ கடுங்கூற்றம் காணீர்!
கடுங்கூற்றம் காணீர், கடல வாழநா சீறூராககே
மடங்கெழு மென சாயல மகளா யதுவே!

இரு பக்கமும் ஓடும இவளது வேறகண்கள் கூற்றோ? இந்த நெய்தல மாக்களுக்காக கூற்றமே இப்பெண்ணை வந்திருக்கிறதோ? மீன உலாத்திக கொண்டு பறவைகளை ஓடும இவள, கண்டாக்க குக காமநோய தரும அணங்கோ? அடம்புகொடி படர்ந்த இக்கானலில், அணங்கு தான் இப்படி ஐம்பால கொண்ட பெண்பாலாக விளங்குகிறதோ?

அடுத்த மூன்றாம் தோழன கேள்விக்ருத தலைவன் சொல்லும் முரிவரியாம் “தோழா, எனக்கு என்ன நோய, என்னை யா இப்படி இடாசெய்தவா என்று கேட்கிறாய் சொல்கிறேன் கேள், சங்குகள் வளரும், திரைவிரி துறையில், திருமணல விரிந்த இடத்தில், மணமலா நிறைந்த சோலையில்,

என் மனத்தைக் கொள்ளை கொண்டவள் தனியே
திரிகிருள அவள அங்கங்களே என்னை இடர்
செய்தன ”

பொழிலதரு நறுமலரே, புதுமணம் விரிமணலே,
பழுதறு திருமொழியே, பணையிள வனமுலையே,
முழுமதி புரைமுகமே, முரிபுரு விலலிணையே,
எழுதரு மினனிடையே, எனையிடா செய்தவையே!

மருவிரி புரிசுழலே, மதிபுரை திருமுகமே,
இருகயல இணைவிழியே எனையிடா செய்தவையே!

முனைவளா இளநகையே, முழுமதி புரை முகமே,
இனையவள இணைமுலையே எனையிடா செய்தவையே!

அடுத்த முன்றும் காதலியைப் பார்த்துக் காத
லன் தனது ஆற்றமை கூறலாம் “ காதலீ, உன்
பெரியோர் கடலபுகு, உயிரி கொன்று, மீன்
பிடித்து வாழுகின்றனா நீயோ எனது உடலிற்
புகுந்து, காதல நோயால் உயிரிகொன்று வாழ்
கின்றாய் உந்தை கொடுங்கண வலையால் உயிரி
கொலவான, நீயும் நெடுங்கண வலையால் என்
னுயிரைக் கொலவாய் ஓடும் மீன் படகுகொண்டு
உன் அப்பன் உயிரி கொலவான கோடும் புரு
வத்தால் நீயும் என உயிரைக் கொலவை பிறா
துயரத்தை நீ பாராய் இப்படி நீ செய்யும் துய
ருக்குத் தண்டனை விழும பார! என்ன தண்
டனை எனபையோ? கட்டுக்கடங்காது, கனத்த,
பெருத்த, வலிய வெமமுலையைத் தாங்காமல், மழை
மின்னலைப்போன்ற உனது நுண்ணிடை முறியும்,
சொன்னேன். அப்பாரத்தை என் மேலேற்றி,
என் ஆற்றமையைத் தீர்ப்பாயாக?”

இவ்வாறு தனது அடங்கா ஆசையை வெளியிட்டு மறுபடியும் கூடுகிறான் தலைவன் புணர்ந்து நீங்க மனமில்லாமல, மனத்திற சொல்லிக்கொள்ளுகிறான் :—

“பவளவுலககைக பிடித்து முத்தங் குற்றுவாள இவள் ; புனை நிழலில அன்னநடை நடப்பாள. கள்ளுகுகும் கருங்குவளையைக கையில் ஏந்தி, புலாலைக கொத்தவரும் புடகளைக கடிவாள , இவள கண்கள வெளவேல அல்ல , அவை வெய்ய, வெய்ய கூற்றமேயாம

தவள முததம குறுவாள செங்கண்
குவளை யல்ல கொடிய கொடிய

அன்னம நடப்ப நடப்பாள செங்கண்,
கொள்ளே வெய்ய கூற்றம, கூற்றம

காதலி விளையாட்டாக ஒடுகிறாள அவளைக கண்டு காதலன சொல்லுகிறான் “இந்த நீ வேலி சூழந்த கடற்கரையில் விளையாடித் திரிகிறாள் ஒரு நங்கை அவள பின் சேராதே, அன்னமே! நீ அவள நடையை ஒவ்வாய அவள மாதிரி நடக்க முடியாமல தோறபாய”

இப்பாட்டு, காதல பொறுக்கமுடியாத ஒருவன், தான காதலிக்கும் ஒரு பெண்ணைப் பார்த்துச் சொல்லுவது போலிருக்கிறதன்றோ? கோவலன எப் பெண்ணையும் விருமபவிலலை அவன மாதவி மையலிலே சொக்கியிருந்தான ஆனால் விதியொன்றிருக்கிறதே! அது மாதவி மனத்திற புகுந்து ஐயத்தைக் கிளப்பியது “ஆ! எனனை அலட்சியம் செய்து, வேறொரு பெண்ணையன்றோ காதலித்து இப்படி

இவன் பாடுகிறான் ” என்று (கலவியால் மகிழ்ந்த வளபோல முகம மினுககி) உள்ளே பிணங்கி, மாதவி தனகரும வேறொரு குறிப்பு உண்டு, வேறொரு காதலன்மேல ஆசையுண்டு என்று பதிலுக்குப் பதில் உணராததுமபடி, யாழை வாங்கிக் கானல்வரி பாடுகிறான் அதைக்கேட்டு நெய்தல நிலத்தெய்வம் வியப்பெய்துகிறது நீளநிலத்தோர் மகிழ்வெய்துகின்றனா அவள குரலும், விரலும், அததுணை இனியன அததுடன் அப்பாடல்களே கோவலனை வேசை மயக்கத்தினின்றும் தெளிவித்துத் தனது தரும பத்தினியினபால சோதனை அப்பாடல்களே நாயகனை எண்ணிக் கண்ணீர் விட்டு மெலியும் கண்ணகிக்கு நல்லவாயின

“ மருங்குவண்டு சிறந்தாராப்ப மணிப்பூ ஆடை அது
போததுக
கருங்கயற கணவிழித்து *ஒலகி நடந்தாய வாழி காவேரி
கருங்கயறகண விழித்தொலகி நடந்த வெல்லா நின
கணவன
திருந்து செங்கோல வளையாமை யறிந்தேன வாழி
காவேரி !

பூவா சோலை மயிலாடப் புரிந்து குயில்கள இசைபாடக
காமா மாலை அருகசைய நடந்தாய வாழி காவேரி !”
காமாமாலை யருகசைய நடந்தவெல்லா நின கணவன
நாமவேலின திறங்கண்டே யறிந்தேனவாழி காவேரி

இவ்வாறு பககத்தில் வண்டொலிகக, மணிப்பூஞ் சேலை யணிந்து, மீனவிழி நோக்கி, பெணமையால ஒதுங்கி நீ நடப்பதெல்லாம நின கணவன செங்கோல கோடாமையால என்றறிந்தேன பூஞ்சோலை யில மயில ஆட, குயில்கள இசைபாட, அழகான மாலைகள் அகைய நீ நடப்பதெல்லாம பகைவரை

* ஒலகி = ஒதுங்கி

வென்று புகழ்பெற்ற நினது கணவா வேலின் திறம்
 எனறறிந்தேன அவனது வளநாடடைக குழந்தை
 போல வளாககுந் தாயானாய, நீ வாழி ஊழிகடந்த
 நினது இப்பேருதவி நீங்காது நீ வாழக! நீ இவ
 வாறு ஊழியை வென்று பேருதவி செய்தொழுகு
 வது, உயிராகளைக காக்கும் ஆகளு சககரத்தை
 ஆளும பகல வெய்யோன (நடுநிலை விருமபுவோன
 கிய எமதரசன) அருளாலேதான் பகலவன குலத
 தோன்றலாகிய சோழன வாழக! சூரியன கடலாவி
 யிழுதது மேகமாகி மழைபொழிந்தது, நீ வெள்ள
 மாகப பெருகுகின்றாய சூரிய குலத்தோன மன்னு
 யிரைத தன்னுயிர்போலத தாங்கும செங்கோனமை
 யாலும நீ வறரு நிறைவெயதி, ஊழிகடந்தது உலகிற
 குதவி விளங்குகின்றாய ஆதலால பகல வெய
 யோன அருள வாழக! நின பேருதவி வாழக,
 நீ வாழக, காவிரியே!

இனிப புகாச சிறப்பைப பாடுகிறுள் மாதவி,
 கடல அலைகள வெண முததுககளைத தந்தது,
 நெய்தல பூங்கோதையை விலைஞா போலககொண்டு
 செல்லும புகாரே எமமூ இதனகண நீள புனனை
 கள அருமபிப பூதது நடசத்திர மண்டலம்போலக
 காணும அதனிடையே சந்திரனபோல அன்னம
 உறையும் அவறறைக கண்டு வண்டுத ஆம்பல
 மலரும அததகைய புகாரில வாழும் எமது தலைவி,
 இனிய கதிர நிலவும முகத்தாள அவளது செவ
 வாய் மணிமுறுவலுக்கு முததும் ஒவ்வாது; எனி
 னும், முததங்களையே கையுறையாகக கொண்டு
 மனமதனபோல நீர் வருதிர மறைவிலே தமமை
 மணந்து அகன்ற காதலரை நினைத்துப் பட்டினப்
 பாககத்தில வாழும் பரதகுலத்து இளம பெண்கள

உடல் இளைத்துக் கைவளைகள் சிந்துவதை யாம் எப்படி யறிவோம்? வண்டலாடடை அலைகள் அழிப்ப, அதுகண்டு பொருது கையால மணலைவாரி, முகமதியில நீண்ட விழிகளில கண்ணீர் நிரம்ப, இளம்பெண்கள் கடலைத் தூக்க முயலும் புகாரே எம் ஊராம் இவ்வூரிலே, உண்டவரை வெல்லும் கருங்களளின பானம் ஒழியாத பாககத்திலே, இளம்பெண்களுக்கு நீ மிக்க மனநோய் தருவாய் என பதை யாம் எப்படி அறிவோம்?

இனி, தான இனனொருவன்மேற காதலகொண்டதாக மெல்லக குறிககிருள மாதவி புணாநணடினை நோக்கி, பூங்கானலில என்னையும் நோக்கி, உணாவொழியப் போனா நெய்தலநிலத்தலைவா. அன்னங்காள், எம்மை நினையாது அவர் போயவிட்டாரோ? நம்மை மறந்தாரை நாம் மறக்க மாட்டோம் மங்கிய மாலையில், என கண அக்காதலரைக காணாது வருந்துகிறது என்னைப்போல நீ துன்பமுருமல உறங்குகின்றாய். ஏ நெய்தலே, நீ காணும் கனவினுள், என்னை விட்டகன்ற வன்கனா இக்கானலில வரக்கண்டறிவாயோ? ஏ கடலோதமே!

நோந்த நம் காதலா, நேமி நெடுந திணதோ
ஊாந்த வழிசிதைய ஊாகின்ற ஓதமே,
பூந்தண பொழிலே, புணாந்தாடும் அன்னமே,
ஈாந்தண துறையே, இதுதகா தெனனீரே!

நெய்தல தலைவனே, நினது நிலம் நல்ல முத்தணி பூண்டது, நலஞ்சார பவளக கலையுடுத்தது. செந்நெற பழனக கழனிதொறும் திரையுலாவப் பெற்றது. புன்னைப் பொதும்பர் நிறைந்தது தரளநகை செய்து, பவளவாய் மலர்ந்து, சேரிப்பரதா

வலை முன்றிலில திரையுலாவப பெற்ற நெய்தற்
றலைவன நீ மகரககொடியோன அம்பெயத புதுப
புணகளை என அனளை கண்டால எனன செயவது?
இந்தக கொடுமை செய்தா யா எனருல என
சொலவது? பிறா அறியாத எனது நோயை
அனளை அறிந்தால என செயவது?

இனிப பொழுதுகண டிரங்குகிருள மெலலி
ருள பரந்தது பகலவன மறைந்தான என கண்கள
வருந்தி நீ உகுத்தன தனையவிழ மலாகதழலாய,
எனனைப பிரிந்த அவா நாடடிலும், எனவளை
நெகிழ, எரி சிந்தி வந்த இந்த மருண்ட மாலை
உளதோ?

கதிரவன மறைந்தனனே! காரிருள பரந்ததுவே
*எதிராமலா புரையுணகண எவ்வநீ உகுத்தனவே!
புதுமதி புரை முகத்தாய, போனா நாட டுளதாங்கொல
மதியுமிழந்தது, கதிர்விழுங்கி, வந்த இம மருணமாலை!

பறவைகளினபாட்டு அடங்கினவே! பகலோன
மறைந்தானே! முழுமதி நோயசெய்ய, எனது
நெடுங்கண்கள நீருகுத்தனவே! மலரவிழ கூந்த
லாய, எனனைப பிரிந்தவா நாடடிலும் எனனுயிரா
மேல வந்த மறவலி படைத்த இந்த மருண்ட மாலை
உண்டோ?

இந்தககானல வேலியில ஓ ரவா வந்தது, எமது
வினையாடடை அழித்துச சென்றா அவா நமது
மையல மனமவிட்டு அகன்றிலா அவரை நமது
மானவிழி மறந்திலது நான அன்னத்துடன் ஆடக
கண்டு, நேற்று எனனையே ஒருவா நோக்கி நின்றா
அவா அழகுத தேமலைப போல நமமை விட்டுப

* இரண்டு மலாபோன்ற விழிகள்.

போகாது மனத்தில் உறைகின்றார். ஏ குருகே, நெய்
தற றலைவனுக்கு யானு; றற நோயைச சொல்லுவாய.
இக் கானலை வந்தது அடையாதே, செல !

இவ்வாறு பாடிய மாதவி, மீண்டும் கைககிளை
யும குரலும சோந்த இனிய செவ்வழிப பாலையிசை
யெழுப்பினாள்

நுளையா விளரிப்பாலைப் பண கொள்ளும்
மாலையே என்னுவிசைக கொள்ள வல்லாய, கொள் .

*பையுளநோய கூரப பகலசெயவான போயவீழ
வையமோ கணபுதைப்ப வந்தாய மருளமலை,
மலை நீ யாயின மணந்தார அவராயின,
ஞாலமோ நலகூர்ந ததுவாழீ மலை

இனி, தனக்குப் பகையாகிய கிளையிலே கலக்க
வந்தாய, மாலையே, நீ என ஆவியைக கொள்வாய
பிரிந்தவா வருந்தியுரைத்த சொற்களைக் கேட்டு
அருள நிழலில் இருந்து ஏங்கி வாழ்வார உயிரைக்குக்
கேட்டு சூழந்த மாலையே, நீ அரணுகுள்ளிருந்து
ஆற்றல இல்லாமல ஒடுங்கும் மனனை வெளியே
முற்றுகையிட வந்த பகையரசன போலவாய !

இம் மருண்ட மலை தீ வீசி வந்தது இது
நமமை வருத்தும் என்று அறியாமல, நின்னைப் பிரி
யேன என்று பூக்கமழ கானலில்பொய்ச்சூழ உரைத்
துசசென்றா அவா அதைப் பொறு, பெரிய கடல
தெய்வமே, அதைப் பொறு என்று நின் மலரடி
வணங்குகிறேன்

* * * *

கேட்டான கோவலன் “யான கானல்வரி பாடி
னேன தானும் பாடுவதாக யாழைவாங்கிக்கொண்டு,

* துன்பம்.

இன்னொருவன் மேல மனம் வைத்து, பல மாயப் பொய்களைக் கூட்டி இந்த மாயத்தாள பாடினாள்” என்று அவன் மனம் வேறுபட்டான யாழிசையால ஊழவினை சூழநதது தான விருமபிய மதிமுகத்தானை அணைத்த கைகளை, நெகிழத்தினாள் ‘பொழுது போயிறறு’ என்று எழுந்தான உடனே ஏவலாளருடன் கோவலன் மாதவியைப் பிரிந்து சென்றான் அவன் போன பிறகு, தாதவிழ பூஞ்சோலையில், தனது பாடடொலி நிறுத்தி, கையற்ற நெஞ்சினளாய், வணடியிலேறி இது காறும் தனைப்பிரியாத காதலனினறியே மாதவி தனது மனை புககாள புகுந்ததும், “உலக அரசா தலைவணங்கும் சூழியானைச் சூடாவாட சோழன், சககிரவாளகிரியும் உள்ளே அகப்படுமபடி வெண குடை கவிப்ப, நீடுழி வாழ்க” என்று அரசனை வாழ்த்தினாள்.

௨௦. மாதவி தூது

செந்தா மரைவிரியத தேமாங் கொழுந்தொழுக
மைந்தா அசோக மடலவிழுக—கொந்தா
இளவேனல வந்ததால எனனாங்கொல இன்று
வளவேன்ற கண்ணி மனம !

இளவேனில

தமிழ்நாடு நீவளம நிறைந்தது வடககு வேங்கட
மலை, தெற்கு குமரி, கிழக்கும மேற்கும
கடல்கள—இவை அதன எலலைகளாம மாட
மாளிகை சிறந்த மதுரை, சோழா தலைநகரான
உறையூ, செழிப்புமிக்க வஞ்சி, புனலோசை மிக்க
புகா—இந்நான்கும தமிழ்நாட்டின் தலைநகர்களாம்.

இந்நான்கு நகர்களிலும் மன்மதன் அரசு
வீற்றிருந்தான். மன்மதனுக்குத் தென்றலே தோ,
கிளியே புரவி, அந்தியே யானை, இம மூன்றையும்
முறையே பாண்டியா, சோழா, சேரா காவலில
வைத்து, தனது படையாகிய மகளிருடன் அவன்
புகா நகரில வீற்றிருந்தான் வசந்தன் வந்தான்.
குயில ஆகிய சினனமுதுவோன் அரசன் ஆணை
யைச் சினனம ஊதிகொண்டு படைகளுக்கு அறி
விப்போன ஆவன். “குயிலே, மன்மதன் கொலு
வீற்றிருக்கிருன், இளவரசனாகிய வசந்தன் வந்து
விட்டான் இங்கே” என்று தென்றலாகிய தூதன்
அறிவித்தான் கொடிகள் நெருங்கிய சோலையில்
வளரும் குயில, “மன்மத சேனைகளான பெண்டா,
இளவேனிற கேற்ற கோலங் கொள்ளுங்கள்”
என்று பணிமொழி கூவியது. (பணிமொழி =
கட்டளை).

மாமலா நெடுங்கண் மாதவி குயிலின
கட்டளைக்கு இணங்கினாள் கோவலனைப் பிரிந்து
வந்த அவள், வானூற வ்யாந்த தனது நிலா முற
றத்தில் உள்ளே வேன்றி பள்ளியில் ஏறினாள்,
தென்கடல் முததையும, பொதிகைச சந்தனத்தை
யும தனது குங்கும வனமுலை மாபிறகு
காணிககையாக அணிந்தாள் பிறகு பதுமாசனத்தி
லிருந்து, கையில் சகோடயாழை வாங்கிவாசித்தாள்
வலகை, பதாகை - முததிரையாக யாழ்த
தண்டைப் பிடித்தது இடகை நாலவிரல மாடகந
தமுவியது தாழந்த இசை (செம்பகை), அளவுக்கு
மிஞ்சிய இசை (ஆபபு), மமுங்கல (கூடம்), கம்பித
தல (அதீவு) ஆகிய அபஸ்வரங்கள் இன்றி, ஸபத
ஸ்வரங்களையும் இனிது மீட்டி, வலிவு, மெலிவு,
சமன என்னும் மூவகைச சுருதிகளையும் ஏற்றவாறு
தமுவி, அகநிலை, புறநிலை, அருகியல, பெருகியல
ஆகிய மருதப் பண்களை அவற்றிற் கிசைந்த ஸ்வரங்
களுடன் தெளிவாக வாசித்தாள், புறநிலை மருதப்
பண மீட்டும போது மன நெகிழ்ந்து மயங்கினாள்
மாதவி

மனமதன் ஆணையை யா தப்ப முடியும்?
அவன் தனது மலாக கணையால உலகை யெல்லாம்
ஒரு தனிச்செங்கோல செலுத்துவோன் அல்லவா?
கடசி வேறுபாடில்லாமல், அவன் ஆணையை உல
கெல்லாம் வணங்குகிறது மாதவி மேனி பசந்தது.

மாதவி கோவலனுக்குத் திருமுகம் அனுப்பி
னாள் மாதவி, சண்பகம், பசசிலை, கருமுகை,
வெண்பூ, மலலிகை, செங்கமுநீர் ஆகியவற்றால்
அடாததீயாக ஒரு மாலை தொடுத்தாள். பித்திகை
யின் (சிறு செண்பகம்) கொழுமையான முகையை

எழுத்தாணியாகக் கொண்டு, அதைச் செம்பஞ்சுக் குழம்பில் தோய்த்து உதறி, முதிர்ந்த வெள்ளைத் தாழை மடலில் பின்வருமாறு எழுதலானாள் — “இனிய இளவேனிலான இளவரசன், உயிரகளை யெல்லாம், அவை மகிழும் இணைகளுடன் சோக்கி றுன அநதிப்போதில் விரகவேதனை அருமபும அதில் தோன்றிய திங்கட செலவனும நோமை யானவனல்லன், கோட்டமுள்ளவன் கூடினோ இடையே ஊடினாலும், பிரிந்தவா துணைகளை மறந தாலும், மாரன் மணமுள்ள பூங்கணையால் அவா உயிரைக் கொள்வான் இஃது அவனுக்கு வழக்கம், புதிதல்ல இதை நீர் அறிவீராக ” அறுபத்து நான்கு கலைகளும் இசைநதொழுக, பண்ணையும் இசைத்திறனையும் பழித்த இனிய மொழியில் விளைந்த மழலையாற் சொல்லிச் சொல்லி மேற்கண்ட காதற் பனுவலை எழுதினாள் மாதவி, சேடி வசந்த மாலையைக் கூவி யழைத்து, அவளிடம் மாலையைக் கொடுத்தது, “இந்தத் தூய மலா மாலையிற் பொதிந்த பொருளையெல்லாம் கோவலனுக்கு அளித்து, அவனை இங்கே அழைத்துக்கொண்டு வா ” என அவள் பணித்தாள்

அவ்வாறே, வேலவிழிச சேடி அம்மாலையைக் கோவலனுக்கு அளித்தாள் கோவலன் வேசை நடத்தைையை இவ்வாறு கண்டித்து, மாலையை மறுத்தான் * “1 திலகம், அளகம், விற்புருவம், குவ ளைக்கண், கொவவைச செவ்வாய், குமிழ் மூக்கு இவற்றைக் கொண்ட அவள், மாதா வாணமுகத்

* கோவலன் சொல்லும் எணவகை வரிகளின் பொரு ளும் விளக்கமும் அந்தந்த வாக்கியங்களிலேயே அடங்கியுள்ளன.

திறகுரிய மதாதத பாவையுடன, முன்னே
 தோன்றி என்மேற காதலானவளபோல நடித்தாள
 அநதக கண்கூடு வரியை யான அறிவேன 2
 அவள புயலபோன்ற கூந்தலாள, வருந்தி நிலாப
 பொழியும் மதிமுகி, நெறியினறித திரியும் கயல
 விழியாள. அவள தனது சொக்கழகில, இனிய
 பவளவாய திறந்து, முத்திள நகைநலங் காட்டி
 னாள். 'வா' எனன வந்தாள, 'போ' எனனப
 போனாள் இக கருநெடுங் கண்ணி, இப்படிப பல
 தடவை நடித்துச் சென்றாள் அநதக காணவரிக
 கோலமும் யான கண்டேன 3 அநதி மாலை
 வந்ததும், என சிந்தை வேடகை நோயுறும்.
 என ஆற்றாமையை அவள காண்பாள. கிளிமொழி
 யும், அன்னநடையும், மயிலபோன்ற சாயலும்
 மறைத்து, ஒரு வேலவிழிச சேடிபோன்று மாறு
 வேடம் புனைந்து, தனியே அவள வருவாள
 அநத உளவரி ஆடலும் யான அறிவேன 4
 நான் பிரிவால வருந்துவதை அவள அறிவாள
 காதலுடன் அவள எனனை அணையமாட்டாள.
 சிலம்பு புலம்ப, மேகலை ஆர்ப்ப, அணிகளின சுமை
 தாங்காத அநத நுண்ணிடையாள, வாயிற புறத்தி
 னின்றும் நடிப்பாள அநத அறபுதமான புறவரி
 யும் யான அறிவேன. 5 கோதையும், குழலும்,
 தாதுசோ அளகமும், ஒரு கோவை முத்து வடமும்,
 திருமுலைத்தடமும் கொண்டு, மினனிடை வருந்த
 வாயிறபுறம் வந்து, அந்த நன்னுதல, சேடி மூலமே
 செயதி சொன்னாள். உள்ளே புணாச்சிக் கருத்
 துடன், புலவிச சொல்லுரைத்தேன் அதை நான
 மனம் வேறுபட்டுச் சொன்னதாகக் கொண்டு,
 தளாந்த மேனியும், அழகிய மென்கூந்தலும்

உடைய அவள, ஊடலீநடிததுச செனருள அந
 தக கிளா வரியும யான அறிவேன (கிளாவரி =
 மாறுபட்ட இருவா நடுநிறபவா சநதுசொலலக
 கேட்டு நடிப்பது) 6 நான பிரிநதுறைநதேன
 அவளும் பிரிநது, எனது நெருங்கிய உறவினரிடம
 தனது துயரத்தை தோநது தோந துரைத்து,
 எனமேல அன்பிருப்பது போலே நடித்தாள்.
 அந்தத் தோசசி வரியையும யான அறிவேன 7
 அந்திமாலையில் மயங்கிக கண்டபேருக்கெல்லாம
 தனது விரகதாபத்தைக் கூறினாள் அந்த வண்டா
 கூந்தலாள் அந்தக் காட்சி வரியையும யான அறி
 வேன 8 தனனை எடுத்தணைத்து மயக்கம் தீர்க
 குமபடி, அவள அவா முன மயங்கினாள் அந்த
 எடுத்துக்கொள் வரியையும யான அறிவேன ஆயி
 னையே, இப்பைநதொடி நாடகக்கணியை யாத
 லாலே, இப்படியெல்லாம நடித்துப் பிறரை மயக்கு
 தல அவளுக்கு இயலபேயாகும் ”

அழகிய தோடணிநத திருமுகங்கொண்ட
 மாதவி எழுதிய தாழைமடல திருமுகத்தை, இவ்வாறு
 சொல்லிக் கோவலன் மறுத்தான சேடி வசந்த
 மாலை, மனமிரங்கி, உளமவாடி மாதவியிடம
 விரைநது சென்று நிகழ்ந்ததைச் சொன்னாள்
 “ மாலைப்போது வராதுபோனாலும், காலையில் நாம
 கோவலனைக் காண்போம்’ என்று செயலற்ற நெஞ்சு
 டன், பூமெதையிற் சாயநது, இமை பொருந்தா
 மல இருநது வருந்தினாள் மாமலா நெடுங்கண்
 மாதவி

உக. கண்ணகி களவு

மலை நேரம படடினப்பாககத்தில், வீடுதோறும் மணிவிளக்கேற்றி, முலையும நெல்லும் தூவி அவரவா குலதெய்வங்களை இறைஞ்சுகின்றனா, பெண்டி, கணவா மகிழ்நது கூடுதற்கேற்றபடி தமமை அலங்கரித்துக் கொள்ளுகின்றனா அத தகைய வீடுகளில் ஒன்றில், மாலதி எனனும் அந தண மனைவி யிருந்தாள் அவளுக்கு மகப்பேறில்லை ஆதலால், அவள் கணவன் இரண்டாந்தாரம் மணநது, ஓர் ஆணமகவைப் பெற்றான். ஒருநாள் இரண்டாம் மனைவி வெளியே சென்றிருந்தாள் அப்போது குழந்தை அழுத்து மாலதி பசியால் துடிக்கும் குழந்தைக்குப் பால் ஊட்டிஞ்ள பால் வீக்கிக் குழந்தை முச்சடைத்து இறந்தது “ஐயோ தமமகளை நான் கொன்றதாகவன்றோ தாய தந்தையா பழி சுமத்துவா?” என்று ஏங்கி, அக் குழந்தையை எடுத்துக்கொண்டு, கற்பகம் நிற கும கோயில், ஐராவதக் கோயில், அழகிய பல தேவாகோயில், கிழக்கே சூரியன் கோயில், கைலாயக்கோயில், முருகன் கோயில், வச்சிரக்கோயில், மாசாததான் கோயில், அருகாகோயில், சந்திரன் கோயில் ஆகிய கோயில்களெல்லாம் சென்று “தெய்வங்களா, என துயா தீமின்” என்று அழுதாள் மாலதி ஒரு தெய்வமும் அவளுக்கு இரங்கவில்லை.

நள்ளிரவு, சுடுகாட்டுக் கருகேயுள்ள சாததன் கோயிலில், பிள்ளைப் பிணத்தை ஏந்திக்கொண்டு அவள் வரங்கிடந்தாள் அப்போது இளம்பெண்ணுருக்கொண்டு ஓர் இடாகினிப்பேய் வந்தது மாலதியிடம் இரக்கங்காட்டுவதுபோலநடித்து, “மாசிலாய!

செய்தவம் இல்லாககுத தேவா வரங்கொடா இது பொய்யுரை யன்று , பொருளுரையேயாம ஆதலால உன் கையிலுள்ள பிணத்தைத் தா!" என்று பறித்துத் தின்று சென்றது இடியுண்ட மயிலபோல ஏங்கியழுது, சாததனிடம முறையிடடாள் மாலதி சாததன மனமிரங்கினுள் , “ அனனாய ஏங்கி அழாதே , செல , முன்னே உயிராககுழந்தை காண்பாய” என்றருளி, குயில்கள உறையும் ஒரு சோலையில், தானே குழந்தையாகக் கிடந்தான அதை மகிழ்வுடன் எடுத்தணைத்துத் தாயிடம கொடுத்தாள் மாலதி அந்தணனுக்குக் குழந்தையான சாததன, பிரமசாரியாய, உயாந்த பொருள் கொண்ட கலவி கேள்விகளிற புலவனான பெற்றோர்கள் இறந்தனா அவன் அவர்களுக்கு நீர்க்கடனகளை முறையுறச் செய்தான பிறகு தேவநதி என்ற பெண்ணை மணந்தான மக்கள் கண்ணுக்குத் தேவசரீரம் புலப்படாது எனினும் “ இவள் கண்ணுக்குப் புலப்படடும் , நரவுடல்கொண்ட பூவிழியான தேவநதி, தேவவுடல்கொண்ட எனசோககையைப் பொறுக்கும் திறனெய்துக!” என்று சாததன கூறி, அவளைக் கூடிச் சில காலம் இன்புற்று வாழ்ந்தான பிறகு ஒரு நாள் சாததன மூப்பற்ற தனது நித்திய இளநலத்தை (தேவ சரீரத்தை) விளக்கி, “என் கோயிலுக்கு நீவா!” என்று அவடகுச்சொல்லி மறறவாககு “நான தீர்த்தங்களாடச் செலகிறேன்” என்றோதி மறைந்தான “எனது கணவனை மீண்டும் தருக!” என்ற வேண்டுகோளைக் காரணமாகக் கொண்டு தேவநதி, சாததன கோயிலில் வழிபட்டிருந்தாள்

கண்ணகியும் கணவனைப்பிரிந்தது வருந்துகிறாள்

அல்லவா? அதை அறிந்தாள தேவநதி தான வணங்கும் சாததனுக்கு, அறுகு, சிறுபூளை, நெல் இவற்றைத் தூவி வழிபட்டுப் “பத்தினியும் தன கணவனைப் பெறுக” என்று வேண்டிக் கொண்டு உடனே சென்று, “நீ கணவனை விரைவில் அடைவாய்” என்று கண்ணகியை வாழ்த்தினாள் கண்ணகி, தேவநதியை வணங்கி “அமமையே! உன் வாய்ச்சொல் பலிக்கும் ஆனால் நான் நேற்றிரவு கண்ட கனாவிலை என நெஞ்சம் ஐயுறுகின்றது கணவன் வந்தான், என கையைப் பிடித்தான் இருவரும் இவ்வூரை நீதது ஒரு பெருமபதியைச் சோந்தோம் அப்பதியினா பொய்த தேளிடுவதுபோல, ஒரு பழி சுமத்தினா, கோவலருக்கு அதனால் பெருந தீங்குற்றது நான் அவ்வூர் அரசன் முன் உண்மை சொல்லி முறையிடவே உடனே அந்த அரசனுக்கும், ஊருக்கும் ஒரு பெருந தீங்குற்றது இவ்வாறு துன்புற்ற யான் பிறகு கணவனுடன் பெற்ற நலங்களைக் கேட்டால் நீ நகு வாய்” என்றுரைத்தாள கண்ணகி இத தீக கனாவால் வருந்திய கண்ணகியைத் தேவநதி மன மாற்றி, “பொற்றொடி, கணவன் உன்னை வெறுக்க வில்லை முன்னே ஒரு பதினோன்பு செய்யத் தவறினே அதனாலேதான் உனக்குத் தீங்கு நோந்தது பழம் பிறப்பிற் செய்த இப்பிழையை இப்போது மாற்றலாம் மாற்றும் வகைகேள். காவிரி கடலுடன் சேரும் புகார முகத்தில், அழகிய நெய்தற் கானலில், விசாலமான சோமகுண்டம், சூரியகுண்டம் என்னும் இரண்டு புண்ணியத் துறைகள் உள்ளன அவற்றில் நீராடி, காமவேள்

கோயிலுக்கு வணங்கிய தையலாரா, தம கணவரு
 டன இவ்வுலகில இன்புற்று, போகபூமியிற் சென்று
 பிறப்பா நாம ஒரு நாள் அப்பொய்கையாடப்
 போவோம்” என்றாள் கணவனையே கடவுளாகப்
 போற்றும் கண்ணகி “இஃது என குலத்திற்குப்
 பெருமையாகாது” என்று மறுத்தாள்.

உஉ. கோவலன் வரவு

இசசமயம பணிபபெண உள்ளே ஓடிவந்தது,
“ அமமா, காவலன போலும் நமது கோவலர்
இதோ கடைவாயலில வருகிறார் ” என்ற நற
செய்தி சொன்னாள் கோவலன வந்தான , பள்ளி
யறையிற புகுந்தான , கண்ணகியின் வாடிய
மேனியும், வருந்திய உள்ளமும் கண்டான
“ கண்ணே, பொய்க கோலம் புணாதது வஞ்சிக் கும
வேசையுடன் கூடிக் களியாட்டயா ந்து, அளவுகடந்த
குலப் பொருட குன்றெல்லாந் தொலைத்தேன் ,
வறுமையுற்று நாணுகிறேன் , வறியனானேன்
என தீசசெயல எனையே தலைகுனிந்து நாணச
செய்கிறது ” என்று வருந்தினான் ,

பத்தினி என்ன செய்தாள் ? ‘ ஏன் இப்படிப்
போனது உமது புத்தி ’ என்று இடித்தாளா ?
இலலை ‘ வறுமையினால் தளாந்தது, தான விருமபும
மாதவிக் குக கொடுக்கக் கைப்பொருள் இல்லாமல்
இவ்வாறு வருந்துகிறார் கணவா ’ என்றெண்ணி
னாள் உடனே மங்கலப் புன்னகை முகங்காட்டி
“ இதோ எனது சிலம்புள்ளது , அதைக்கொண்டு
செல்லுங்கள் ” என்றாள் பத்தினியின் அன்புப்
பெருமையை அறிந்த கோவலன் “ சேயிழையே !
இச்சிலம்பை முதலாகக் கொண்டு தொழில் செய்து,
நான் இழந்த நகைகளையும், பொருட குவையையும்
மீண்டும் ஈட்ட முனைந்துள்ளேன் அதற்காக
நான் திருவிளங்கும் மாடமதுரை நகர் செல்ல
விருமபுகிறேன் நீயும் எனனோடு வா, எழுந்திரு
சுடா எழுமுன் இருட்டிலேயே புறப்படலாம் ”

எனருள் நீடித்த முனவினைப பயனால அவனுக்கு
இவ்வாறு செலலத தோன்றியது —

“காவலன போலும், கடைத்தலையான வந்து, நம
கோவலன” எனருள ஓர் குற்றினையாள, கோவலனும்
பாடமை சேககையுட புககுத்தன பைந்தொடி,
வாடிய மேனி வருத்தங் கண்டு, யாவும்
சலம்புணா கொள்கைச சலதியொ டாடிக,
குலந்தரு வானபொருட 'குன்றந தொலைந்த
இலம்பாடு நாணுத்தரும எனக' கெனன,
நலங்கேழ முறுவல நகைமுகங் காட்டிச
“சிலம்புள கொண” மெனச “சேயிழை கேள, இச
சிலம்பு முதலாகச சென்ற கலனோடு,
உலந்த பொருளாடடுத லுற்றேன மலாந்தசீர்,
மாடமதுரை யகத்துச சென நெனனோடிங்கு,
ஏடலா கோதாய எழுக ”

என்றதுமே கண்ணகி பதில சொல்லாமல கணவ
னைப பின பற்றினாள்

உந். கவுந்தி யடிகள்

யீனெளிர் வானில வெணமதி நீங்கியது காரிருள
பரந்தது, வானம் இன்னும் கணவிழிககவில்லை
தாம் அன்புடன் வளாதத ஆடும், மானும், அன்ன
மும சோநதுலாவும வாயில தாழ் திறக்கிறது ஊழ்
வினை உள்ளததை உந்த, வீடடைத துறந்து,
கோவலனும் கண்ணகியும் மதுரைக்குப் பயணமா
கின்றனா வீடடைத தாண்டி அப்புறம் சென்றதும்
பனமதக கோயிலகளையும் அவர்கள் வணங்குகின்ற
னா (1) அணிகிளா அரவில் அறிதுயிலகொள்ளும்
மணிவண்ணனை வலஞ்செய்கின்றனா (2) பிறகு
புத்த விகாரங்கள் வருகின்றன புத்தா ஐங்கிளை ஓங்
கிய அரசடி வீற்றிருந்தவா, அவருக்கு இவ்வூரில்
இந்திரனூல ஏழு கோயில்கள் அமைக்கப்பெற்றுள்
ளான அக கோயில்களில் அந்தரசாரிகள், (ஆகா
யத்தில் உலாவும தருமசித்தா) புத்த தருமத்தை
விளக்குவா அததகைய ஏழு புத்த விகாரங்களையும்
கண்ணகி-கோவலா வணங்கினா (3) அதன் பிறகு
ஜைன மந்திரங்கள் வருகின்றன ஜைனத் துறவி
கள் அஹிமஸா தருமத்தைக் கடைப்பிடித்து ஊன்
மறுப்பா, பொய்யா விரதம் பூணுவா, காமம்
வெகுளி மயக்கம் ஆகிய குற்றங் கடிவா, அவர்கள்
கேவல ஞானத்தால விளங்கும் உண்மைப் பொரு
ளறிந்து, உள்ளத்தடங்கி, நறகாட்சி, நல்லறிவு,
நல்லொழுக்கம் ஆகிய தத்துவ முணாந்தவர்கள்
அததகைய விழுமியா வானளாவிய பஞ்சபரமேட்டி
மந்திரத்தில் வந்து கூடுவா அருகா, சித்தா,
ஆசிரியா, உபாத்தியாயா, சாதுக்கள் ஆகியவா
கள் பஞ்சபரமேட்டிகள் ஆவா இவர்களில் ஒவ

வொருவருக்கும் சமணா வணக்கஞ் செலுத்துவா
 அவ்வணக்கத்திற்குப் பஞ்ச நமஸ்காரம் என்று
 பெயர் அதுவே ஜைனா காயத்திரி போலும்
 பஞ்சபரமேடிகள் பெயரின முதல எழுத்துக
 களில் உள்ள உயிரொலிகள் (அ + ஸி + ஆ +
 உ + ஸா) சோந்தே ஓங்காரம் ஆயிறறென்பது
 ஜைனா கொள்கையாம் பஞ்சபரமேடிகள் நிலை
 பெற்ற ஐந்து சந்தியுங் கூடிக் கலகமும் பெரிய
 மனறம் உண்டு அதில பொன்மலா மலிந்த
 மங்கலமான அசோகமரம் ஓங்கும் அதன் கொழு
 நிழலில் ஒரு சிலாதலம் விளங்கும் தோ திருவிழா
 பாராட்டு முதலிய விழுமிய நாட்களில்,
 அந்த அசோகின் குளிர் நிழலில் சாரணா வருவா
 அவருக்காக அமைத்திருந்த சிலாதலத்தைக்
 கோவலனும் கண்ணகியும் வலம் வந்து வணங்
 கினா இல்லற வொழுகும் பூண்ட சிராவகா
 ணாககோடித்தெரு ஆறு போன்றது அந்த ஆறு
 உண்டாகும் மலை போன்றது ஊாககோபுரம்
 கண்ணகி-கோவலா ஊவாசலைத் தாண்டினா,
 அங்கே வசந்தசசோலை விளங்கியது இதனினறே
 தென்றலையும், இளவேனிலையும், மனமதன் இவ
 ளூ அரசனுகுத்த திறையாகத் தருகிறுனே என
 னும்படி, வனப்புடன் மலாமலிந்து விளங்கும் அச
 சோலையின் மதிற்புறத்தை அவா கடந்து சென்ற
 னா. காவிரியின் திருமுகத்துறைக்குச் செல்லும்
 தெரு, இருபுறமும் கனிசசுமையால தாழ்ந்த சோலை
 யணிந்தது. அதன் வழியே சென்று, திருமுகத்
 துறை வாயிலையும் கடந்தனா, கொழுமபுன்ற
 காவிரி வட கரையில் அடாந்த சோலையில்
 நுழைந்து சென்றனா இப்போது இருவரும்,

காதவழி நடநது, ஓர் இளமரச சோலையைச சோந்தனா இதற்குள, ஐவகைக கூந்தலழகி யான கண்ணகி, கொடியிடையும பூவடியும வருந்தக குறுகவுயிராததாள முட்போன்ற பறகள விளங்க, இனிய மழலை மொழியால, “மதுரை மூதூர் யாது” என்று வினாவினா “நமது நாட்டினினறும் இன்னும் ஆறநது காதம உள ளது, கிட்டததான” என்று கோவலன துன்ப நகை புரிந்தான

அச்சோலையில் ஸ்ரீ கோயில ஒன்றிருந்தது அதன் ஒரு பக்கத்தில் பள்ளியமைத்ததுகொண்டு, கவுந்தியடிகள் எனனும் தூய சமணப பெண துறவி வசித்தாள கண்ணகி கோவலா, கவுந்தியடிகளைக் கண்டு வணங்கினா

கவுந்தியடிகள் - நல்ல வடிவழகு, உயர் குலம், சீரிய வொழுககம், அருகன திருமொழி வழுவாத சிராவக விரதம் - இவற்றையுடைய நீவிர, தீவினை யாளா போல வீடுவாசலைத் துறநது இப்படி வந்ததேனே?

கோவலன - தவமிகுந்த அடிகாள, வேறென்று மிலலை, நான மதுரை மூதூர் சென்று, பெருள தேடும் வேடகையுடையேன

கவுந்தியடிகள் — அது காட்டையிட நடா யிறறே! இவளது மெல்லிய பாடகச சீறடிகளைப் பருக்கைக கறகள உறுத்தும்! இவள அவவழி நடத்தல அரிதாமே! ஆலை இவள் விதிப் பயன எப்படியோ, யார் அறிவார்? செல்லத் தகா தென்றால், நீங்கள் நிறகமாடடாகள் மதுரை தென் தமிழ் நன்னாட்டின புண்ணிய நகரம். அங்கே

பாபம எனனும் பேசசிலலாது நீதது, மாசறற
கலவி கேளவிகளிற சிறந்த .பெரியா இருக்கின்ற
னா அவா செய்யும் தருமோபதேசதைககேட்டு,
கேவல ஞானியான அருகணைப போற்றி வணங்க
வேண்டி, யானும் அம மதுரைகஞ்ச செல்ல விருமபு
கிறேன வாருங்கள் செலவோம!

கோவலன — வணக்கம், அடிகள், நீரே
அப்படி யருளிஞால, இவ வளையணிந்த தோளினள
கவலையை இப்போதே தீர்த்தவனாவேன

கவுந்தி —பாராய! நாம கொண்ட இவ்வழி
யில் உள்ள இடங்கள் பலவாம் சொல்லுகிறேன
கேள் —வெயிலின நிறத்தைக காணவும் தாங்
காத இம் மெல்லியலைக கொண்டு, நாம பூஞ்சோலை
களுண்டு செலவோம அங்கு வளளிக கிழங்கு
தோண்டிய குழிகளில் வாடிய சண்பகமலாததாது
நிரம்பியிருக்கும் கவனமாகச் செல்லாவிட்டால்
அப்பொய்க குழிகளில் வீழ்ந்து துன்புறுவோம்.
அக்குழிகளை ஒதுங்கிச் சென்றோமானால், தாழ்ந்த
கிளைகளிற கனிந்து தேனொழுகும் பலாப்பழங்கள்
பகைவாபோலே நமமை ஒருகால முட்டும் அவற
றையும் விலகிப்போனால், பாத்திகளில் மஞ்சள்
முதலியவற்றின முளை எழுந்து சருகில் மறைந்து
கிடக்கும், அவற்றுடன் செய்ய சுளையுடைய பலா
வின (தோலும்) கொட்டையும் சிதறியிருக்கும்.
இவை காலையுறுத்தும் நெடிய கயலவழியாளின
காதற் கணவ! நாம வயலவழி செலவோம என
ருல, பூமணக்கும் குளங்களில், நீர்நாய கெளவிய
வாளீன துள்ளிப் போரிடும் கயல்கள் ஓடிப்
பாயும் மலங்குகள் (eels) மிளிரும் அவற்றைப்

பாாதது இககாரிகை கலங்குவாள கருமபுத
தோட்டங்களில வைத்த பெரிய தேனகூடுகள்
உடைநது பொயகையிலுள்ள தூய நீருடன் தேன
கலநதுபோகும் அடங்காத தாகத்தால மதிமயங்கி,
அததேன கலநத நீரைக குடங்கையால இவள
மொண்டு குடிககவும நேரிடும் தேன ஊன
இரண்டும் உண்ணுதல பாபம் அன்றே? உழ
வோ வயல வரப்புகளில் அள்ளியிடட குவளை
மலர்களில் தேனுண்ண வண்டுகள் மொயத்திருக
கும் அவற்றின மேல நாம அடிவைத்தால
வண்டுகள் இறநதுபோம நமக்கு உயிரககொலைப
பழி நேரிடும் நாம வாயககால கரைவழியாகப
போவோமென்றால், அங்கே பாாதது நடவாமல,
நண்டு நத்தைகளை மிதித்துவிட்டால், அவை நமது
காலால நசுங்கித துன்புறும் அதனால் நமக்கு
வரும் பாபம் தாங்க முடியாததாம் வயலும்
சோலையுமே மதுரைக்கு வழியாதலால், நான
சொன்ன குறிப்பறிநது, உயிரகளுக்கூத துன்பம்
நேரிடாமல, நீ உன மனைவியுடன் பாாதது வழி
நடக்கவேண்டும்

உசு. வழிக் காட்சிகள்

இவ்வாறு சொல்லிப் பிஷாபாததிரமும, தோளி
லிடும் உறியும், மயிற்பீலியும் எடுத்ததுகொண்டு,
'பஞ்ச நமஸ்கார மந்திரமே நமக்கு வழிததுணை
யாகுக' என்று, கண்ணகி-கோவலருடன், பழிப
பிலலாமல, சாதுவாக வழிநடந்தாள கவுந்தி

வழிககாட்சிகளை இனிக காண்பாம சனிக
கிரகம மாறுபட்டாலும், தூமகேது தோன்றினாலும்,
விரிகதிர சுக்கிரன தென்புறம் படாந்தாலும், குடகு
மலையுச்சியில கடுமையான இடிமுழக்கம் செய்து
காாமுகில மழை வளஞ் சுரத்தலாலே காவிரி வெள
ளம் பெருகும் அது குடகுமலையிலுள்ள சந்தனம்
அகில முதலிய பொருட்களை அடித்துக்கொண்டு,
மதகைத் தாவி ஒவென்று போமுழக்கம் செய்து,
புகாவாய்ப புகும் கடலவளம் அதை எதிரேற
கும் அந்த ஒலியினமுன் நீர் ஏற்ற ஓசையும்
இறைகூடை ஓசையும் செல்லாவாம் அததகைய
காவிரி வெள்ள வோசை கேட்டது ஒருபுறம்,
நஞ்சை வயலகளில் செந்நெலும் கரும்பும் செழித்
தோங்கியிருந்தன அவை சூழ்ந்த மருதப்
பொய்கைகளில் தாமரை மலாந்திருந்தது அத
தாமரைக் கூட்டத்தில் சம்பங்கோழி, கண்குரல
நாரை, செங்கால அன்னம், பைங்கால கொக்கு,
காணங்கோழி, நீர்க்காக்கை, உள்ளான, குளுவை,
கணநதுள, பெருநாரை முதலிய புட்கள் வெற்றி
வேந்தரின போமுனைபோலத் தத்தமக்குரிய பல
வேறு குரல்களைக் கூடி யெழுப்புவதால் பேரொலி
பரந்தது சேறுதோயந்த மயிர மூடிய உடலும்,
சிவந்த கண்ணும் உடைய எருமைகள் புரிககூட

டினமீது தினவெடுத்த முதுகை உராயதலால
 முறுக்குவிட்டு நெல முதலிய பலவகையுணவுப
 பொருட்கள சிந்தின அதைக்கண்டு பள்ளரும
 களமரும, சோநது எருதுகளை அதடும் ஒலி கேட
 டது செங்கயற கண்ணும், இழிமொழிகளும்
 உடைய கடைச்சியா, வயலகளில களையென
 முளைத்த மலாகளைக களைநது, நாற்று முடிகளை
 நடுகின்றனா அவா, வளைப்புயமும், மேனியும்
 தோயந்த சேறறுக கோலத்துடன், களஞண்டு
 கண்டபடி பாடுகின்றனா நெறகதிருடன் அறுகம
 புல்லும் குவளையும் சோததுத தொடுத்த மாலை
 யைக கலப்பையிற சூட்டி, கடவுளைக கைதொழுது,
 உலகம் இரண்டாகப் பிளக்குமபடி உரக்க ஏா மங்
 கலப்பாட்டுப் பாடுகின்றனா உழவா கதிரக குவி
 யலகளில மாடுகளை விட்டுச் சூட்டித்து நெலலை
 அளப்பவா *முகவைப் பாட்டுப் பாடுகின்றனா
 கிணைப்பொருநா (வேளாளரைப் போற்றிப் பாடு
 வோ) “மாடும், பயிரும வேளா மாண்பும
 வாழக” என்று முழுவதிர இனிமையாகவும் கம்பீர
 மாகவும் பாடுகின்றனா ஆற்றங்கரையில் இத
 தகைய ஓசைகளைக கேட்டு மகிழ்நது, மூவரும்
 வருத்தமில்லாமல வழி நடந்தனா, அப்பால, மங்
 கலமான அந்தணா இருகையைக காண்கின்றனா
 அந்தணா ஓமரு செய்கின்றனா ஓமாகுதிப் புகை
 சூழந்த அவா மாளிகைகள் மேகரு சூழந்த மலை
 போல மாண்புறத் தோன்றுகின்றன அவ்வந்த
 ணா வேளவி அவியே மழைக்குக கருபோல
 மேலேறுகிறது அதுவே புலிகொடி யுயரத்த
 கரிகாலனுக்கு வெற்றி தருவதாம் வேளாளா

* களத்திற சூட்டிக்குமபோது பாடும் பொலிப்பாட்டு

காவிரிப புதலவா , இரப்பவா சுற்றததையும், நாட
 டைப புரப்பவா கொற்றததையும் தங்கள் உழவுத
 தொழிலால காப்பவா ஆவா தூற்றமல குவித
 திருக்கின்ற நெற பொதியின மீது ஆலையில் பாகு
 காய்கின்ற புகை படிகிறது அது முகில தவமும
 மலை போன்று மாண்புறத தோன்றும் இவவித
 மான நெற குவியலகளுடன் வேளாளா பழம்பதி
 கள காண்கின்றன மூவரும் இவ்வாறு நாளொன்
 றுக்குக் காதவழிக்கு மேற்படாமல நடந்து, ஊருக்கு
 ஊரா தங்கித தங்கிச சென்ற நாட்களில், ஒரு நாள்,
 ஆறு சூழந்த ஸ்ரீரங்கத்திற்கு வந்தனா

உரு. சாரணா உபதேசம்

அரங்கத்தின் பக்கம், ஒரு மரமடா சோலையில்
 இரண்டு சாரணா வந்து தோன்றினா அவா
 தாம படடினப்பாக்கத்திலுள்ள அருக்க கோயில
 சிலாதலத்திலிருந்து, சிராவகாகுச சத்திய
 தருமோபதேசம் செய்பவா

“தொலவினை யொழிக” என்று கவுந்தி,
 கோவலன-கண்ணகியுடன் சாரணரைப் பணிந
 தாள அவருள் முததவன இவா வந்த காரணத்தை
 அவதிஞானத்தால (முககாலமும் அறியும் அறிவு)
 தெரிந்துகொண்டான எனினும், விருப்பு வெறுப்
 பற்ற வீரனாதலின, அவருக்கு வரும் துன்பத்தை
 மனதிற்கொள்ளாமல, சமசித்தத்துடன் கவுந்தி
 யடிகளைப் பார்த்து, “ஊழவினை வந்தேதீருமென
 றும், கடுங் காற்றுவெளியில் விளக்குப் போன்று,
 உடல நிலலா தழியுமென்றும், அருகப் பரமேடடி
 யான இறைவன அருளிய அறிவொளியே பிறவி
 யிருளைப்போக்கும் வழியென்றும் உபதேசித்தான

“ஒழிகென ஒழியாது, ஊட்டும வலவினை
 இட்ட ¹ வித்தின் எதிர்த்துவந தெயதி
 ஒட்டுங் காலை ஒழிக்கவும் ஒண்ணு,
 கடுங்கால, நெடுவெளி இடும் ² சுடா எனன,
 ஒருங்குடன் நிலலா வுடம்பிடை உயிரகள
 அறிவன, அறவோன, அறிவுவரம் பிகந்தோன,
 செறிவன, சிநேந்திரன, சித்தன, பகவன,
 தரும முதலவன, தலைவன, தருமன,

¹ பொருளன, புனிதன, புராணன, புலவன,

- 1 விதைபோல 2 விளக்கு 3 சலியாதவன
 4 மெய்ப்பொருளானவன

சினவரன, தேவன, ⁵ சிவகதி நாயகன,
 பரமன, ⁶ குணவதன, பரததில ஒளியோன,
 தததுவன, சாதுவன, ⁷ சாரணன, காரணன,
 சித்தன, பெரியவன, செமமல, திகழொளி,
 இறைவன, குரவன, இயலகுணன, எங்கோன,
 குறைவில் புகழோன, குணப்பெருங் கோமான,
 சங்கரன, ரசன, சயம்பு, சதுமுகன,
⁸ அங்கம பயந்தோன, அருகன, அருணமுனி,
 பண்ணவன, எண்குணன, ⁹ பாததில பழம்பொருள,
 விண்ணவன, வேத முதலவன, விளங்கொளி,
 ஓதிய வேதத தொளியுறி னல்லது,
¹⁰ போதார பிறவிப பொதி யறையோ ”

‘ இவ்வளவு பெருமை வாயந்த அருகத பரமேட
 டியின வேதவொளியினாலேதான பிறவிச சிறை
 தப்பமுடியும் ’ என்றுபதேசித்த சாரணா வாயமை
 யுரையைக் கேட்டுத் தலைமேற கைகுவித்து, கவுந்தி
 யடிகள் இவ்வாறு இறைவனைப்போற்றி இறைஞ
 சிரா

¹¹ “ ஒருமுன றவித்தோன, ஓதிய ஞானத
 திருமொழிக கல்லதென செவியகந திறவா.
 காமனை வென்றோன ஆயிரத தெட்டு
 நாமம அல்லது நவிலா தெனன
 ஐவரை வென்றோன அடியினை யல்லது,

- 5 மோட்சத்திறகிறைவன 6 குணவிரதன
 7 ஆகாசவாசி 8 அங்க ஆகமத்தைத் தந்தோன
 9 பகுப்பில்லாத
 10 பிறவிச சிறையினின்றுந் தப்பிப் போகமாட்டாரா
 11 காமம் வெகுளி மயக்கம்

¹ கைவரைக காணினும் காணு எனகண
 அருளறம பூண்டோன திருமெயக கலலதென
 பொருளில யாககை பூமியிற பொருநதா(து)
 அருகா அறவன அறிவோற கலலதென
 இருகையுங கூடி ஒருவழி குவியா
 மலாமிசை நடநதோன மலரடி யலலதென
 தலைமிசை யுசசி தானணிப பொருஅது
 இறுதியில இனபத திறைமொழிக கலலது
² மறுதர ஒதியென மனம ³ புடை பெயராது¹

இப புகழ்மாலையைக கேட்டு மகிழ்நத சாரணா
 தரையினினறும் ஒரு முழம மேலேழுநது, “கவுந
 திககுப பவபாசம ஒழிக¹” என்று வாழத்தி, அந்தர
 வழியே சென்றனா “பந்தம அறுக¹” என்று
 அவாகளைத் தொழுதுநின்று, பள்ளியோடததில ஏறி
 மூவரும் காவிரித் தெனகரை சோநது, ஒரு பூம
 பொழிலில இருநதனா

1 கையிடம்

2 மீண்டும

3 புடைபெயாதல = எழுசசிபெறல

உசா. கவுந்தி சாபம்

அங்கே ஒரு வம்புகாரப் பரததையும், வீண பேச
 சாளனும் வந்தனா அவர்கள் கோவலனையும்
 கண்ணகியையும் கூர்ந்து நோக்கினா 'காமனும்
 இரதியும் போன்ற இவா யா?' என்று அறிய விரும
 பிக கவுந்தியடிகளிடம், "நோற்று உண்ணும்
 யாககை கொண்ட அருந்தவதீர், உமமுடன் வந்த
 இவா யாவா?" என்று வினாவினா "இவா என
 மக்கள், மானிட யாககையா, காமனும் இரதியும்
 அல்லா, வழி நடந்து வருந்தியிருக்கின்றனா அவா
 பகம் செல்லாது நீங்குமின்!" என்றனா அடிகள்.
 "ஒரு வயிறற்ற பிறந்தவா, கணவனும் மனைவியு
 மாக்ககூடி வாழ்வதுண்டோ? நீர் கற்றறிந்த நூல்
 அப்படிச் சொல்லுகிறதோ?" என்று குறும்பாகப்
 பேசினா அவ வம்பா இப்பொல்லாங்கைக் கேட்ட
 கண்ணகி, காதைப் புதைத்து, காதலன் முன் நடுங்
 கிள்ள "எனது பூங்கோதையை இவா இகழ்வதா?
 இவா முள்ளுடைக்க காட்டில் முதுநரியாகுக!" என்று
 மனத்திற சபித்தாரா கவுந்தி அடிகள் அவா சாபம்
 பலித்தது வம்பா குள்ள நரிகளாகி ஊனையிட்டனா
 அதைக்கேட்ட கண்ணகியும் கோவலனும் நடுங்கி,
 கவுந்தி சாபத்தாலேதான இவர்கள் இப்படி
 யானார்கள் என்று ஊகித்தது,

"நெறியி னீங்கியோர் நீரல கூறினும்
 அறியா மையென றறியல வேண்டும்
 செய்வததீர், நுந திருமுன்¹ பிழைத்தோர்க்கு
 உயதிக காலம் உரையீ ரோ ?"

1 குற்றம் செய்வார்க்கு

என்று வேண்டினா “ அறியாமையாலே அழிபிறப்ப
 புறற இவா, உறையூ மதிறபுறம, பன்னிரண்டு
 மாதங்கள் இவ்வாறு திரிநது, துயருறற பிறகு,
 முனனை மானிட வருவம் பெறுக! ” என்று சாப
 விடை செயதாரா அடிகள் பிறகு மூவரும் பயணப்
 படடுக கோழி, யானையை வென்ற தலமாகிய உறையூ
 யூசாச சென்றடைந்தனா

புகாரக காண்டம் முற்றிற்று

II. மதுரைக் காண்டம்

உள. அந்தணன் சொன்ன வழி

உறையூர் ஸ்ரீ கோயிலில், பூங்கோதையால
தாழ்நது, நிழல செழித்த ஓர் அசோக மரம்
உண்டு அதன் அடியில் திங்களை அடுக்கியது
போன்று (சந்திராதித்தம், நித்திய விநோதம்,
சகல பாஜனம் ஆகிய) முககுடையினகீழ், செஞ்
சுடா ஞாயிறுபோல, ஆதியநதமற்ற அறிவான
அருகத பரமேடடி வீற்றிருக்கிறுன மூவரும்
அந்த அனந்த ஞானியை வணங்கினா ஸ்ரீ நிககந
தன் பள்ளியில் உள்ள முனிவாககெல்லாம், ஸ்ரீரங்
கத்தில் சாரணா செயத மேனமையான உபதேச
மொழிகளை, மாதவக கவுந்தி மாண்புறச சொன
னாள். மூவரும் சிராவகா இல்லத்தில் இராப்பொழு
தைக கழித்தனா தெற்கு நோக்கி மீண்டும் அதி
காலையில் உறையூரை நீததுப் பிரயாணம் செய்து,
மூவரும், சூரியோதயத்தில் வளநீர்ப் பண்ணையும்
வாவியும் பொலியும் ஓர் இளமரச சோலை சோந்
திருந்தனா அங்கே தென்னன் புகழை இவ்வாறு
வாழ்த்திகொண்டு, ஓர் அந்தணன் தோன்றி
னான் - “மன்னா பெருந்தகையாகிய எம்
கோமான் நீடுழி உலகங் காதது வாழ்க! இந்திரன்
பொருமை கொண்டு மதுரையை அழிக்கக் கடலை
ஏவினான் (உக்கிர) பாண்டியனவேலெறிநதுகடலைத்
தன் தாள பணிந்து வற்ற வைத்து அடக்கினான்.

அநதப பழம பகையைப பொருமல கடல குமுறி,
 பஃறுளியாறு, பனமலைகளையுடைய குமரிமலை
 இரண்டையும உண்டு தீர்த்தது¹ அதனால் வட
 திசையிலுள்ள கங்கை யாற்றினையும், இமயமலையி
 னையும் கொண்ட தென்னவன வாழக¹ இந்திரன
 சூடடிய மாலையை மாபிலேந்திய பாண்டியன
 வாழக¹ தனது கைவளையை வீசி இந்திரன மகு
 டத்தை வீழ்த்தி, மேகத்தைச் சிறைப்படுத்திய
 வழி வாழக¹ தீது தீர்த்து நாடாளும தென்னவா
 கோன நீடுழி வாழக¹

இவ்வாறு பாண்டியனை வாழ்த்தும் அநதணனை
 நோக்கிக் கோவலன், “உமழா யாது? இங்கே வந்த
 தேன?” என வினாவினான்

அநதணன் இவ்வாறு தானவந்த காரணத்தை
 உரைத்தான் — “நான் குடகுமலை கருகேயுள்ள
 மாங்காடு எனனும் ஊரினை காசிரிக கரையில்,
 திருவரங்கத்தில், தேவா பலா தொழுதேத்த நெடிய
 பொற்குன்றத்தில் நிலமேகம் படாந்ததுபோல,
 ஆயிரந தலைவிரித்த ஆதிசேஷன் மேல, திருவளா
 மாபனான அரங்கநாதன் பள்ளிகொண்டிருக்கிறான்
 அருவி பொங்கிப்பாயும் வேங்கட மலையுச்சியில், இரு
 மருங்கும் ஞாயிறும் திங்களும் ஓங்கி விளங்க, அவற
 றினிடையே, மின்னலான கோடியுடுத்தது, விலலைப
 பூண்ட நல்ல காமேகம்போலே, பகைவரை
 யொறுகும் சககரமும், பாலவெண சங்கும் திரு
 மலாககையில் ஏந்தி, மாபில நலந்தரும் அழகிய
 மாலையணிந்தது, பொன்மலா ஆடை பொலிய,

1 இவ்வாறு கடல உண்ட நிலமே குமரிககண்டம்
 அல்லது இலமுரியா எனபா

செங்கண நெடியோன வேங்கடேசப பெருமான நிறகிருன ' விஷ்ணுவின இந்தப பள்ளிகொண்ட கோலமும, நின்ற கோலமும காட்டு ' என்று, என கண மனதைத தூண்டியதால, யாததிரையாக இங்கே வந்தேன வழியில பாண்டி நாட்டின சிறப்பும், அறசசெய்கையும் கணகுளிரக கண்டேன. ஆதலால பாண்டியனை வாழத்தி இங்கே வந்திருக்கிறேன

அனலோமபும அந்தணன் இவ்வாறு சொல்லக கேட்ட கோவலன், " மாமறை முதலவ, அவ்வா ருயின மதுரைக்குப போகும் நல்ல வழியை எங்களுக்கது விளக்கி யருளுக!" என்று வேண்டினான்

அந்தணன் சொல்லுறருன — வெங்கடீர வேந்தனான சூரியன் வெய்யில கொளுத்துகிருன அமைச்சரும் அரசனும் முறை திறம்பி, மன்னறம இழந்து பாழான நிலம்போல சூரிய வெப்பத்தால, முலலை நிலமும, குறிஞ்சி நிலமும தமக்குரிய வளமையிழந்து பாலைபோலக காண்கின்றன இந்த வெய்யிற காலத்தில் இக்காரிகையுடன் இப்படி வந்தீரே ! கறபாறையும், குன்றும், கண்ணை மயக்கும கரடு முரடான குறுகிய வழிகளும், பேயத்தேருமாயக கிடக்கும இந்த வெய்ய பாலையைத் தாண்டிச் சென்றால், கொடுமபாளுர், நெடுங்குளம் எனனும் இரண்டு ஊர்களுக்கும் நடுவே ஓர் ஏரி தோன்றும் அந்த ஏரிககரையைக் கடந்து சென்றால், பிறை சூடிய பரமன் ஏந்திய திரிசூலம்போல முப்பிரிவான வழி துலங்கும்.

அதன் வலப்புறம் செல்லத் துணிந்தால, அங்கே, தலைவிரிந்த வெண்கடம்பும், உலர்ந்த

ஓமையும, தாளபொரிநத வாகையும, தண்டுலாநத
 மூங்கிலும, நீாவறறிக கரிநதுகிடககும மரலும
 தோனறும், குடிநீர் காணுது, மானகள வேடகையால
 வருநதும காடுகள காணும், மறவா ஊர்கள காணும்,
 அது கடததற்கரிய காடு , அதைத தாண்டிச சென
 ரூல, மலைநெல்லும, முதிராகருமபும, கொய பூந தினை
 யும, செழித்த வரகும, உள்ளியும, மஞ்சளும், அழகிய
 கவலைக கொடியும, வாழையும, கமுகும, குலைதாழநத
 தெங்கும, மாவும, பலாவும, சூழநதோங்கும , தென
 னவன சிறுமலை திகழநது தோனறும் அமமலையை
 வலங்கொண்டு செனரூல நீங்கள் மதுரையை
 அடையலாம

இனி, முனசொன்ன சூலப்பாதையின இடது
 புறம் செனரூல, வண்டிசைககும வாவிக்கைச சூழநத
 வயலகளும், தண்பூஞ் சோலைகளும் இடையே பல
 அருஞ் சுரங்கள் மேவிய காடுகளும் காணும் , அவற
 றைத தாண்டினால், அழகா மலையை அடையலாம
 அங்கே மயக்கங் கொடுக்கும் ஒரு பிலம் தோனறும்
 அதில முன்று பொய்கைகள் உண்டு - அவை
 யாவன (1) புண்ணிய சரவணம் இது விண்ணோ
 ஏததும் பெருமை சான்றது , இதில முழுகினால் ஐந
 திர வியாக்கரணஞான முண்டாகும் (2) பவகாரணி
 இதில முழுகினால், இப்பிறப்பிறகு காரணமாகிய
 முறபவ வுணாச்சி யுண்டாகும் (3) இடட சித்தி
 இதில நீராடினால் நினைத்த வெல்லாம பெறலாம

இப்பிலத்திற புகுநது செல்ல வேண்டினால்,
 மலைமீது எழுந்தருளிய அழகரைத தொழுது,
 அவா சேவடியைச் சிந்தையில் வைத்து, மலையை
 முன்று தடவை வலஞ்செய்தால், நிலம் பிளக்க

வீழும சிலம்பாற்றின கரையில், மணமலா பூத்து விளங்கும் ஒரு கோங்கு மரத்தடியில், ஒரு தேவதை தோன்றுவாள அவள் பெயர் வரோத்தமை, அவள் பொற்கொடி போன்ற வனப்பும, மின்னலைப் போன்ற பொலிவும், மேகத்தைப் போன்ற ஐங்கூந்தலும், வளைத்தோளும் உடையாள அவள், “நான் இமமலைக்கண் வாழ்பவள் *இமமைக்கின்பம், மறுமைக்கின்பம், இரண்டுமின்றி எக்காலத்தும் ஒரே தன்மையாய் அழிவற நிற்கும் இன்பம்—இவையாவை? சொல்லுங்கள் சரியான விடை கூறின வருககு எத்தொழிலும் புரிவேன் நீங்கள் அதைச் சொன்னால் இப்போதே இப்பிலக்கத்தைத் திறந்து வழி விடுவேன்” எனப்பாள் நீங்கள் சரியான விடை கூறினால், கத்தைத் திறந்து அவள் நலவழி காட்டுவான அவ்வழியிலுள்ள பல இடைகழி வாயிலகளைத் தாண்டி, இரட்டைக் கதவுள்ள வாயில ஒன்றுண்டு அங்கே சித்திரத்தில் எழுதிய பூங்கொடி போன்ற ஓர் அழகி தோன்றி, “முடிவிலலாத இன்பம் எது?” என்று வினாவுவாள சரியான விடை கூருதவர்களை வருத்த மாட்டாள், அவர்கள் செல்ல வேண்டிய நெடுவழியே செல்ல விடுப்பாள். சரியான விடை கூறினால் முன் சொன்ன மூன்று பொய்கைக் கரைகளில் அவர்களைச் சோத்து, அவற்றின் விபரமும் சொல்லித் திருமபுவாள் பஞ்சாட்சரமும் (நம, சிவாய), அஷ்டாட்சரமும் (ஓம் நமோ நாராயணாய) ஒருமுறையாக உள்ளத்திற கொண்டு ஓதி, அம் மூன்று பொய்கைகளில் விரும்பிய ஒன்

* இமமைக் கின்பம் புகழ், மறுமைக் கின்பம் புண்ணியம், இரண்டிற்கும் இன்பம் மோட்சம், ஜீவன்முத்தியாம்

றில நீராடினால, அருந்தவத்தினருக்கும் பெறுதற
கரிதான பயனைக காணலாம

இப பயனையும் கருதாமல, மலைமிசை நிறகும
பெருமாளின பொன்மலரடி நினைமின நினைத்தால,
அவனது கருடக்கொடி ஊன்றி நிறகும இடத்தைக
காண்பீர் கண்டால எம்பெருமான இணைமலாத
தாள உங்களை ஏற்றுத துன்பந துடைத்துப் பேரின
பம அருளும் அந்த இன்பவுறுதிகொண்டு மாண
புறற தென்னன மரபினா வாழும் மதுரை சோவீர்
அவ்வாறின்றி, மேற்சொன்ன முக்கிளைப் பாதை
யில நடுப்பாதை சென்றால், அது செந்நெறியாகும்,
அவ வழியே இனிய சோலை யணிந்த ஊர்களும்,
இடையிடையே காடுகளும் உள்ளன அவற்றைத்
தாண்டிச் சென்றால், ஒரு தெய்வம் குறுக்கிடும்,
அது அச்சமற்ற நயங்காட்டி, இடுக்கண செய்யாது,
செலவாரைத் தடை செய்யும், அதைத் தப்பினால்
எளிதில் மதுரை சேரலாம இம்முன்று வழிகளில்
விருப்பமானதைப் பற்றிச் செல்லுங்கள் நான
நிலங் கடந்த நெடுமுடி யண்ணலான அரங்கநாதன்
அடிமலா வணங்கச் செல்வேன் ”

அது கேட்ட கவுந்தி இவ்வாறு கட்டுரைத்
தாள - “ நலமே புரியும் கொள்கையுடைய வேதி
யரே, நீர் சொன்ன பிலம் புகுந்து முன்று பொய்
கைகளில் நீராடி வரம்பெற வேண்டும் அவசியம்
எங்கட்கிலலை ஏனெனினில், கற்ப காலம் வாழும் இந்
திரன் காட்டிய ‘ஐந்திரம்’ என்னும் இலக்கணம்
எமது அருகன் அருளிய பரமாகமங்களில் விளங்கக்
காணலாம ஆதலால் புண்ணிய சரவணத்தில் நீரா
டத் தேவையிலலை முற பிறப்பிற் செய்த வினைப்

பயனை இப்பிறப்பிற காணவில்லையா? அதற்காகப் பவகாரணியில முழுகுவதேன? வாய்மை தவருமல, மன்னுயிர்களை த தமமுயிர்போல மதித்து அஹிமஸா விரதம கைகொண்டவருக்கு எய்தாத அரிய பொருளுண்டோ? ஆதலின, இட்டசித்தியில் நீரா டத தேவையிலலை, உமது இஷ்ட தெய்வத்தை வழிபடச் செலவீராக! எங்களுக்க கிசைந்த வழியே செலகிரோம” இவ்வாறு கவுந்தி, வேதியனுக்கு இசைந்த மொழி கூறியனுப்பி, கொண்ட கொள்கையைக் குறைவறச் செய்யும் கோவலனுடன் அன்று ஒரு நல்ல ஊரில் தங்கினாள்

உஅ மயக்குந் தெய்வம்

மறுநாள மூவரும் முனசொன்ன முக்கிளைப பாதையில, நடு வழி பற்றிச சென்றனா வழி நடந்த களைப்பால கவுந்தியும் கருந்தடங் கண்ணியான கண்ணகியும் பாதையில் ஒருபக்கம் தங்கினா அப்போது கோவலன் நீ வேடகையால ஒரு பொய்கையை நாடி அதன் கரையில் நின்றான அங்கே முன்பு வேதியன் சொன்ன வனதேவதை கோவலன் மீது காதலுற்று, 'மாதவியை நயந்த இவன் நமக்கும இன்பமளிப்பான்' என்றெண்ணி வசந்தமாலை வடிவுகொண்டு முன்னே தோன்றி, கொடுங்காற்றால் நடுக்குற்ற கொடிபோல முதலில் அவனடி வீழ்ந்து, பொய்க கண்ணீருகுத்து முறையிட்டது -

“மணமாலையில் நான் எழுதியவை மாசற்ற மெய்மொழிகளேயாம், நீ ஏதேனும் தவறுதலாய்ச சொல்லி யிருப்பாய், அதனாலேதான் கோவலன் எனக்குப் பிரிவென்னும் கொடுமை செய்தான்” என்று என முன் மாதவி 'மயங்கிப் பெருந்துயருற்றாள்,

“மேலோ ராயினும், நூலோ ராயினும்,
பாலவகை தெரிந்த பகுதியோ ராயினும்,
பிணியெனக் கொண்டு பிறக்கிட டொழியும்
கணிகையா வாழ்க்கை கடையே போனம்”

அருந்தவ முனிவரும், கற்றோரும் மதிநுடபத்தால நலந தீதறிந்தோரும், இது 'நமமை வருத்தும் நோய் எனக் கருதி முகம் பாராது நீங்கும் வேசையா வாழ்வு இழிவாழவேயாம்' என்று கூறி செவ்வரிபடாந்த செழுமையான மழைக் கடைக்கண்ணால்,

வெணமுததுப்போன்ற நீருகுத்தாள, மாபில வெண்ணிலாபோலத் திகழும் முததுமாலையைத் தன கையாற பறித்துச் சிந்தினுள் எனனைக் கூடத் துறந்தாள எதிரில வந்தவர்கள் நீங்கள் மதுரைமா நகருக்குச் செல்வதாகச் சொன்னார்கள். வாணிகக் கூட்டத்துடன் உன்னைத் தேடிவந்தேன்; தனித்துயருற்றேன், பகுத்தலரிய பண்பனே! உனது பணிமொழி யாது? எனனை அன்புகூறி ஆதரிக்க வேண்டும”.

‘வனகாடடில, மயக்குந தெய்வம் உண்டென்று வியக்கத்தக்க வேதியன் சொன்னானல்லனே’ அதுவே இது’ என்று அதன் வஞ்சத்தை நீக்கும் அந்தரி மந்திரத்தைச் செபித்தான் கோவலன் தேவதை அஞ்சியது, “நான் வன்சாரிணி, நின்னை விரும்பியே மயக்கம் செய்தேன்; மயிலைப்போன்ற சாயலுடைய உமது கறபரசிக்கும் புண்ணிய முதலவியான கவுந்திகும் நான் செய்த இக் குற்றத்தைச் சொல்லற்க, (சொன்னாற சப்பிபா)” என்று வேண்டித் தேவதை மறைந்தது,

கோவலன் தாமரையிலையில் பொய்கை நீர் கொணர்ந்து, கண்ணகி தாகத்தைத் தீர்த்தான். தாங்கமுடியாத வெய்யில கொளுத்தியது கண்ணகி மெய் சோந்து அடி கொப்புளிக்கத் துன்புற்றாள். அப்பொழுது, மயக்கஞ் செய்யும் அப பாலைவனத்தில், ஒரு பூம் பொழில் தோன்றியது, அதில குரவம், கடம்பு, கோங்கு, வேங்கை ஆகிய மரங்கள் அடர்ந்து மணம் வீசின அச்சோலையில் ஒரு காளிகோயில் இருந்தது

காளி மறவா தெய்வம். மறவா வில வீரா , அவர் மருத நிலமககள போன்று மாரிவளம்பெற வேண்டா , தனிவழிச் செலவா பொருளையே விருமபுவா தமது வீரச செயலால வருவதை யுண்பா அவா வலிய விலலேநதிப பகைவரைப போரில எதிர்ப்பா. போ முனையில் அவர்களுக்கு வெற்றியளித்தது, அவர்கள் இடம் ஆணமையுள்ள பலியை எதிர்பாராததிருப்பாள காளி, நெற்றிககண குமரி, விண்ணோ வணங்கும சகதி, மாசறச சிறந்த வான நாடுடையாள.

கோவலன, வளைநத மகரக்குழை பூண்ட கணணகி, மாதவக கவுநதி - ஆகிய மூவரும் இநதக காளி கோயிலில வெயயிலுக்குத தங்கியிருந்தனா

உகை. கொற்றவை வழிபாடு

கூவுநதி, கண்ணகி, கோவலன மூவரும் காளி
கோயிற புறத்திற காலாறி யிருந்தபொழுது,
மறவா மகளாகிய சாலினி (தேவராடடி) தடங்கை
விலலுடன, நடுவூ மனறத்தில் தோன்றினாள்.
அவள மறக்குடியில் நோத்திககடன வாங்கும
உரிமை கொண்டவள மறவா பழைய கடமையை
இன்னும் செலுத்தவில்லை ஆதலால் தெய்வமுற்ற
சாலினி, மயிர சிலிரகக கானவா வியககக கையெ
டுத தோசசி, பாடடிற கேற்றபடி அடியெடுத்து
வைத்து, ஆவேசம நடித்து வாய முழுககளு
செய்தாள்

“ மறக்குடி மககாள், நீங்கள் நோத்திககடன்
கொடுக்கவில்லை வலிய விலலுடைய எயினர் பசுத
தொழுககள் பாழ்பட்டன பகைவா ஊரில பசு
வளம பெருகியது மறக்குடி மககள் ஆறெறி,
சூறை, ஆகோள் ஆகியவற்றால் வளம்பெறுவா.
அந்த வழிப்பறி வளம சுரக்கவில்லை. தமது மறத
தொழில் செல்லாமல், எயினரும், அறக்குடிகள்
போலே, வலியொடுங்கி, அடங்கிப்போயினா கலை
மான ஏறிவரும் தூக்கைககு நோத்திககடன்
செய்யாவிட்டால், உங்கள் விலலிறகு அவள
வெற்றி தரமாட்டாள் களிமிகு வாழ்க்கை
வேண்டுமானால், நமது கொற்றவைக்கு உடனே
நோத்திககடனைத் தாருங்கள் எயினாகாள் !”

எயினா வீர, மரபினா, பகைவரை வாள்விருந்
திடடுத தலை யெண்ணுவோ நோயால் இறந்து

சுடப்படடுத தலைபோகாத போவீரா, இராசபுத
 திரா போலவே தமிழ் மறவரும் வீரராகப் போரில்,
 அல்லது மறவினையில் இறக்க ஆவங்கொண்டவா
 இராசபுத்திரா பவானியைத் தொழுவா, வீர மற
 வரும் கொற்றவையைத் தொழுவா பவானி, காளி,
 கொற்றவை எல்லாம் ஒரே தேவதையின பெயரே
 யாம் தொலகுடி மறவா, இன்று சாலினி சொல
 லைக கேட்டுக் கொற்றவைக்குப் பலிகொடுக்க
 முனவந்தனா

தமது மரபின குமரியைக் கொற்றவை போல
 அலங்கரித்தனா அப்பெண்ணின நெருங்கிய கூந
 தலை நெடுமுடியாகக் கடடி, அதில பாம்புக குடடி
 போலாகிய பொன்னாணைச் சுற்றினா காவல
 சூழ்ந்த தோட்டப்பயிரை அழித்த பன்றியின
 வளைந்த வெண கொம்பை ஒடித்து, இளம்பிறை
 போலச் சூட்டினா வலிய, கொடிய புலிவாயைப்
 பிளந்து பெற்ற பலவரிசைகளைத் தாலியாகப்
 பூட்டினா வரியும் புள்ளியும் உடைய புலித்தோலை
 மேகலையாக உடுத்தி, பரிவுடன கருவிலலை (வயிர
 விலலை) வளைத்துக் கையில் கொடுத்தது, முறுக்குக்
 கொம்புடைய ஆணமான மேல குமரியை ஏற்றினா.
 பாவை, கிளி, மெனமயிரா படாந்த அழகிய சிறகை
 யுடைய கானக கோழி, நீல மயில், பந்து,
 கழறசிக் காய்கள் ஆகியவற்றைத் தந்து
 சேவித்தனா, துதித்தனா வண்ணம், சுண்ணம்,
 குளிர்ந்த வாசனைச் சந்தனம், அவரை துவரை
 முதலிய புழுக்கள், எள்ளுருண்டை, நிணச்சோறு,
 பூ, அகிறபுகை முதலிய வாசனைகள் இவற்றை
 ஏவல் புரியும் எயிறறியா ஏந்திப் பின் வந்தனா.
 வழிப்பறியினபோது அடிக்கும் பறை, சூறையிடும

போது ஊதும சினனம, கொம்பு, குழல, எறி மணி
இவை அந்த அணங்கின முனனே நின்று கணங்
கொண்டு ஒலித்தன வீரருக்கு வெற்றிகொடுத்தது,
அவா தரும பலியுண்ணும் கொற்றவைகஞ்ச
சாலினி சிறப்புச செயது கைதொழு தேத்தினுள
அவளமேல காளி வந்தாள கணவனுடன் அங்
கிருந்த மணம நிறைந்த கூந்தலுடைய கண்ணகி
யைச சாலினி நோக்கி, ஆவேசமாக,

“ இவளோ

கொங்கச செலவி குடமலை யாடடி

தெனறமிழப பாவை செயத தவகொழுந்தது

ஒருமா மணியாய உலகிற கோங்கிய

திருமாமணி ”

என்று தெய்வம் வந்து சொன்னுள பிறகாலம
கண்ணகி கொங்குநாட்டுத தெய்வமாக விளங்கப்
போவதையும், தமிழத்தாயின தவப்புதலவியென்று
அவளை உலகம் தொழுதேத்தப் போவதையும்
சாலினி முன்பே சொன்னுள கண்ணகி தனது
வருங்காலப் பெருமையை அறியாள, ‘மூதறி
வாட்டியான சாலினி தெய்வ மயக்கத்தால அப்படிக்க
கூறினள’ என்று நாணமுற்று, தனது அரிய கண
வனது பெரிய முதுகுப் புறம் ஒடுங்கி, புதிய புன
னகை அருமபி நின்றாள குமரிக்குக கொற்றவைக
கோலம் பொருந்தியது, காளி, நமக்கு அருள
புரிந்தாள என மறவா களித்தனா

“ வெணமதி சூடிய செனனி, நெற்றி நடுவே
யுள்ள இமையா நாட்டம், பவளவாய, வெண்ணகை,
நஞ்சுண்டு கறுத்த கண்டம், மேருவை விலலாக
வளைக்கக கொண்ட வெஞ்சினப் பாம்பு நாண, நஞ்

சொமுகும துளைப்பலலுள்ள பாம்புக கசசுடைய முலை, சூலமேந்திய வளைக்கரம், யானைத் தோலான உத்தரியம், சிங்கத்த தோலாகிய மேகலை, சிலம்பும் வீரக்கழலும் புலம்பும் சீறடி -- இவற்றுடன் வலிய வெற்றிவாள வாயந்த கொற்றவை, திரண்ட தோளுடைய மகிடாசுரனைக் கொன்று அவன தலைமேல நின்ற தையல வீரபகதா பலா தொழும், அமரி, குமரி, கவுரி, சமரி, சூலி, நீலி, விஷ்ணுவின் தங்கை, ஐயை, ஜயமகள், திருமகள், அழகிய வளையல அணிந்த பாலை, போரில் பாயும் வீரக்கலை யறிந்த பாலை, புலவா ஆராயும் அறிவுக்கலைகளை யுடைய பாலை, அருங்கலங்கள் சூடிய பாலை, தம் அன்பா தொழுவந்த குமரி மாதேவி 'சாலினி கொண்ட கோலம் வாய்ப்புடைதது' என்று அருள் புரிந்தாள வேடா காளியைப் போற்றிப் பாடிக்கூததாடினார்கள் இவ்வாறு வேடுவா கொற்றவை புகழைப் பாடுவதற்கு வேடுவவரியென்று பெயர். இனி அப்பாடின் கருத்தை அறிவோம்.

காளிகோயில முன்றிற் சிறப்பு

கண்ணுதலாகிய சிவபிரான இடப்பாகத்தைப் பெற்ற காளி பலியுண்ணும் முன்றிலில், சுரபுன்னை, நாரத்தை, ஆசசா, சந்தனம், அழிஞ்சில, மா முதலிய மரங்கள் செறிந்தோங்கின பிறை யொளிரா சடையாளான காளியின் திரு முன்றிலில், வேங்கை மரங்கள் செம்பொன் மலர்கள் சொரிந்தன. செழித்த இலவங்க மரங்கள் செவவிதழ் மலர்களைக் குவித்தன. காட்டுப்புன்கு வெண்பொரி போன்ற மலர்களைச் சிந்தியது திருமாலுக்கு இளையாளான காளியின் முன்றிலில் மணங்கமழும் கடம்பூ, பாதிரி,

புனனை, குரா, கோங்கு முதலிய பூக்கள் மலாநதன அப பூங் கொம்புகளில், வண்டினங்கள் யாழொலி செய்தன.

வளளிக கூத்து

கொற்றவை கொண்ட அணிகொண்டு நின்ற, இப் பொற்றொடி மாதா தவமெனனை கொல்லோ!
பொற்றொடி மாதா பிறந்த குடிப்பிறந்த,
விறற்றொழில் வேடா குலனை, குலனும்!

ஐயையின அழகிய அணி புனைந்து நின்ற இக் குமரி எனன தவம் செய்தாளோ! அவள குலத்திற பிறந்த மறத்தொழிலாளரான, விற பிடித்த எயினா குலம் எவ்வளவு சிறந்த வீரக்குலம்!

முன்னிலைப் பரவல

வானோ வணங்க, வேதங் கடந்த சக்திப் பொருளாய், ஞானக் கொழுந்தாய், என்றும் சலிப்பினறி நிறகும நீ, யானைத்தோல போர்த்து, புலித்தோல அணிந்து, காட்டெருமையின கருந் தலைமேல நின்றது எனன மாயமோ! அரன, அரி, அயன இவர்களின் நெஞ்ச மலரில் வீற்றிருந்து, விரி கதிர வீசும் அருட்சோதி விளக்காய் நிறகும நீ, வரிவளைக்கையில் வாளேந்தி, மகிடாசுரனைக் கொன்று, கரிய, திரிந்த கொம்புடைய கலைமீது நின்ற தென்ன மாயமோ?

சங்கமும், சக்கரமும், தாமரைக் கையேந்திச் செங்கண் அரிமான சினவிடைமேல நின்றாயால், கங்கை முடிககணிந்த கண்ணுதலோன பாகத்து, மங்கை யுருவாய் மறையேத்தவே நிற்பாய்!

வென்றிக கூத்து

கொன்றையும துளவமும சோத்துத தொடுத்த
மலாசெறிந்த மாலையைத தோளமேல இட்டு,
அசுரா நலிய, அமரா பொலிய குமரிக கோலங்
கொண்டு ஆடினாள் காளி

கூத்துள படுதல

அசுரா தமது மாயத்தால பாம்புந தேளும்
கொண்டு துன்புறுத்தினா காளி மரககால பூண்
டாள, பொன்னரிச சிலம்பும், சூடகமும், மேகலை
யும், 'ஜல ஜல' என்று ஆக்க, மாயம் புரியும்
அவுணா வீழ, மரககால மேல நின்று வாளை எடுத்த
தாடினாள் அவளது காயாம்பூ மேனியைப்
போற்றி அமரா கைகளால் மலாமாரி சொரிந்தனா.

கொற்றவை நிலை

பகைவா அஞ்சும் ஒரு சிறுநூரில் வீரன் ஒருவன்
ஆனிரை கொள்ள வருகிறான் அவனுக்குப்
போப பூவான வெட்சி சூட்ட, வெள்ளிய வாளேந்
திய கொற்றவையும துணையாய் வருகிறாள் அவ்வா
றாயின கருங்குருவி கடிய குரலிசைத்து, 'இந்த
வீரனை எதிர்த்தால் கெட்டா' என்று பகைவா
சூழ்ந்த காட்டகத்துக் கூவாதோ? இவ்வாறு செல
லும் வீரன், பழைய கடன கொடுக்காததால்,
கள விலைச்சி களஞ்ஞற்ற மறுக்கிறாள் படசி நல்ல
நிமித்தம் கூறுகிறது 'களளிலலாவிட்டால் குற்ற
மில்லை' யென்று அந்நிலையிலேயே கைவிலலேந்தி,
காலதாமதம் பொறுக்காமல், ஁ற்றவன் பகைவா
மாடுகளைக் கவரச் செல்லுகிறான். அவ்வளவு

துணிவும உறுதியும் உள்ள வீரனைப் போற்றி,
ஆளிகொடியேந்தி, அவன விலலுககு முன்னே
செல்லுகிருள காளி

கண்டார் கூற்று

பகைவா ஆனிரையை வீரன கவாநது வநது
முனறிலிற கடடியிருக்கிருன அவறறக கண்ட
வன் இவவாறு சொல்லுகிருன - இளம பாககிய
முடைய எயினப பெண்ணே! முருநதோ இளநகை
நங்காய! கண்டார கருததை யுண்ணும் மாமலாக
கண்ணியே, பகையூரார அலறும்படி நின் ஐயா
முன்னே கொணாநத ஆனிரைகள இவை காணாய
போககருவிகளைச்செய்யும் கொல்லன, துடிகொட்டு
வோன, பாடும் பாணா, களவிலையாடடி, ஒற
றன, படசி சகுனம சொலவோன முதலியோரா,
நரைதது முதிர்நத எயினா எயிறறியா - இவாகளு
டைய முனறிலில நிறைநது நிறகினறன, காணாய *

அவிப்பலி

இனி, காளிககு எயினா குருதிப்பலி கொடுத்த
துப்ப பாடுகினறனா

ஞானச சுடருடன திரியும் முனிவரும், அமர
ரும் இடாகெட அருளும் நினது திருவடி தொழு
தோம கொல்லந திறமை மிகக எயினா, நினது
அடிதொட்டுப் போபுரிநது வெறறி பெறுவா
அநத வெறறி நீ அளிப்பதேயாம அதன்பின அவா

* அதாவது வீரா தாம கவாநத ஆனிரையைத் தமக்குத்
விய போகளுக்கும் பங்குவைத்துக் கொடுத்திருக்கின
றனர்

தரும கழுத்தினின்றும் சுரகதம இரத்தப்பலியைக்
கொளவாயாக! கொற்றவையே, அணிமுடியுடைய
இந்திராதிதேவா பணியும் நீலமணி யுருவினளே,
நினது மலரடி தொழுதோம் ஆனிரை கவரும்
திறலுடைய எயினா, நினதுணையால பகைவரைப
பொருது வென்றதற்குக் காணிககையாக, ஊனின
ரெழுமுகம் இந்த இரத்தப் பலியைக் கொளவாயாக

துடியொடு, சிறுபறை, வயிரொடு துவைசெய,
வெடிபட வருபவா, எயினாகள் அரையிருள,
அடுபுலி யணையவா, குமரிநின அடிதொடு,
படுகடன இதுவுகு பலிமுக மடையே

உடுகத, சிறுபறை, கொம்பு முதலானவைகள்
முழங்க, அண்டம் வெடிபட வீரவேகத்துடன் நள
ளிரவில வரும் எயினாகள், கொல்லும் புலிபோன்ற
போ வல்லவா, நின அடிதொட்டு வெற்றி பெறு
பவா அவா உனக்குப்படட கடன இது, கொற்ற
வையே எங்கள் அவிப்பலியை ஏறபாயாக

பலிக் கொடை

சங்கரி, அந்தரி, நீலி, சடாமகுடத்தில் பாம்பும்
பிறையும் அணிந்தவளே, வழிப்போக்கா பெருகி,
வழிப்பறி பெருகுவதாக! அதற்கு விலையாக அம்பு
பூட்டிய வலிய விலலுடைய எயினா தரும இப்
பலியை ஏற்றுக்கொள் அமுதுண்டும தேவா ஒரு
காலம் சாவா எவரும் உண்ணாத நஞ்சுண்டும,
நீ அழிவிலலாமல என்றும் இருக்கிறாய் பகைவா
ஊர் உறங்கும்போது, துண்ணென்று துடிக்கொட்டி
அவரைப் பொருது வீழ்த்தும் இரக்கமற்ற எயினா
இடும நோத்திக்கடனை யுண்ணுவாயாக! முன்னே
கண்ணன் மருதிடை நடந்தான் 'வஞ்ச அரக்கன்'

சகடையை யுதைத்தான அவையெல்லாம இயன
 றது, அவனுட புகக நின சகதியாலேயாம நீயே
 அவவாறு அருளியை வழிப்போக்கா பொருள
 கொண்டு அவருக்குப் புண செய்வதல்லது, அருளில
 லாத, இரககமில்லாத, வன்னெஞ்சரான எயினா
 இடும் பலிககடனை உண்ணுவாய

கூத்தாற பெற்ற பயன

வேதாவின பினனே தோன்றிய அகத்தியன
 உறையும மரசசுமை மிகக பொதிகையை ஆளும
 பாண்டியன, பகைவா நடுங்கும வெயய திறலோன.
 அவன, பிறநாட்டார போமுனையும, கரநதையும
 (நிரைமீடபோ அணியும மாலை) பாழ்படப போாத
 தொடக்கத்தை அறிவிககும வெடசிமாலை சூடுக.
 அவன வெநதிறல வீரன

நடு. நிலாப் பயணம்

தேவராடடியின கோலமும் கூததும் முடிந்ததும்,
கோவலன புண்ணியக்கவுந்தியை அடிதொழுது
இவ்வாறு வேண்டினான் — “ அடிகளா, இக்காரிகை
கடுங்கதிர வேனிலைப் பொறுக்க மாட்டாளா பருக
கைக்கறகளை நிறைந்த இவ்வெய்ய பாலையில் இவ
ளது சீறடி படியாது ஆதலால் பகலொளியில்
நடப்பதைவிட, பலலுயிராகும் தனது தணமையால்
நனமை செயது காகும் மதிநிலாவில் நடப்பது நல
மாகும் இரவில் நடப்பதற்கு குற்றமில்லை காட்டில்
விலங்குகள் உண்டு, எனினும் அச்சமில்லை கண்ட
வரைப் பற்றிக்கொள்ளும் குறிஞ்சி நிலத்துள்ள
கரடியும் கரையான கடடிய புறறைத் தோண்டாது
பாலை நிலத்திலுள்ள வரியொளிர் வேங்கையும்
மானினத்தைப் பகைப்பதில்லை மருத நிலத்தில்
காமேகத்தை ஊடுருவி உருமும் இடியும் நமமை
வருத்தாது இரைதேடும் நெய்தலநில முதலையும்,
தீங்கு செய்யாது கொடிய தேவதையும், பாம்பும்,
சாந்தவருக்கு உறுகண செய்யா முலைக்க காட்டில்
அச்சமில்லை ஏனெனில் இந்த ஐந்து நிலங்களும்
செங்கோற பாண்டியன காகும் நாடென்று எங்கும்
பெரும்புகழ் பெற்றன இங்கே வெயிற கொடுமை
தான் உண்டு, விலங்குக கொடுமை யில்லை ”

கவுந்தியடிகளும், “ அவ்வாறாயின நிலவில் பய
ணம் வைத்துக்கொள்வோம் ” என்று சமமதித்தாள்.
கொடுங்கோல வேந்தனால் வருந்தும் குடிகள் ‘ இந்
தக கொடியன எப்போது ஒழிவான், அன்பும், தண
மையும் உள்ள வேந்தன் எப்போது வருவான் ’
என்று எதிர்பார்த்திருப்பார்கள் அவாபோல, வெங்

கதிரோன எப்போது படுவான , தணகதிர்த திங்கள்
எப்போது வரும என்று மூவரும் சமயம் பார்த்திருந
தனா எண்ணற்ற நடசத்திரத தானையுடன, பால
வெண கதிரா பரப்பி, தென்னவா குலத்தின மூல
புருடனான திங்கட செலவன தோன்றினான

“ கொடுங்கோல வேந்தன குடிகள் போலப்
படுங்கதிர அமயம் பார்த்திருந தோககுத
தென்னவன குலமுதற செலவன தோன்றி ”

மலயத்தில் ஓங்கி, மதுரையில் வளாநது, புலவா
நாவிலே பொருந்தி யெழுந்த இனிய தென்றல
வீசுகிறது வெண கதிர்த திங்கள், பாவைமேல
பால நிலாப பொழிகிறது கண்ணகியின் பரிதாப
நிலை கண்டு, பூமாதேவியே, “ கண்ணகி, முன்னே
கணவன மாதவி மோகத்தில் இருந்தான என்று
உடல வெறுப்புக கொண்டிருந்தாய வயதிற்குரிய
அணியழகு சுகம் அனைத்தையும் துறந்தாய உன்
சீரிய வனமுலையிற் சந்தனக் குழம்பு பூசுவதில்லை ;
பூங்குழலில் தாதுகும தண்ணிய கழுநீர் மாலை
முடிப்பதில்லை , முலையும் முடிப்பதில்லை பசிய
சந்தனத் தளிர்ம, பல பூவிதழ்களும் உனது செந்
தளிர் மேனியிற் சேருவதில்லை ; அவ்வாறு பிரிவுத்
துயரால் நீ வருந்தினை இப்போதோ, காதலன்
அருகிலிருக்கின்றன வேனில திங்களை இப்போது
நீ வேண்டுவாயே. அந்தோ, இப்போது ஓயாத
பிரயாணத்தாலும், கவுந்தியடிகள் உடனிருப்பதா
லும், நீ இளமைக்குரிய இன்பத்தை அனுபவியாத
வளாகிரிய என்ன பரிதாபம்!” என்று நெட
டுயிர்த்தது, ஓசையடங்கி அமைதியானாள். உடனே
மூவரும் புறப்பட்டனா “ கண்ணே ! கடுவழிகளில்
இடாப்பட்டாய இவ்வழியில் புலி திரியும் , கோட

டான கூவும், கரடி இருக்கும், இவற்றிற்கு அஞ்சாமல வருவாயாக” என்று மனைவிகளுத தைரியஞ சொல்லி, வளையலணிந்த அவள செங்கையைத் தனது தோளிற சோதது மறவுரை நீத்த, தூய கவுந்தியின அறவுரைகளைக் கேடடுக கொண்டே வேனிலால வெந்தது கரிந்த மூங்கிற காட்டிலே வழி நடந்தான கோவலன

‘காலை புலாந்தது, கதிர வருகிறது’ என்று காட்டுக் கோழிகள் கூவி யறிவித்தன மூவரும் ஒரு பாபபனச சேரியை அடைந்தனா அங்கேயுள்ள பாபபனா, வேதமோதாமல வரிப்பாட்டுப் பாடினா. அவரை விட்டு விலகி, மூவரும் ஒரு கோயிற்புறத் தைச சோந்திருந்தனா கோவலன கவுந்தியையும், காதலியையும் சேமமுள்ள அடக்கமான வேலி சூழந்த இடத்தில் அமாததினான பிறகு, முள வேலியை நீங்கி, காலைக்கடன கழிக்க நெடுவழி நடந்து, ஒரு நீர்த்தடத்தை அடைந்தான

நக. மாதவி செய்தி

அங்கே கோசிகன எனரோ அநதணன் கோவல
னைததேடி, மாதவியிடமிருநது செய்திகொண்டு
வநதான தனது காதலியுடன் கானகம நடநததை
எண்ணி, கொல்லன உலையில் ஊதும துருத்தி
போல நெட்டுயிராதது, மனங் கலங்கி, நிறம மாறித்
தனிததுநின்ற கோவலனை, அநதணனுக்கு, கண
மயக்கததால அடையாளம கண்டுபிடிக்க முடிய
வில்லை இருநதாலும், சநதேகநதீர அவன ஒரு
சூழ்ச்சி செய்தான ஒரு மாதவி (குருக்கத்தி)
படாநத நிழலில் நினருன

“ கோவலன பிரியக கொடுநதுயா எயதிய
மாமலா நெடுங்கண மாதவி போன்று, இவ
அருநதிறல வேனிறகு அலாகளைந துடனே,
வருநதினை போலு நீ மாதவி ”

என்று அக குருக்கத்தியை நோக்கிச் சொன்னான்.
‘மாதவி’ யென்றதைக் கேட்தும் கோவலன்
“ ஐய, தாங்கள் கூறியதென்ன? அதன் பொரு
ளென்ன? ” என்று வினாவவே “ இவனே கோவ
லன, கண்டுபிடித்தேன ” எனத தெளிந்து, அருகே
சென்று, பிரமசாரியான கோசிகன கொள்கைப்படி
சொல்லலுறருன “ ஐய, இருநிதிக கிழவனான
உன் தந்தை மாசாததுவானும், பெருமைபெற்ற
உனது வீட்டு முதலவியான தாயும், மணியிழந்த
நாகம போன்று ஒளியிழநது வருநதுகின்றனா.
உயிரிழந்த உடல போன்று, உன உறவினா
(மாமனார் முதலியோர்) செயலற்றுத துயாக்கடலில்
வீழ்நதனா. தந்தை உன்னைத தேடிக் கொண்டு

வர எங்கும் ஏவலாளரை அனுப்பினா அவர்கள்
 உனனைத் தேடித்திரிகிறார்கள் தந்தை தசரதன்
 சொல்லைக் காக்க வெய்ய காட்டிறகுச் சென்ற இரா
 மனைப் பிரிந்த அயோத்தி போன்று, புகார நகரம்
 உன் பிரிவாற பெருந்துயருற்றது திருமுகத்தை
 நீ மறுத்ததாக வசந்தமலை சொன்னதும், மாதவி,
 மேனி பசந்தது, நெடுநிலை மாடத்தின் இடைநிலத்
 தில் உள்ள ஒரு படுகையில், நின்னை நினைந்து
 வருந்தி வீழ்ந்தாள் அவளது விரக வேதனையைக்
 கேட்டு, ஆழந்த துயரெய்தி, அங்கே சென்றேன்
 பெருந்துயருற்ற மாதவி 'அந்தணை, உன் இரண்டு
 அடிகளையும் தொழுதேன் எனக்குற்ற துயரத்தைத்
 தீர்ப்பாயாக' என்று தனது மலாகையால் இந்த
 ஓலை யெழுதி 'என் கணமணியனைய கோவலருக்கு
 இதைக் காட்டுக,' என்று தந்தாள். இந்த ஓலை
 கொண்டு உனனைக் காணாமல் பல தேசங்கள் சென்
 றலைந்தேன்" என்று சொல்லி, பிரிவுத்துயரால்
 உள்ளமழிந்து வருந்தும் போதா கூந்தல் பூங்
 கொடி மாதவியின் ஓலையைக் கோவலன் மலாக்
 கையில் நீட்டினான் அந்தணன்

ஓலை மடிப்புறத்து, மாதவி கூந்தலால் இட்ட
 இலாஞ்சனை நெய்மணம் வீசியது அது கோவலன்,
 முன்பு நுகாந்த மணமேயாம் அது பழைய
 நினைப்பை யுணர்த்தியது அதைக் கை விடாமல்
 பிடித்திருந்து, பிறகு அவன் ஓலையைப் பிரித்துப்
 பார்த்தான் —

“ அடிகள் முன்னா யான அடி வீழ்ந்தேன்,
 வடியாக கிளவி மனங்கொளல் வேண்டும்,
 குரவா பணி யன்றியும் குலப்பிறப் பாட்டியோடு
 இரவிடை கழிதற்கு எனபிழைப் பறியாது,

கையறு நெஞ்சம கடியல வேண்டும
பொயதீர் காட்சிப புரையோய போற்றி !”

“ தேவரீர் திருவடிகளுக்கடுத்த திககு நோக்கி
வீழ்நது வணங்கினேன பொயமமை நீங்கிய
மெய்க்காட்சியுடைய பெரியோய ! திருத்தமற்ற
சொல்லாயினும், இப்பேதையுரைப்பதை மனத்திற
கொள்ளவேண்டும தங்கள் பெற்றோர் மூப்பெய
தினா அவர்களுக்கு உடனிருநது பணிவிடை
செய்வது நனமக்கனாகிய தங்கள் கடமை அப்படிச்
செய்யாமல், உயாகுலக கற்பரசியான மனைவி
யுடன் இருட்டோடு ஊர்விட்டுச் சென்றதேன, ஐய?
அப்படி ஊர்விட்டுச் செல்லுமபடி எனன குற்றம்
நோநதது? நான செயத பிழை யாது? அதை
அறியாமல் என மனம் வருநதுகிறது என
துயரைத் தீர்க்கவேண்டும ”

மாதவி எழுதிய மொழிகளை உணர்நது ‘இஃது
அவள குற்றமன்று, என குற்றமே’ என்று மனங்
குழைநது, நடநததை யறிநதான கோவலன்,
தளர்வு நீங்கினான “ அநதனான, இநத ஓலையின
பொருள் என பெற்றோருக்கும் பொருநதியிருக்
கிறது ‘ அடிகாள, உமது திககு நோக்கி வீழ்நது
வணங்கினேன எனது வார்த்தையை மனங்
கொள்ளல வேண்டும நான இரண்டு குற்றம்
செய்தேன (1) வயது காலத்தில் தங்கள் பணி
செய்யாதது (2) மனைவியுடன் இரவில் ஊர்விட்
டகன்றது வாணிகமசெய்யும் நோக்கத்தால் புகாரை
விட்டு மதுரையை நோக்கினேன எனது
பிழையை அறியாமல் வருநதும உங்கள் நெஞ்
சத்தை ஆற்றிக்கொள்ளவேண்டும. பொய்யற்ற
உண்மையறிநத பெரியோயான தந்தையே வணக்

கம ' எலலாம ஒத்திருப்பதால அவாகளுக்கும் இந்த
 ஒலையே காட்டுக அவா மலரடி தொழுதேன்.
 எனது வணக்கத்தை அவாகளுக்கூச சொல்லுக!
 உமது நடுக்கத்தை விட்டு, என பெற்றோரின
 நல்ல மனத்திற பொருந்திய துன்பத்தைக் களைய
 விரைந்து செல்லுவாயாக ' என்று வேதியனைச்
 செல்லவிடுத்தது, தனது மாசற்ற கற்பரசியும்,
 மாசற்ற அறவியான கவுந்தியும் இருந்த இடத்
 திறகுப் போனான கோவலன்.

நூ. அம்பணவர்

அங்கே வந்த அம்பணவர் (Lute players) அரக்க
ருடன் பொருது வென்ற காளியின் போக்
கோலத்தைப் பாடினா அவர்களுடன் பாங்குறச்
சோந்து செங்கோட்டியாழ வாங்கி, கோவலன்
மீட்டினான். செங்கோட்டியாழ ஆறு உறுப்புகளைக்
கொண்டது அவையாவன கோடு, திவவு,
ஒற்று, தந்திரி, கரம், நரம்பு உறுப்புகளை உறுதி
யாகக் கட்டி, முதன்மையாகத் தந்திரி, கரம், ஒற்று
ஆகிய உறுப்புகளை நெறிபடச் சோதது, மத்திம
காந்தார சுரங்களை முதல இறுதியாகக் கொண்ட
அருமபாலேப பண்ணை மீட்டினான் கோவலன். பண்
ணும் திறமும் சதிபாயந்து, ஆடும பாவையின் பாட
டறகு ஒத்திருந்தன அப்போது கோவலன் பாண்
ருடன் அளவளாவி, “இங்கிருந்து மதுரை இன்
ணும் எத்தனை காதமிருக்கும்?” என்று வினாவினான்.

“அத்திருவார மூதூர் அடிக் தூரமில்லை.
இதோ மதுரைத் தென்றல வந்தது, அது பொதி
யைத் தென்றல போன்றதன்று, அந்த மதுரைத்
தென்றலின் சிறப்பைக் கேளுங்கள் அஃது ஏராள
மான அகில, மணமிகக் குங்குமப்பூ, புழுக்கு குழம்பு,
சந்தனக் குழம்பு, கத்தூரிச் சாந்தம் ஆகிய இததிவ
விய வாசனைச் சேற்றில குளித்தது, தேனளாவிய
செங்குவளை, சண்பகமலை, குருக்கத்தி, மலலிகை,
மலைகளில் வளரும் முலலை முதலிய பூக்கள் விரிந்து
அமைந்த பூவணைகளிற் பொருந்தியது, சமயலறை
களில் உணவாக்குமபோது எழும் புகை,
அகன்ற அங்காடிகளில் குறைவில்லாமல் அப்ப
வாணிகா மோதகளு சுடும புகை, ஆடவரும் பெண்

டிரும மாடததில, தம தலை மயிருககும் ஆடைககும்
 காட்டுமஅகிறபுகை, அநதணா ஓமமபுரியும்ஆகுதிப
 புகை ஆகிய பலவகைப புகைகளையும் அணை நதது ,
 இநதிரன சூடடிய மாலை துலங்கும் மாபனான
 பாண்டியன கோயிலில, உணாவால அளப்பரியாப
 பரிமளங்களை நிறைநதிருககும் அவை முகாநதவ
 ரின உடலை மட்டுமன்று, மனததையும் ஆருயிரை
 யும் பிணிதது மணமேற்றும் அததகைய கோயிற
 பரிமளததத தனனிடம காட்டிப புலவா செநநா
 விற பொருநதிய பெருமையுடன் அநத மதுரைத
 தெனறல வருகிறது நீங்கள் தனியே செனருலும்
 உங்களை 'நில' என்று தடைசெய்வோர் இலலை.
 தாராளமாக மதுரை நகர் செல்லுங்கள்!" என்றார்
 பாண்டி.

நட. மதுரை சோதல

கூணணகி கோவலா, நிலவில கவுநதீயடிகளுடன
மதுரைக்குப் புறப்படனா மதுரை வந்து
விட்டது சங்கார காததாவான சிவன கோயிலி
லும், பெரும புகழ் பெற்ற மனனன அரணமனையி
லும், பகுதி பகுதியாகப் பல வாததீயங்களுடன
காலே முரசம ஒலிககிறது நானமறை அந்தணா
வேதகானம செயகின்றனா மாதவா மந்திர ஜபம
செயகின்றனா அரச வாழ்த்துப்பாடி, வாளவீரா
தினநதோறும் ஆககும் முழுவொலிககிறது அம
முழவு வீரருக்கு அரசன கொடுத்ததாம களத்தில
பகைவரிடமிருந்து கொண்ட போா யானைகள
பிளிறுகின்றன காட்டிற் பிடித்துவந்த வலிய
யானைகள முழங்குகின்றன பந்தி பந்தியாக நிற
கும் போககுதிரைகள ஆலிககின்றன மளளா
காலையில் மருதப்பறை கொட்டுகின்றனா. கூத்தா
காலையில் பாடிப் பறை கொட்டி ஆடுகின்றனா
இவ்வாறு பல வொலிகள சோந்து, காக்கடல
ஒலிபோலெழுந்து வரவேற்றதால, நடந்த இளைப்பு
நீங்கி மூவரும் வைகையாற்றை யடைந்தனா

வைகைப் பெண,

“ குரவமும் வகுளமும், கோங்கமும், வேங்கையும்
மரவமும், நாகமும், திலகமும், மருதமும்,
சேடலும், செருந்தியும், செண்பக ஓங்கலும்,
பாடலந தனனொடு பனமலா விரிந்து,
குருகுந தளவமும், கொழுங்கொடி முசுண்டையும்,
விரிமலா அதிரலும், வெண்கூ தாளமும்,
குடசமும், வெதிரமும், கொழுங்கொடிப் பகன்றையும்
பிடவமும், மயிலையும், பிணங்கரின மணந்த,

கொடுங்கரை மேகலைக கோவை யாங்கணும்,
 மிடைநதுசூழ போகிய அகன்றேந தலகுல
 வாலுகங குவைஇய மலாபபூந துருத்திப
 பாலபுடைக கொண்டு பனமல ரோங்கி,
 எதிரெதிரா விளங்கிய கதிரிள வனமுலை
 கரைநின றுதிராதத கவிரிதழச செவவாய
 அருவி முலலை அணிநகை யாடடி,
 விலங்குநிமிர்ந தொழுகிய கருங்கயல நெடுங்கண
 விரைமலா நீங்கா அவிர்அற்ற கூந்தல
 உலகுபுரந தூட்டும உயாபோ ஒழுககத்துப
 புலவா நாவிற் பொருந்திய பூங்கொடி
 வையை யென்ற பொய்யாக குலகொடி
 தையற குறுவது தானறிந தனளபோல
 புண்ணிய நறுமலா ஆடை போர்த்துக
 கண்ணிறை நெடுநீர் கரந்தனள அடக்கிப
 புனலயா றன்றிது, பூம்புனல யாறென
 அனநடை மாதரும ஐயனுந தொழுது ”

நிலமென்னும் மரபை வளாக்கும வளம
 வற்றுக குலகொடிபோலத தோன்றினுள வைகைத
 தேவி கரைமேல குரவம், வகுளம், கோங்கு,
 வேங்கை, வெண கடம்பு, சுரபுனனை, மஞ்சாடி,
 மருதம், பவள மலலிகை, உச்சிச செலுந்தில,
 செருந்தி, சண்பகம், பாடலம் ஆகிய மரங்கள்
 பலவகை மலா விரிந்தது, வைகைதேவியின
 பூந்துகில போன்றன குருக்கத்தி, செமமுலலை,
 முசுண்டை, காட்டு மலலிகை, வெண கூதாளி, வெட
 பாலை, முங்கில, சீந்தில, பிடா, கொடிமலலிகை, இரு
 வாட்சி ஆகிய மலர்கள் மிடைநது, சூழநது,
 படாநது ஆற்றின அகன்ற கொடுங்கரையாகிய
 அலகுலை மேகலைபோலக கவாநது கொண்டுள்ளன.
 பககம் புடைத்துப் பனமலா ஓங்கி, ஆற்றிடைக

குறையில், எதிரெதிரா குவிநது நிவந்த மணற குளறுகள வைகையின கதிரிள வனமுலை போன்றன கரையினின்று முருககிதழ உதிராகிறது அது வைகையின செவ்வாய போன்றது அருவியுடன செல்லும முலை வைகை மாதின அணி முறுவலாயிற்று குறுகுகும நெடுகுகும ஓடித்திரியும் கருங்கயல்கள நெடிய கண்கள போன்றன அறல (நீரத்திரை அல்லது கருமணல) கூந்தல போன்றது. இந்த வைகை தென பாண்டி நாட்டுக் குலக கொடி, புலவா நாவாரப புகழ்ப்பெற்றவள உலகைச செழிப்பிததுக காதது, தனது வளமையால ஊட்டுகின்றாள , பருவந தவருமல நீரவளம அளிககின்றாள இனிக கண்ணகிககுச சம்பவிககப போவதை அறிந்தும், அதை வெளிககுச காட்டாமல, நெடுங்கண்ணீரைப புண்ணிய மண மலாப போரவையில் மறைத்தவளபோல விளங்கினாள வைகைத் தேவி. 'இது புனல ஆறன்று, பூவாறு' என்று அன்ன நடைக கண்ணகியும், கோவலனும் வைகையை வியந்தது வணங்கினா

ஆற்றில குதிரை முகமும், சிங்க முகமும், யானை முகமும் வைத்த ஓடங்கள் அக கரைகுகும் இக்கரைகுகும் மக்களை ஏற்றி இறக்கி நடக்கின்றன அவற்றில ஏருமல, பலா கூடி யேறும் பெரிய துறையை விட்டு, அதற்கு அடுத்தாற போலுள்ள துறையில், தனியே ஒரு மரப்புணையில் ஏறி, தேனமலா மணகுகும் சோலைகள நிறைந்த தெனகரையைச் சோந்தனா மூவரும்; 'மதுரை, தேவா உறையும நகரம் அதை வலம வந்தால புண்ணியமஉண்டு' எனறெண்ணி, காவற காடு சூழந்த அகழியைச சுற்றிச சென்றனா. தடா

கங்களில், நீண்ட கருங்குவளைகளும், ஆம்பலும், தாமரைகளும் செறிநதிருந்தன, அவை காற்றால் ஆடின அக்காட்சி கண்ணகிக்ரும கோவலனுக்கும வரும் துயரை முன்பே ஐயமின்றி அறிந்தது, அஞ்சி ஈடுங்குவது போலிருந்தது அப்பூக்களில் கள ளுண்டு, வண்டுகள் பண்பாடின அது, காதலாக குறும் துன்பத்தை எண்ணிப் பரிந்தழுவதே போலிருந்தது புறமதிலில், பகைவரை ஒறுத்த போ களில் எடுத்த நெடிய வெற்றிகொடிகள் காற்றில் ஆடின அவை 'ஏ கோவல! ஏ கண்ணகி! நீங்கள் இங்கே வராதீர்கள் உங்களுக்கு ஆபத்து வரு கிறது!' என்று எச்சரிக்கை செய்து கையால் தடுத்த துக காட்டுவதுபோலத் தோன்றின மூவரும் நகருக்குப் புறப்பே, ஓர் இடத்தைச் சேர்ந்தனர். அஃது இயற்கையழகு நிரம்பிய இடம் அங்கே பல வகைப் புடகள் நிரம்பிய வயல்களும், சோலைகளும் நீர்வளமுள்ள பண்ணைகளும், நீர் விரிந்த ஏரியும், குலை குலையாகக் காய குலுங்கும் தென்னந் தோப்பு களும், வாழைக் கொலைகளும், கமுகமரங்களும், நெருக்கமாக மூங்கிலால அமைந்த தண்ணீர்ப் பந்தல்களும் விளங்கின அங்கே ஆனம தருமமும், ஆருயிர் அறமும் காக்கும் தபோதனரைத் தவிர, மறறவா அடைந்தது வசிப்பதில்லை அதற்கைய புறஞ்சேரியில் (Suburb) மூவரும் புகுந்து இருந் தனர்

நச. கவுந்தி சொல்

பொழுது புலாநதது புறஞ்சேரிப பொழிலகளிலும்,
மருதநிலத்திலும், முற்றிய கதிாசசுமையால
வளைநத பயிா நிறைநத கழனிகளிலும் புடகள
எழுநது பாடுகினறன பொயகைததாமரை முகை
யவிழநதது அதை மலாத்திய சூரியமண்டலத்தை
உலகம் வணங்குகிறது பகைவா தலை நடுங்க
வாளேந்திய பாண்டியன தலைநகரான மாடமாளி
கைகள ஓங்கிப புகமுயாநத மதுரையைச சூரியன
துயிலெழுப்புகிறுன காமனை யெரித்த நெற்றிக
கண்ணான சிவபிரான கோயில, கருடகொடி
யுயாதத விஷ்ணுகோயில, கலபபையை ஆயுதமாயக
கொண்ட பலதேவா கோயில, சேவறகொடிதாங்கிய
முருகன கோயில, இல்லறம் துறவறம் ஆகிய அறத
துறைகளை விளங்கச செய்யும் அறவோர பள்ளி,
வெட்சி, கரநதை, வஞ்சி, காஞ்சி, நொச்சி, உழிஞை,
துமபை, வாகை ஆகிய மறததுறைகளை விளங்கச
செய்யும் மன்னவன கோயில இவற்றில தூய
வெண்சங்குடன, வகைவகையான காலே முரசுகள
முழங்கின

கொளகைப்படி, கவுந்தியடிகள் தியானத்தி
லிருந்தா அப்போது கோவலன, காலேககடனகளை
முடித்துச சென்று அடிகளை வணங்கி இவ்வாறு
சொன்னான “ நீண்டகாலம் இயற்றிய தவப்பெரு
மையுடைய அடிகள், நான வேசி முயககால
இல்லறந தவறினேன ‘நறகுடிப பிறந்தோர
நாணுடை மகளிரொடு நீளநெறிச செல்லார’
என்னும் நியாயத்தையும் துறந்தேன நறுமலா

மேனியளான இமமெலலியளுடன் உடல நடுங்கித்
 துன்புறுமபடி, முன்பின அறியாத பிரதேசத்தில்,
 காட்டுவழியில் உழன்று திரிநது சிறுமை யுறறேன
 இனி நான இப்பழம் பதிககுட சென்று மனனா
 பின்னவரான வணிகருக்கு எனது நிலையை
 உணாததி வருவேன அதுகாறும், தம திருவடி
 களையே துணையாகக் கொண்டவளாதலால், இவ
 ளுக்கு எககேடும இலலை” என்றான்

அதற்குக் கவுந்தியடிகள் கூறியது பின்வரு
 மாறு — “முற்பவத்தில் நீ புண்ணியஞ் செயதாய்
 அதனால், அறிவும செலவமும் படைத்தாய் ஆனால்
 நீ தீவினையும் செயதாய் அதன் பயனாகவே
 இப்படி உற்றா பெற்றாரை விடுத்தது, காதலியுடன்
 காட்டில் நடந்து தனித்துயருற்று வருந்தினை

‘மறத்துறை நீங்குமின வலவினை ஊட்டுமென(று)
 அறத்துறை மாகுகள் திறத்திற சாற்றி
 நாககடிப பாக, வாய்ப்பறை யறையினும்,
 யாப்பறை மாகுகள் இயலபிற கொள்ளாரா,
 தீதுடை வெவவினை யுருத்த காலைப்
 பேதைமை கந்தாப பெருமபே துறுவா.
 ஓயயா வினைப்பயன் உண்ணுங் காலைக்
 கையாறு கொள்ளாரா கற்றறி மாகுகள்
 பிரிதற றுன்பமும், புணாதற றுன்பமும்,
 உருவி லாளன் ஒறுக்குந் துன்பமும்
 புரிசுழன் மாதாப புணர்ந்தோக கல்லது
 ஒருதனி வாழ்க்கை உரவோக கிலலை,
 பெண்டிரும, உண்டியும் இன்பமென றுலகிற
 கொண்டோ உறாஉங் கொள்ளாத துன்பம்
 கண்டன ராகிக் கடவுளா வரைந்த
 காமஞ் சார்பாக காதலின் உழந்தாங்கு

ஏமஞ் சாரா இடுமபை எயதினா
இனறே அல்லால இறந்தோர பலரால் '

' பாபவழியினின்றும் விலகுங்கள், அவ்வழி தீவினைப் பயனகளைத் தரும் ' என்று அறவழி நிற கும பெரியா நாககைக கோலாகவும், வாயைப் பறையாகவுங் கொண்டு, திறம்படச் சாற்றி அற முழக்கம் செய்கிறார்கள் எனினும், புண்ணிய வறுதியற்ற மாககள், அமமேலோ சொல்லும் உண்மையை உள்ளபடி ஏற்றுக்கொள்ளா அவா மடமையே அவர்களுக்குப் பந்தமாகி அவா தீமையால வினைநத கொடிய வினைகள் முனைக்குமபோது, பெருந் துயருற்று 'யாது செய்வோம்?' என்று மயங்குவா ஆனால், யாதானும் விலக்க முடியாத முன் வினைப்பயனை அனுபவிகுமபோது, கற்றறிந்த ஞானிகள் வருத்தப்பட மாட்டார்கள் ' பிரார்த்த கருமம் அனுபவித்து ஒழியட்டும் ' என்று பொறுமையா யிருப்பார சுருட கூந்தலையுடைய மாதரைப் புணாந்தோரககே, புணரும் முயற்சியால் வரும் துன்பம், பிரிவினால வரும் துன்பம், இரண்டு வழியிலும் அனங்கன கணையால் வருத்தும் துன்பம் ஆகிய துன்பங்கள் உண்டாகும் பந்ததொந்தம் அற்றுத் தாமே தாமான தனிவாழ்க்கை எயதியமுனி வருக்கு, ஆனம் ஞானிகளுக்கு, இத்துன்பங்க ளெல்லாம் இல்லையாம். உண்டியும், பெண்டிருமே இன்பம் என்று, அவற்றிற் சிக்கிக்கொண்டோ படும துன்பம் எல்லையற்றது அதைக் கண்டே, தெய்வப் பெரியோர் பெண்பொன் ஆசையை அடக்கியாண்டனா, அதைக்கைய அடக்கமில்லாமல், அந்த ஆசை பற்றினோர் பல துன்பங்களை அனுபவித்தனா அவர்களை இன்பம் சாவதில்லை காமஞ்

சாந்தாரா, ஏமஞ சாரா அவவாரே நீ இன்று
 துன்புறறனை உனனைப் போலே, துன்புறற தேவ
 ரும் மாநதரும் முறகாலத்திலும் இருநதனா தநதை
 ஏவ, மனைவியுடன் காடடிற்சுச சென்றான இராமன்
 சீதையை இராவணன் தூக்கிச் சென்றான், அத
 னால் இராமன் பெருநதுயருற்று, வானரப்படை
 திரட்டி, இலங்கைப்போர் நடத்தினான் இப்படிப்
 பெண்ணால் துன்புறற இராமன் “வேதாவை யீன்
 றவன் எனபதை நீ அறிவாயலையோ? இது புரா
 ணக கதை இனியொரு மனிதன் உதாரணத்தைச்
 சொல்லுகிறேன் நளன் புடகரனுடன் சூதாடி
 மண்ணரசையிழந்தது, மெல்லியளாகிய தமயந்தி
 யுடன் வெய்ய காடடை யடைந்தான் அவன் தம
 யந்தியின் பிரியாக காதலன், அவளும பிரியாக
 காதலி, கணவனைத் தவிர வேறு நினையாள, தீதி
 லாள, சிறுமையிலலாள, எனினும், அதற்கைய
 உத்தமியையும் இருண்ட மலைக்காட்டில் நளளிரவில
 விட்டு நீங்கினான் நளன் அது தமயந்தியின் குற
 றமா? இல்லை தீவினைப் பயனே அப்படிக்க காதல
 ரைப் பிரித்தது இராமன், நளன் போன்று
 நீயும் துன்புறறாய், எனினும், அவர்களைப் போன்று
 மனைவியை நீங்காமல், இன்பத்திலும் துன்பத்தி
 லும் அவளுடன் பிரியாதிருக்கும் வாழ்வைப் பெற
 றாய் அநதமட்டில் நீ பாக்கியம் செய்வனவாய
 இனி வருந்தாதே நீ, பாண்டியன் மதுரைக்கஞ்ச
 செல, ஊரைச் சுற்றிப்பாரா, நீ இவளுடன் இல்
 லறமும், உனக்குரிய தொழிலறமும் நடத்துவதற்
 குப் பொருந்திய இடத்தை அறிந்து திரும்பிவா!”

*

*

*

கவுந்தியின் ஆசிபெற்றுக கோவலன் மதுரைக்
 குட சென்றான்

௩௫. மதுரைக் காட்சி

“ ஆயிரங் கண்ணோன அருங்கலைச செப்பு
வாய்திறந் தன்ன மதிலக வரைப்பில ”

காவறகாடு சூழநத நீர் அகழி, யானைக கூட்டம்
மறைநதுசெல்லும் உள்ளீதி, அதைத் தாண்டி
யுள்ள கோட்டையில் பல இயந்திரப் போக கருவி
களும், அவற்றைச் செய்யும் சாதனங்களும் இருந்
தன அவையாவன தானே வளைநது பகைவரை
எய்யும் விற்பொறி, சுடுகற்களைப் பகைவாமேல
எறியும் கவண, கருங்குரங்கு போன்றதாய்ச சோந்
தாரைக் கடிக்கும் ஊகம், பகைவரைக் காயும் கொதி
நெய், செம்பை உருக்கும் மிடா, இருப்பு வட்டுகள்
காயும் உலைகள், முற்றுக்கையிடவரும் பகைவரை
நோக்கி யெறியும் கற்களிடக் கூடைகள், அவரைக்
கோத்திழுகும் தூண்டில், அவா கழுத்திற பூட்டி
முறுக்கும் சங்கிலி(கயிறு), ‘ஆண்டலை’ என்ற படசி
வடிவாகச் செய்து, அம்பெறிநது பகைவாமுனையைக்
கொத்தியெறியும் பொறிகள், கிடங்கில ஏறிய பகை
வரைத் தள்ளியொறுக்கும் இருபிளவான இருமபாயு
தம்(கவை), கழுக்கோல, அம்புககட்டு, தலைகளைவைத்
துத் திருக்கும் யந்திரம், மதிலைப்பற்றுவாரா கைகளைப்
பொதுக்கும் ஊசியந்திரம், விரரென்றுசென்று மாற
றூர் விழியைப்பெயாக்கும் சிச்சிலிப்பொறி, மதிலேறி
றூர் உடலைக் கிழித்தெறியும் பன்றிப்பொறி, பகை
வரை அடக்க முங்கிலாற் செய்த பொறிகள், கோட்
டைக்கத்தவுடன் பொருந்திய விசைகள், வளைத்தி,
தண்டாயுதம், கோல, குந்தம், வேல, ஈட்டி, நூறு
பேரைக் கொல்லும் சதக்கினி, தள்ளிவெட்டி, களிற்
றுப்பொறி, விழுங்குழ் பாம்பு, கழுக்குப்பொறி, புலிப்

பொறி, சகடப்பொறி, தகாப்பொறி, அரிநூற
 பொறி முதலிய பல படைக்கலங்களும், அவற்றை
 வீரா மறைநதிருநது பிரயோகிக்கும் ஏவறைகளும்
 மிகுந்தது மதுரைக் கோட்டை அதன் வாயலில்
 வெற்றிகொடி யாடியது அங்கே கொலவாள
 பிடித்த யவனா காவல காதனா அவா ஐயுருமல
 நகருட செனருன கோவலன் கோட்டைக்குள்
 இருக்கும் மதுரை, இந்திரன் அணிகலப்பெட்டியைத்
 திறந்ததுபோலே சொக்கழகாகப் பொலிகிறது

இனி அந்தந்தப் பருவ காலங்களில் மதுரையா
 வாழ்க்கையின் பண்பை யறிவாம மேல காற்றில்
 மாடக்கொடிகள் ஆடுகின்றன காலை வைக்க
 கரையில் உள்ள உய்யானத்தில், காதற் செலவ
 ருடன், பொது மகளிரா நாவாயிற் செல்லுகின்றனா,
 தெப்பக்கட்டையைத் தழுவிப் புனல விளையாடுகின்
 றனா குளிரந்த மணமுலலை, கண்போன்ற நெய
 தல, நீர்க்குவளை ஆகியவற்றைக் கொணடை நிரம
 பசு செருகி, மல்லிகையும் செங்கழுநீர் இதழ்களும்
 நெருங்கத் தொடுத்த மாலையுடன், கொற்கைத்
 துறையினின் றெடுத்த ஆணி முததாரமும
 அணிந்து, சந்தனம் செழியப் பூசி, மகளிரா, நண
 பகல, மதுரைக்கடுத்த பொற்கொடி படாந்த
 பொழில்களில் விளையாடுகின்றனா இவ்வாறு புனலி
 லும் பொழிலிலும் விளையாடி, பிறப்பகலில் மாதா
 வீட்டிற்குச் செல்லுகின்றனா அவா ஆடியினைத்
 கோலத்தைக் காதலா மெச்சுகின்றனா பிறகு
 பெண்பிா தமமை அலங்கரித்துக்கொள்ளுகின்ற
 னா பூஞ்சேககை மேல இருந்து, இரத்தப் பூம்பட
 டுடுத்தி, குழலில் வெட்பாலைப் பூ முடித்து, சிறு
 மலையிற் பூத்த செங்கூதாளமும மணமிக்க குறிஞ்சி

நாணமலரும சூடி, குங்கும வருணச சந்தனத்தால
 மாபில தொய்யில எழுதி, மேனியில செயய வாச
 னைப்பொடியப்பி, அழகிய பவளமாலையும், செங்
 கொடிவேலிப பூமாலையும் புனைகின்றனா இது
 மதுரை மகளிர காகாலக கோலமாம இந்தச
 செவ்வணிக கோலத்தைத் தனது அரசனாகிய மலைச
 சிறகரிந்த இந்திரனுக்குக் காட்டுவதுபோல, கார்
 காலம் வாடையுடன் வரும மதுரை மாடங்கள்
 சிறப்பூற புலவரால சிறப்பாக அமைக்கப்பெற்றன,
 மேகமண்டலத்தை அளாவி உயாந்தன குளிர
 காலத்தில், அதன் சாளரங்களை அடைத்து, அகில
 விற கெரித்து, சந்தன மாபுடன் விளங்கும
 நம்பியருடன் நங்கையா கண்புக காயவா சூரியன்
 மிதுன் வீதியில இயங்கும முன்பணிக காலத்தில்
 (மாகழி, தை), வீட்டு முற்றத்தில் மைந்தரும
 மகளிரும இளவெயில காயவா தொண்டித் துறை
 முக வணிகா கப்பல்களில அகில, ஆடைகள்,
 படடு, சந்தனம், கற்பூரம், வாசனைச்சரக்குகள்
 ஆகிய இவற்றை ஏற்றுமதி செய்வா. அவற்றின்
 வாசத்தைச் சுமக்கும் கொண்டலுடன் வந்து,
 மதுரையில் பங்குனி மாதம் காமனுக்கு நடக்கும்
 விலவிழாவைக்காணும்பின் பணிககாலம் இளவேனி
 லென்னும் அரசன், மாலை போன்ற குருக்கத்தி
 கொடியெடுக்க, காடும் சோலையும் மணமலா ஏந்த,
 பொதிகைத் தென்றலுடன் போந்து, பாண்டியன்
 மதுரையிலுள்ள காதலரைக் கூடித் தழுவச் செய்
 வான் பூவணியில கொழுநருடன் இருக்கும்
 பூங்கொடிமாதா, மேற்சொன்ன ஐந்து பருவகாலங்
 களையும் நினைப்பா அவ்வக காலங்களில தாம்
 அநுபவித்த சுகங்களை எண்ணி, “ அக்கால

மெல்லாம எங்கோ எப்படியோ ஓடிப்போயினவே! ”
என்றெண்ணுவா

இப்போது கோடை யிறுதிநாள மலைக காடு
களில வெயில கொதிககிறது குடிகளுடன்
கூடிய பிழிகளைக் காகும களிறுகள வெககை தாங்
காது தவிககின்றன அததகைய வெங்காறறுடன்
வேனிலான மதுரையிற புகுநது இருநது, இப
போது வேறிடம தேடுகிருன பெண்டிர் உய
யானததில மன்னனுடன் கூடி விளையாடுகின்றனா
அவாளுககு மன்னன், கூடார வண்டி, சிவிகை
முதலியவற்றிலேறும் வரிசைகளையும, கவரி அடைப
பம உடைவாள ஆகியவற்றை எடுககும வரிசைகளே
யும அளிககிருன ஆடலின இளைப்புத தீர்நது,
மீண்டும வீறுபெறப பொன் வட்டிலில தோழியா
தரும தேறலை நங்கையா அருநதுகின்றனா
அதலை அவா கருவிழிகள் இமையுள் மயங்கு
கின்றன இமையை மலாகளென்றும், கருவிழியைத்
தமது இனமென்றும் எண்ணி வண்டுகள மொய்க
கின்றன அநத வண்டுகளைப் பெண்டிர் நறுமண
மாலையால ஓசுகின்றனா அது வண்டு மொய்க
காத வெற்றிடததில விழுகிறது அவா இலவிதழ்ச
செவ்வாயில இளம முத தருமபுகிறது அவா காத
லரைத் தழுவிக்கொண்டு, தமது புலவிக குறையைக்
குழறுகின்றனா தலை, மிடறு, நெஞ்சு, பல, இதழ,
நாககு, முககு, அண்ணம ஆகிய ஓசை பிறககும
எட்டுத் தானததையும் பயன்படுத்தி அவா நாவால
அமுத்தமாகப் பேசவிலலை அவா கிளவி, நகை
விளைவிக்கிறது அழகிய செங்குவளை அருமபு
அவிழந்தது போன்றன அவா நீள விழிகள் அவை
செங்கயலைப் போலப் புரள்கின்றன. அவற்றின்

செழிய ஓரப்பாவை, கண்டாமனத்திற பூசலவினைக்
கிறது அவா புருவம கொலை விறபோன்றது உள
வனையத திலகமிட்ட அழகிய நெற்றி வியாககிறது.
இந்த ஊடல தீரும சமயம பாரத்திருக்கின்றனா
காதலா அவா செழுங்குடிச செலவரும மன்னரும
ஆவா இததகைய சுகபோகிகள் வசிப்பது அவ்வூர்
ராஜவீதியாம அதில் உறையும் அரசா தமது
பிறப்பொழுககங் குன்றாதவராவா அககாலம பொது
மகளிரும குடிககுற்றம செயதாரை, தலையில் ஏழு
சுட்ட செங்கல ஏற்றி, ஊரைச சுற்றி ஓட்டுவது
வழக்கம் அவா நகாப்புறத்தேதான வாழவேண்டும
அப்படிப்பட்ட தண்டனை பெருமல, அரச வீதியி
லுள்ள மங்கல மனையினா மாசற்ற வாழ்க்கை வாழு
கின்றனா அவா மனைகள் சுட்ட மண்ணாலன்றி,
பொற்றகடுகளால சிறப சாததிர்ப்படியே குற்ற
மற்ற சிறப்புடன் அமைநது, எழிலபெற்று விளங்கு
கின்றன

இரண்டு பெரிய வீதிகளில், அறுபத்து நான்கு
கலைகளும் அறிந்த கணிகையா வசிக்கின்றனா.
அவா தாககணங்கனையா, பண்ணையும் திறனையும்
மிஞ்சிய இன சொல்லா. அவா கண வலைப்படடார்
அறிவிழப்பா தவசிகளாயினுமசரி, மலரில் தேனுண
ணும வண்டுபோல இன்பம நுகாநது நுகாநது
செல்லும் இளைஞராயினுஞ்சரி, காமவிருந்திறகே
புதிய பேதையராயினுஞ்சரி அவா வசப்படுவா;
அவாகளுடன் களித்திருநது இனிய துயிலகொள
வா தலைக்கோல மடநதையா, வேந்தருக்கும்,
பொதுமக்களுக்கும் அளவறிநது, சுததமாக
நடனமாடுவா அவா, கண கூடுவரி, காணவரி,
உளவரி, புறவரி, கிளாவரி, தோச்சிவரி,

காட்சிவரி, எடுததுக்கோளவரி ஆகிய எணவகை வரிகள், தாளங்கள், மதலை, துணிபு, கோயில, நிவப்பு, கழாலதூக்கு, செந்தூக்கு, நெடுந்தூக்கு ஆகிய ஏழுவகைத் தாளவீச்சுகள், இடகை, சலலிகை, மத்தளம், தண்ணுமை ஆகிய நான்கு குயிலுவகைகருவி ஆகியவற்றை நன்குணர்வா அவா ச, ரி, க, ம, ப, த, நி எனனும் ஏழு சுரங்களின் விரி வாகிய இசை நுணுகங்களிற் சிறந்தவா அவா ஆடுமபோது தோரியமடநதை வாரம்பாடுவாள கூட்டமாக நடிக்கும்போது ஒருத்தி (உகம்) தலைப பாட்டுப்பாடுவாள அதை வாங்கி மற்றொருவள (ஒளகம்) பின்பாட்டுப் பாடுவாள இவ்வாறு கணிகையா ஆடிப் பாடித் தினமும கலைவளாப்பா, மாந தரை மகிழ்விப்பா, முறையாக, ஒன்றுமுதல ஆயிரத்தெட்டுக் கழஞ்சுப் பொன்பெறுவா (கழஞ்சு = 6 oz) *

* சுமமா ஆடல் பாடல், அழகு செயதல், ஊடல், கூடல் இவற்றையே வாணிககிருரே கவி மதுரை நகரத்தாருக்கு இவைதாமா தொழில் என்று நினைக்க வேண்டா அக்காலம் நுணுகலை வளாச்சி எவ்வளவு பரந்தது விரிந்திருந்தது, அதைச் செலவா எவ்வாறு ஆதரித்தனா என்பதையே இங்குக் குறிக்கவேண்டுமேமேலும் நமது நாடு தியாகபூமி, யோகபூமி, போகபூமி நம் முன்னோர்கள் வீரதீரா, அவா நாட்டைக் காக்கவும், பகைவரை ஒடுக்கி அமைதி பரப்பவும், பொதுநலம் புரியவும் அரிய தியாகம் செய்தனா, தெய்வத் திருவருளைப் பெறும் யோகம் செய்தனா, பொருளை வளாக்கும் தொழில் களைச் செய்தனா, அருள், பொருள், வீரம், அறம், அன்பு, இவையனைத்தையும் கொண்டு, நிறைமுறையான இன்பந துயத்தனா நம் முன்னோர்கள் அந்த இன்ப வாழ்வையே இங்கே கவி சித்திரிக்கிறார் என்க

அரசபோகத்தில் வாழும் செலவா தெருவையும் கலைவளா தெருவையும் கண்டோம் இதோ கடைத் தெரு வருகிறது, அதைக்காண்போம் சிவிகை, கூடாரவண்டி, தோவடடை, மணித்தோக்கொடிஞ்சி, உடலுக்குக் கவசம், யானைவீரா விருமபும அங்குசம், தோற்கவசம், அரைப்படடிகை, மருந்து வகைகள், வளைந்த தடிகள், வாசனை யுருண்டைகள், வெண்சாமரைகள், பன்றிமுகக் கேடயம், தோற்கேடயம், வனக்காட்சியும் விலங்குருவும் எழுதிய கேடயம், குத்துக்கோல, கூடாரம், செப்புப் பொருள்கள், வெண்கலப் பொருள்கள், கயிறுகள், மாலைகள், இரம்பம் முதலான கருவிகள், அகில முதலான புகைக் குரிய பண்டங்கள், சாந்துகள், பூவேலைகள், இன்னும் இன்ன வகையென்று தெரியாமல் பாபபோமனம் மயங்கும்படி, அரசரும் விருமபும வளம்பெற்று விளங்குகிறது பெரிய கடைவீதி

இனி, பொன் இரத்தினம் இவை விறகும் கடைகளைக் காண்போம் வைரத்தைக் குற்றமில்லாமற் பார்த்து நலம்போற்றி வாங்கவேண்டுமென்று சரை, மலம், கீற்று, சப்படி, பிளத்தல், துளை, கரி, விந்து, காக்கபாதம், இருத்து, கோடியிலலன், கோடி முரிந்தன், தாரை மழுங்கல் என்று குற்றம் பன்னிரண்டுண்டு. காக்கபாதம், பாம்பச்சம், விந்து, மனத்துயா, கீற்று, சாவு, மலம், உறவினா கேடு இவற்றைத்தரும் இக் குற்றங்கள் இல்லாமல், வைரங்களைத் தோந்தெடுக்க வேண்டுமென்று அவை எட்டுப்பலகை, ஆறுகோடி, தாரை, சுத்தி, தராசம் ஆகிய ஐந்து குணங்கள் வாயந்திருக்கவேண்டுமென்று வெள்ளை அந்தணமை யளிக்கும், சிவப்பு ஆட்சி தரும், பச்சை செலவமளிக்கும், கருமை தானியமளிக்கும், இவ்வாறு மணியின

நிறத்திறகும பலனுண்டு மதுரை இரத்தினக
கடைகளில், குற்றம் நீங்கி வானவிறபோலே ஒளி
ரும் நாலநிற வைரங்கள், கீற்று தார கருகல
ஆகிய குற்றங்களினறி, கிளி, மயிறகமுதது, பசும
பயிர, பொனவணடின வயிறு போன்று தெளிவான
ஒளளிய பசுங்கதிரவீசும மாசற்ற மரகதங்கள், நல்ல
இலட்சணமுள்ள பதுமராகம், நீலம், குருவிந்தம்,
படிகம் ஆகிய சாதிமாணிக்கங்கள், பூனைக்கண
நிறத்திற பொனதேயத்தது போன்றொளிரும் புருட
ராகங்கள், மாசற்ற கதிருடன் தேன துளிபோன்ற
வயிரியங்கள், இருளைத்தெளியவைத்தாற போன்ற
நீல மணிகள், மஞ்சள், சிவப்பு ஆகிய இருநிறங்
கலந்த கோமேதங்கள், பளிங்கில தோன்றி, ஐந்து
வனப்பில் ஒளிரும் (மாணிக்கம், புருடராகம், நீலம்,
கோமேதம், வைரீயம்) மணிகள் பெருந்திரளாகக்
குவிந்து கிடக்கின்றன பிறகு காற்று, மண, கல,
நீர் இவற்றில் உண்டாகும் குற்றம் சிறிதுமற்ற
வெண்முதது, செந்நீர்முதது, ஆணிமுதது, கருப்பத்
திலேயே துளையுண்டு, வளைவு திருகல அற்ற கொடிப்
பவளங்கள் ஆகியவை குவிந்த கடைகள் காண்கின்
றன மேற்சொன்ன நவமணிகளின் வகை தெரிந்த
இரத்தின வணிகர் அங்கே கூடி வசிக்கின்றனர்.
பகைவா தமமை வருத்தி யறியாது, அசசமின்றி நக
ரின செலவச செழிப்பிறகு காரணமாக இவ்வணிகர்
வாழ்கின்றனர் இவர்கள் ஏராளமான முதது மணி
களைக் கப்பலில் பிறநாடுகளுக்கு அனுப்பி நாட்டின்
செலவத்தைப் பெருக்குகின்றனர் அதனாலேதான்
இவா தெருவைப் 'பயன் கெழு வீதி' எனபா

இதன் பிறகு பொனவணிகர் காண்கின்றனர்
சாதரூபம், கிளிச்சிறை, ஆடகம், சாமபூந்தம் என

னும நாலவகைப பொன்னும விளமபரக கொடியுடன அவா கடைகளிற பொலிகினறன பிறகு, துணிககடைகள் வருகினறன பருத்தி, கம்பளி, பட்டு இமமுன்றிலும் நெய்த பலவகை ஆடைகள் நூற்றுக்கணக்காக அங்கே மடித்து அடுக்கப் பெற்றுள்ளன

பிறகு கூலத்தெருக்கள் வருகினறன அங்கே, நெல, வரகு, பயறு, அவரை, துவரை, மொசசை, கடலை முதலியன குவிந்து கிடக்கினறன மிளகுப் பொதிகளும் பாகுப் பொதிகளும் அடுக்கப் பெற்றுள்ளன. துலாககோலும், பறையும், மரக்காலுங்கொண்டு தரகா விலைபேசிப் பண்டங்களை யளந்து இங்குமங்கும திரிகினறனா மொத்த வியாபாரிகளும், அநநியநாட்டுத் தரகரும் இப்பொருள்களை வாங்கிச் செல்லுகினறனா

இவ்வாறு போகச்செலவமும், தொழிறச்செலவமும், வாணிகச் செலவமும், அழகும், அணியும், பொன்னும், மணியும் குலுங்கும் மதுரை நகரைக் கோவலன் சுற்றிப் பார்த்தான, நான்கு வருணத்தாருக்கும் உரிய தெருக்கள், முச்சந்தி, சதுக்கம், கோயில, கடைத்தெரு, கலை மன்றங்கள், ஆடல்பாடல் அரங்கங்கள், சந்து, சிறுத்தெருக்கள் எல்லாம் திரிந்து சுற்றினான சூரியன் இப்பருவத்தில் நடுக்கோட்டில் நின்று காயந்தான நகரின் கொடிகள் பந்தலபோல நிழலசெய்தன வெயிற கொடுமையின்றி, மதுரைமா நகரைக்கண்டு மகிழ்ந்தான கோவலன் உலகையீன்ற திருவாகிய அங்கயற்கண்ணியின் அருள் நிழலிலிருந்து, பாண்டியா ஆணைச் சக்கரத்தை நடத்துகின்றனா நிலம் ஏராளமான வளம்பொழிகிறது அத திருவளத்தின் கீழிருந்து அவா

செங்கோ லோசுகின்றனர். அவா செங்கோலின்
செமமை, வெண்கொற்றக குடையின் தணமை,
பாணடிய வீரர் வேலின கொற்றம—இவையெல்லாம்
உலகபுகழ் பெற்றன மனனன் மன்னுயிரைத் தன்
னுயிர்போலப் போற்றினான். குடிகளுக்கெ ளவ்வகைத்
துயரும் இலலை கொடுங்கோனமைக கஞ்சி யாரும்
குறைகூறி மதுரையை நீததுச சென்றதிலலை இத
தகைய மாண்புடைய மதுரை மூதூரைப் பார்த்துக்
கோடடையைத் தாண்டி, மீண்டும தருமசிந்தனை
யுள்ள அறவோர் வாழும் புறஞ்சேரிச் சோலை
புகுநது, மாதவக கவுந்திககு மாசற்ற மதுரையின்
மாண்பையும் புகழையும் பற்றிக் கோவலன்
சொன்னான்

நகூ. மாடலன்

ஆங்கே, ஒரு வேதியன் வந்தான் அவன் கோவலன் நண்பன், மாடலன் அவன் ஊர் புகாருக்குத் தென்மேற்கே நான்கு நாழி வழியுள்ள தலைச் செங்காடு மாடலன் நான்கு வேதங்களையும் கற்றவன், கற்றவழி நிற்பவன், அதன் பயனாக அனைத்திற்கும் நலமே நாடுவோன் அவன் அகத்தியா பொதிய மலையை வலம் வந்து, குமரிப் புனலில் முழுகி, யாததிரா மாககத்தில் இநதப் புறஞ்சேரிச் சோலையில் இளைப்பாறக் கவுந்தியிருந்த இடத்திற்கு வந்தான் கோவலன் அவனைச் சென்று வணங்கி வரவேற்றான் கோவலன் நிலைமைக்கிரங்கி, மாடலன் இவ்வாறு கூறினான் - “கோவல, நீ இப்பிறப்பில் பல புண்ணியங்களையே செயதனை நீ செய்த நலவினைகளை யான்றிநத மடமொ சொல்லுகிறேன்

(1) கரிகால வளவனிடம் பெற்ற சீரும சிறப்பும் மாதவிகஞ்ச செழிப்பீநதன் மாநதளிர் மேனிய ளான அவள உன்னுடன் கூடிப் பெணமகவீன ருள். புருடு (பிரசவத்தீட்டு) நீங்கிய பின், சித்திரா பதி முதலிய முதிய கணிகையா, மாதவி மகளுக்கு என்ன பெயர் வைப்பது என்று சிந்தித்தனா அப்போது நீ இவ்வாறு சொன்னாய். “ஒருகால எம்முதா தையா ஒருவா கப்பல வாணிகம் செய்து வருநாளில், நாளிரவில் கலம் உடைந்தது துன்புற்றுக் கடலில் நீந்திச் சோந்தது அவா கரைகாணாது தத்தளித்தா. அவா முற்பிறப்பில் பல புண்ணியங்களும் தானங்களும் புரிந்தவா. ஆதலால், அவருக்கிரங்கி ஒரு தெய்வம் தோன்றியது ‘நான் இந்திரன் கட்ட

னையால இந்தத் தீவில வாழ்கின்றேன, அஞ்சாதே! உனது புண்ணியப்பயன நீங்காது, உன்னைக் காக கிறேன, என பெயா மணிமேகலை' என்று சொல்லி அத தெய்வம் தனது மந்திர விதையால், அவரை ஒரு திடரிற் சோததுத் துன்பந் துடைத்தது ஆதலால், எமது 'குலதெய்வமான மணிமேகலையின் பெயரையே குழந்தைக்கு இடுக!'

மேகலை யணிந்த கணிகையா அவ்வாறே பெயரிட்டு 'மணிமேகலை வாழ்க!' என்று குழந்தையை வாழ்த்திச் செம்பொன் மாரிபெய்து, தான தருமங்களைச் செயதனா அப்போது, தானம் வாங்க, ஞான மாககத்தின் எலலைகண்ட கூனிக குறுகிய முதிய அந்தணன் ஒருவன் கம்பூனறி நடை தள்ளாடி வந்து கொண்டிருந்தான அப்போது பாகனுக்கு வசப்படாமல், ஒரு மத யானையும் கட்டுமீறி அங்கே விரைந்து அந்த அந்தணனைக் கைக் கொண்டது நீ ஓடிச்சென்று அந்தணனை விடு வித்தாய யானை கையால் உன்னை வளைத்தது அதன் கொம்பைப் பிடித்து மேலேறி முதுகில் அமாந்து, அதன் மத்ததை அடக்கிய கருணை மறவன் அல்லவா நீ!

(2) மறையோடு ஒருவனும அவன் பத்தினியும் இல்லறம் நடத்தினா, பிள்ளைப்பேறில்லாமல், ஒரு கீரிப் பிள்ளையை மகவென் வளாததனா. நெடுங்காலஞ் சென்று அவர்களுக்கு ஒரு பிள்ளை பிறந்தது ஒருநாள், கணவனைப் பிள்ளைக்குக் காவலாக வைத்து, மனைவி நீர்மொள்ளச் சென்றாள் குழந்தை தொடடிலில் உறங்கியது கணவன் அவசர நிமித்தம் வெளியே சென்றான்.

கீரிப்பிள்ளை குழந்தையைக் காததிருந்தது அச் சமயம், குழந்தையருகே ஒரு பாம்பு வந்தது அதைக் கீரி கொண்டு இரத்தந தோயந்த மேனியுடன், தண்ணீர் சுமந்துவந்த பாபபனியெதிரே வந்தது “ஐயோ, இது பிள்ளையைக் கொண்டு விட்டதே” என்று நீர்க்குடத்தை அதன்மேற போட்டு அதை அவள் நசுக்கிக் கொள்ளுள். பாபபனி வீட்டிற்கு வந்து பார்த்ததும், உண்மையறிந்தாள், “ஐயோ பாம்பு வாயினின்று என் மகவைக் காதத பிராணியையோ பாவி கொன்றேன்” என்று இரங்கிஞாள் இக் கொலைபாவத்தைப் பொருமல கணவன் காசியாததிரை புறப்படடான, மனைவியும் பின் தொடர்ந்தாள் “நில, கொலைப்பழி சுமந்த உன் கையால உண்ணேன் இந்தா இந்தச் சுலோகம் எழுதிய சீட்டு, இதை அறிவாளிகளிடம் கொடு” என்று சொல்லிப் பெயர்ந்தான அந்தணன் அச்சீட்டில்,

அபரீக்ஷிய நகாததவயம், காததவயம் ஸுபரீக்ஷிதம்,¹
பச்சாத பவதி ஸந்தாபம் பராஹ்மணீ நகுலம் யதா¹¹

“எதையும் ஆராய்ச்சியின்றிச் செயற்கு நன்றாக ஆராய்ந்து செய்வன செய்க இன்றேல, உதவி செய்த கீரியைக் கொன்ற பாபபனி போல வருந்த நேரிடும்” எனபது அதன் பொருள். இந்த ஏடடை, அவள் பீடிகைத் தெருவிலுள்ள பெரிய வீட்டுச் செட்டிமாரிடம் காட்டி, தன் கருமங்கழியத் தருமஞ் செய்யப் பொருளுதவி கேட்டுத் திரிந்தாள் அப்போது, நீ அமமாதைக் கூவி, அவள் குற்றத்தைக் கேட்டறிந்து, “அஞ்சாதே உனது துயரை யான் களைவேன்” என்று, அவர் செய்த பாபநதீரும தானதருமங்களை முறைப்படி

செயவிததாய. அவள் கணவனை அழைத்துவரச் செயது இருவருக்கும் வேண்டிய பொருளும் செலவமுந் தநது மீண்டும் இல்லறம் நடத்தச் செய்தாய் நீயே செலவன , தருமவான !

(3) பத்தினி ஒருத்திமேல அறிவிலி ஒருவன், அவள கணவன ஐயுறும் பொய்ப்பழி சுமத்தினான் அநதப பொய்யன, உடனே பூதச சதுக்கத்திலுள்ள பூதத்தின பாசத்திற படடான பொய சொலபவரை அபபூதம் புடைத்துணைம பாசத்தில் அகப்பட்ட அப பொய்யனின் அனனை படுமதுயரைத் தாங்காமல, நீ அபபாசத்துட புகுந்து அவனை விடுவித்து, உனனை யுணைமபடி பூதத்தை வேண்டினை

‘ நரகன உயிரககு நல உயிரகொண்டு,
பரகதி யிழககும பண்பீங் கிலலை .

உன கருத்தொழிக’ என்று அவவிடத்திலேயே அபபூதம், குற்றவாளியை உண்டு தீர்த்தது அப பொய்யன குடுமபத்திற்கு நீ இரங்கினை அவன் தாயார உறவினரை நீ பசிபிணி யறுத்துப் பல லாண்டுகள் தாங்கினை ஏழைகளின் செலவமே, நீ இவ்வாறு பல நலவினைகளைச் செய்ததை யானறி வேன ஞானவிருத்தனை கோபாலா, திருத்தகு மாமணிக கொழுந்தனைய பத்தினியுடன் நீ இப்படி வந்தது முனவினைப் பயனே போலும் !”

இவ்வாறு வருந்திய மாடலனைப் பார்த்துக் கோவலன, தான அதிகாலையிற கண்ட கனவைப் பற்றிச் சொன்னான் — “அறககாவலனாகிய பாண்டியன் புரககும இம் மதுரையில் ஒரு புல்லனால் மணமுள்ள கூந்தலாளான கண்ணகி, கண்டார் உள்ளம் நடுங்கும்படியான துன்பமெய்தினான் நான்

உடுத்த ஆடையைப் பிறா பறித்தனர். நான் எருமைக்கடா மீதேறி, இந்த ஆயிழையுடன், பந்தமவிட்ட துறவிகள் அடையும் மோட்சதைப் பெற்றேன் மன்மதன் கணை செல்லாது ஏங்க, மாதவி, தன் மகள் மணிமேகலையைப் போதி அறவோன் முன் அளித்தாள். இக்கனவால விரைவில தீங்கு நேரிடும்”

கவுந்தியும் மாடலனும், “இப்புறஞ்சேரி, அறவோ இருப்பிடம், இல்லறத்தாரா இருப்பிடமன்று. ‘மாசாததுவான மகன்’ என்று கேட்டதுமே மதுரை வணிகர் உன்னை ஏற்றுக்கொள்வா. ஆதலால் சூரியாஸதமனத்திறகுள், மனைவியுடன் புறப்பட்டு, நகரில ஓர் இடம் பார்த்து இரு” என்று சொன்னார்கள். “தக்க இடம் பார்த்து வந்த மட்டும கண்ணகியை எங்கே இருக்கச் செய்வது?” என்று கோவலன் தயங்கினான். அப்போது அங்கே முதியளான மாதரி ஆய்ச்சி வந்தாள்.

நள. மாதரி பணிவு

மாதரி அன்பும், பண்பும் மிக்கவள அவள மலா
விழியாளான ஓர் ஆரியாங்கனைககு (சமணத
துறவினி), வழக்கப்படி பாறசோறு படைத்து வரும
போது, கவுந்தியடிகளைக்கண்டு வணங்கினாள். பசு
வைக காததுப பால அளிகும இடையா குற்ற
மற்ற வாழவுடையாரா

ஆகாத தோம்பி, ஆபயன அளிகும
கோவலா வாழ்க்கையோ கொடுமபா டிலலை,

இமமுதுமகள் மாசற்றவள, தீதிலள, செவவி
யள, ரகைமிகவள, இவளிடம கண்ணகியை இருத
தலாம எனறெண்ணிக கவுந்தியடிகள் சொல்ல
லுறரா -

' மாதரி' இவா உத்தமா, உயாகுடிப பிறந்தாரா,
பெருஞ் செலவா இமமடநதையின மாமனா
பெயரைக கேடாற போதும், இவவூரிலுள்ள தன
வணிகா அருமபொருள பெற்றதுபோல மகிழ்ந்து,
இந்த விருந்தினரை இக்கருந்தடங் கண்ணியுடன்
எதிரகொண்டு, தமது வீட்டிற்கு அழைத்துச்
சென்று உபசரிப்பா அவவாறு மனைப்புக்கு மட
டும, இமமங்கையைத் தக்கவா காப்பில வைக்க
வேண்டும ஆதலால இவளை உனக்கு அடைக்கல
மாகத் தந்தேன, ஏற்றுக்கொள்! எனனோடு போந்த
இந்த இளங்கொடி நங்கை வீட்டைவிட்டு வெளியே
நடந்தறியாள இவள தூய பத்தினி, கணவனைப்
பிரியாதவள அவனே தெய்வமெனப் பணிபவள,
அதனால அவனுடன் எல்லா இடங்களையும் பொறுத்
துக கடுங்கதிர வெமமையில் காட்டில நடந்தாள

அதைக்கண்ட கணவனும் நடுங்கித் துயா எய்தி
 னான. தான நாபபுலர, தாகநதவிகக வாடினாலும்
 தனது துயரைப் பாராட்டாமல் கறபுக கடமையைச்
 செய்த பத்தினித்தெய்வம் இவள கறபுள்ள நங்கை
 கண்கண்ட தெய்வமாவள பத்தினிப் பெணடி
 இருக்கும் நாட்டில், வானம் பொய்க்காது, வளமை
 வறறாது, வேந்தறம் சிதையாது, அரசனபுகழ் பெரு
 கும், எனனும் நல்லுரையை நீ அறிவாய் தவத்தி
 னா அடைக்கலமாகத் தந்த பொருள் சிறிதாயினும்,
 பேரினப் மளிகசுவலலது

எனனெடு போந்த இளங்கொடி நங்கை தன
 வண்ணச் சீறடி மணமகள் அறிந்திலள,
 கடுங்கதிர வெமமையிற காதலன் றனக்கு
 நடுங்கு துயா எய்தி, நாபபுலர வாடித்
 தன்றுயா காணாத தகைசால பூங்கொடி,
 இன்றுணை மகளிராக கின்றி யமையாக
 கறபுக கடம் பூண்ட இததெய்வம் அல்லது,
 பொறபுடைத் தெய்வம் யாங்கண் டிலமால்,
 வானம் பொய்யாது, வளம்பிழைப் பறியாது,
 நீணில வேந்தா கொற்றரு சிதையாது,
 பத்தினிப் பெணடி இருந்தநா டெனனும்
 அததகு நல்லுரை அறியா யோநீ?
 தவத்தோர் அடைக்கலம் தானசிறி தாயினும்,
 மிகப்பே ரினப்பந தருமது கேளாய்!

காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில், சிராவகா அசோக
 மரத்தின்கீழ் அமைத்த சிலாதலத்தில், இரண்டு சார
 ணர் தருமோபதேசம் செய்தருளிஞர் அசசமயம்,
 ஒரு தேவன் அங்கே தோன்றினான் பூமாலையும்,
 மணிமாலையும் பொன்னணிகளும் பூண்ட அவன்
 மேனி, வானவிலலைப்போல ஒளிர்ந்தது. தேவர்
 பலரும் வணங்கும் திறலுடைய அததேவனுக்கு ஒரு

பாகததுக கை கருங்குரங்கின கைபோல இருந்தது. 'இவன யா? குரங்கின கையுடன் இப்படி வந்த தேன?' என்று சிராவகா சாரணரை வேண்டினா. சாரணா அவன வரலாற்றைச் சொன்னார்கள் — எட்டி, என்ற படடம் பெற்ற சாயலன் எனனும் தனவணிகன், படடினியிருந்து அருந்தவம் புரியும் அந்தண முனிவருக்கு வேண்டிய உபசாரங்கள் செய்து வந்தான் மாதவ முதலவன் ஒருவன் அவன் வீட்டிற்கு வந்தான் சாயலன் இல்லாள அவனை உபசரித்தாள அசமயம் பசியால வாடிய ஒரு கருங்குரங்கு, ஒதுங்கி ஒதுங்கி உள்ளே புகுந்து, மாதவன் காலில விழுந்தது அவன் உண்ட எச சிலையும், கைகழுவிய நீரையும் உண்டு, 'என்பசி தீந்தது' நீடுழி வாழக!' என்பதற்கு அறிகுறியாக மாதவன் முகத்தைப் பார்த்தது அககுரங்கு குரங்கின இன்பச செவ்வியைக் கலங்கா உளத்தனாகிய அறிஞன் பார்த்தான் 'இககுரங்கை உன் மக்களுக்குச் சமான்மாகக் கருதிப் பேணுக' என்று சாயலன் மனைவியிடம் கூறிப்போந்தான் அவள் அவவாறே செய்தாள குரங்கு நீண்டநாள அவளிடம் அருமையாக வளாந்து இறந்தது. சாயலன் மனைவி 'அக குரங்கின் தீவினை நீங்குக' எனறெண்ணித் தனது தானத்தில், தன் மக்களுக்கு ஒரு பங்கும் அதற்கு ஒரு பங்கும் செய்தாள அககுரங்கு, விலங்குரு நீங்கி, வாரணசியில, 'உத்தர கௌத்தன்' எனனும் அரசனுக்கு, உருவும், திருவும் உணாவும் பெற்ற மகனாகத் தோன்றி, அரியபெரிய தானதருமங்களைச் செய்து 32-ஆவது வயதில் இறந்து இத தெய்வ வடிவம் பெற்றது சாயலன் மனைவி தனக்குச் செய்த தருமத்தால இவ்வாறு குரங்கு தேவசரீரம்

பெற்றது; அந்த நன்றியை உலகிற்கு அறிவித்து,
தானத்தின் பெருமையை விளக்கவே இததேவன
கருங்குரங்குக கைகொண்டு விளங்குகிறான

சிராவகா, தானத்தின் பெருமையறிந்து புரிந்து,
வீடுபே ரெய்தினா ஆதலால் மாதரி, என்னுரை
யைக கேட்ட நீயும், இனி இப்பூவார குழலியைக்
கொண்டு சென்று உபசரிப்பாயாக

மங்கல மடநதையை நனனீர் ஆடடி,
செங்கயல நெடுங்கண அஞ்சனந தீடடி,
தேமென கூந்தற சினமலா பெய்து
தூமடி யுடஇத தொல்லோ சிறப்பின
ஆயமும, காவலும் ஆயிழை தனக்குத
தாயு நீயே யாகித தாங்குக!

இவ்வாறு பெற்ற தாயபோலே இப பெணமணி
யைப் பேணத் தாமதமில்லாமல உடன கொண்டு
செலக!" என்று பணித்தாள கவுந்தி அடிகளைப்
பணிந்து மாதரியும் அவ்வாறே செயதாள

வளா இள வனமுலை, நனகமைந்து பெருத்த
முங்கிலைப் போன்ற தோள, முளை இள வெண்பல,
முதிரந்த அறிவு இவை பொலியும் நங்கை கண்ணகி,
அவளுடன கதிர சுருங்கிய மாலையில், மாதரி வழி
நடந்தாள மடு சுரக்கும் பசுக்கள், கன்றை நாடி
'அம்மா' என்று முழங்கி வந்தன ஆட்டுக்குட்டி
யைத் தோளிற சுமந்து கோடரியுடனும், உறி
தொங்கும் காவடியுடனும், இடையா வந்துகொண்
டிருந்தனா. இடைச்சியா பாற்குடம் சுமந்து வந்
தனா. அவர்கள் கண்ணகி யழகை வியந்து, அவ
ளைச் சூழந்து வந்தனா கோட்டை வாயிலைத்
தாண்டி மாதரி தன் மனை புக்காள்.

ந.அ. அன்புப் பணி

மாதரி மனைக்குப் பக்கத்தில் செமமண பூசிய சிறிய புது மனையிருந்தது, அது கடடுவேலி சூழ்ந்தது, குளிர்ந்த காவணம் வேயப்பெற்றது மோவிறறுப் பிழைக்கும் ஆய்ச்சியா வீடுகளினின்று நாளளியிருந்தது அம்மனையைக் கண்ணகி-கோவலருக்கீந்தது, பெருமகிழ்வுடன் பரிவுகூறி அவர்களை மாதரி உபசரித்தாள், ஆய்ச்சியருடன் கூடி, நறுமலாக கோதையாகிய கண்ணகிக்குப் புதுப்புனலாட்டினாள். “இம்மதுரைப் பெண்கள் அணியும் பூண்களெல்லாம் உங்கள் அழகினமுன் காசுபெரு, அதற்கைய இயலழகுடன் தோன்றிய நல்லீ, இதோ என மகள் ஐயை இருக்கிறாள் அவள் உங்களுக்கு வேண்டிய பணிவிடைகளைச் செய்வாள். உங்கள் அடித்தொண்டிற்காக அவள் இங்கே இருக்கடும் கடுமையான வழி நடந்தீர்கள், கவுந்தியடிகள் வழித்துயரைப் போக்கி, ஏதமில்லா இடத்தில் உங்களைச் சோதனாக்கள் இனி உங்கணவருக்குக் கவலையிலலை” என்று பரிவு கூறினாள் மாதரி.

“இவர்கள் சிராவக நோன்பினா, இரவுண்ணா உடனே சமையலுக்கு வேண்டிய சட்டிபாளைப் பண்டங்கள் கொண்டு வாருங்கள்” என்று அவள் ஆய்ச்சியரை ஏவினாள் அவர்கள் அவ்வாறே கொணர்ந்தனர், புதுப்பாளைகள், பலாககாய, கனியத்தக்க செழித்த காயினங்கள், வெள்ளரிககாய, கொம்மட்டி, மாதுளங்காய், மாங்கனி, வாழைத் தீங்கனி, செந்நெலரிசி, பால, நெய் முதலியவற்றைக் கண்ணகியிடம் கொடுத்தனர் மெல விரல நோவ, திருமுகம் வியர்க்க, மலாககண சிவகக, பலவலகப்

பசங்காயகறிகளைத் திருத்திவைத்தாள கண்ணகி. கரிந்த இடத்தையுடைய அடடிலில், ஐயை, வைக கோலால அடுப்பு மூட்டினாள் அவளுடன், தனது கைத்திறலுக்கிசைந்தபடி, கண்ணகி சமைத்தாள பிறகு, கணவனை உபசரித்தாள கோவலன், தனது வைசிய தருமத்திற்குரிய அனுஷ்டானங்களை முடித்து வந்தான், புதிய மணகல நீரால், கண்ணகி அவன் அடிகழவி, அநநீரைத் தொழுது மாற்றினாள் ஆயசசியா அழகாக மிடைந்த ஓர் ஓலைத் தடுக்கில் கோவலன் அமாந்தான் இனித தமக்குறுந் துயா கண்டு, மாலுறும் மணமகளின் மயக்கந் தீர்ப்பதுபோல, தரையில் தண்ணீர் தெளித்துத் தடவி, தலைவாழையிலை பரப்பி, பரிமாறி, “அடிகள், அமுதம் உண்டருளுக!” என்று கணவனைப்பத்தினி உபசரித்தாள கோவலன் உணவு கொண்டான். அப்போது ஐயையும், மாதரியும், கண்ணகி-கோவலா செவ்வியை இவ்வாறு புகழ்ந்து விமமித மெய்தினா

ஆயா பாடியின் அசோதைபெற நெடுதத,
பூவைப புதுமலா வண்ணன் கொல்லோ!
நல்லமு துண்ணும் நம்பி யீங்குப
பலவளைத் தோளியும் பண்டுநங் குலத்துத்
தொழுனை யாற்றினுள் தூமணி வண்ணனை
விழுமந் தீர்த்த விளக்குக் கொல்லென்!

“தென் மதுரையில் நமது ஆயாபாடியில் அமுதுண்ணும் இந்நம்பி, அன்று வடமதுரை ஆயா பாடியில் அமுதுண்ட கண்ணனேயோ? இவனது துயா தீர்த்த இததொடிவளை நங்கை, காளிநதியாற்றில் கண்ணனைத் துயா தீர்த்து மகிழ்வித்த

இராதைதானே? இவா காட்சி நமக்குக கண
கொளாக காட்சி!”

உண்டெழுநது, கைகழுவி வாய்பூசி அமாநத
கோவலனுக்குக கண்ணாகி அழகிய மெல்லிய தாம
பூல மீநதாள ஆயசசியா குரவையாடச சென்றனா.

இருவரும தனியே யிருந்தனா “வா, என்
கண்ணே” என்று தனது கற்பரசியை அருகே
அணைத்து, கணவன இவ்வாறு பரிநதுரைத்தான -
கலலும் கனலும் இடாதரும காட்டில, எயினா சுரத
தில, இம மடநதையின மெல்லடி எப்படி நடக்
குமோ? என்றிரங்கி நம பெற்றோரோ எனன துன்
புற்றனரோ? ஆ, இது மாயமோ, முன செய்த
வலவினையோ!

எமமுது குரவா எனனுற றனாகொல
மாயங் கொல்லோ! வலவினை கொல்லோ!
யானுளங் கலங்கி யாவதும் அறியேன்!

¹ வறுமொழி யாளரொடு வம்பப பரத்தரொடு,

² குறுமொழிக் கோட்டி, நெடுநகை புககுப

³ பொச்சாப புண்டு, ⁴ பொருளுரை யாளா

நச்சுகொன றேறகு நன்னெறி யுண்டோ?

இருமுது குரவா ஏவலும் பிழைத்தேன

⁵ சிறுமுதுக குறைவிககுச சிறுமையுஞ் செயதேன

வழுவெனும் பாரேன ⁶ மாநகா மருங்கீண்டு

எழுகென எழுந்தாய், என செய்தனை!

1 வீணசொல

2 பிறரை இகழும் சிறுசொல

3 மறதி

4 அறிஞா

5 சிறுவயதிலே பேரறிவுடைய உனக்கு

6 புகா நகரினின்றும இமமதுரைக்கு

“வம்பா, வீணா, மறதியுள்ளவர், வேசையுடன் கூடுவோர் இவருடன் கூடினேன், அறிவாளர் விருமபும நலலொழுககததை துறந்தேன் பெற்றோருக்குச் செய்யவேண்டிய பணிவிடையை விடுத்தேன், அப பெரியாருக்குப் பிழை செய்தேன். இளம வயதிலேயே அறிவிற சிறந்த உனக்கும் சிறுமை யிழைத்தேன் எனது தீய நடத்தை கொடிய பிழையென்றும் பாரேன் எனக்கு நற்கதியுண்டோ? புகாரினின்று மதுரைக்குப் புறப்படு என்றதும் ஆராயாமல நீயும் உடனே எழுந்தது எனனுடன் வந்தாயே! என்ன காரியஞ் செய்தாய்?”

இவ்வாறு பரிநதுருகும கணவனைக்கண்டு, கண்ணகி யுரைப்பாள இல்லறத்தாருக்குரிய கடமைகளைச் செய்யக் கொடுத்ததுவையாதவ ளானேன்

“அறவோக களித்தலும், அநதணா ஓம்பலும் துறவோக கெத்தித்தலும், தொல்லோர் சிறப்பின விருந்தெத்தி கோடலும், இழந்த எனனை”

பெருமகளான தங்கள தாயும் இருநிதிக கிழவ னான தாதையும் கண்டனா, உள்ளன்பு சிறந்தது, அருளுரை புரிந்தது எனது பொறுமையைப் பாராட்டினா. தாங்கள எனனுடன் இல்லாது பிரிந்தீர்கள், போற்றுவொழுககம் புரிந்தீர்கள், அதனால் எனமனத்தில் வெறுப்பும, துயரும், கவலையும்கொண்டேன், இவற்றை மனத்தே மறைத்துப் பொய்ந்நகை புரிந்தேன், அநநகை எனது மனத்துயரை வெளிப்படையாகச் சொல்வது போன்றிருந்தது; எனது நிலைகண்டு தங்கள பெற்றோர் வருந்தினர். ஆயினும், நாயகன் சொற்கடவா வாழ்க்கையேன்

ஆதலால், பிழைகளைப் பாராட்டாமல், தங்களுடன மதுரைக்குப் புறப்படவேன ”

இமமொழி கேட்ட கோவலன் கண்ணகி கற்பையும அன்பையும் கண்டு இவ்வாறு மனங்குழைந்துரைத்தான -

குடிமுதற் சுற்றமும், குற்றினை யோரும்,
அடியோ பாங்கும், ஆயமும் நீங்கி
நாணமும் மடனும் நல்லோ ஏதும்
பேணிய கற்பும், பெருநதுணை யாக
எனனெடு போந்தீங் கென்றுயா களைந்த
பொன்னே கொடியே, புண்பூங் கோதாய,
நாணிள பாவாய, நீணில விளக்கே,
கற்பின கொழுந்தே, பொற்பின செலவி,
சீறடிச சிலம்பின ஒன்றுகொண டியானபோய,
மாறி வருவன மயங்கா தொழிக !”

‘பெற்றோ, சுற்றம், செவிலியா, பணியாளா, தோழிமா அனைவரையும் விட்டு நாணம், மடம், கற்பு இவையே துணையாக எனனுடன் வருந்தி வந்து, என துயாதீரத்த பொன்னே, கற்பின கொழுந்தே. அழகுத் திருவே, உனது சிறறடிச சிலம்பில ஒன்று கொண்டு சென்று விறறு வருகிறேன கலங்காதே! ’ காதலன் காதலியை ஒருங்கே தழுவி, உள்ளம் வெதுமபி, ததுமபும கண்ணீரை அடக்கிக்கொண்டு வருத்தத்துடன் விடை பெற்று, இல்லம் நீங்கி நடக்கமாட்டாமல் நடந்து சென்றன

நகை. பொற்கொல்லன் வஞ்சம்

தேருவிற செலலுமபோதே அபசகுனமாக, இமி
லேறு பாய்நதெதிரநதது! இடையா கண்டால
தூசசகுனம என்று சொலவா கோவலன அதை
யறியான! விதியும் முன்னே பிடித்துத் தள்ளியது!
தாதெருமனறம (பூவாகிய எரு குவிநத மரநிழல,
இடையா குரவையாடுமிடம்) மாதாவீதி முதலியவற
றைத் தாண்டி நடநது, கோவலன கடைத்தெருவை
அடைநதான. அங்கே உருக்குத்தட்டாரும், கை
தோநத சிறபத்தொழில வல்ல கமமாளரும் ஆக
நூறு போ வந்தனா அவா்களுள் பொற்கொல்லன்
ஒருவன் சடடை போட்டு, கைக்கோல கொண்டு
ஒதுங்கி நடநது வந்தான, அவன் பாண்டியனுக்கு
அணிகள் செயது சீரும் சிறப்பும பெற்றவன் அவ
னிடம், “ பாண்டிமாதேவி அணியத் தக்க ஒரு சிலம்
புள்ளது, அதை நீ விலை மதித்துத் தரமுடியுமா? ”
என்று கோவலன், வினவினான் எமதூதன்
போன்ற கொல்லன், ‘ மாதா அடியிற பூணும் கலன்
களை விலைமதித்தறியேன், ஆயினும் மன்னா முடி
யிற பூணும் கலன்களை நான் செயவேன். சிலம்
பைக கொடும், பாககலாம்’ என்று, கைதொழு
தேத்தினான் வஞ்சகமறியாக கோவலன் பொதிவா
யவிழ்த்துப் போற்றரும் பொற்சிலம்பை அவன்
கையில் ஈந்தான் எவ்வளவு அழகான சிலம்பு!
வயிரப் பத்தியுடையது; முகப்பில விலையுயாந்த மணி
பொலிவது! அதனவேலைப்பாடெல்லாம் பார்த்தான
பொய்தொழிற் கொல்லன்! உடனே அவன் ஒரு
வஞ்சச சூழ்ச்சியை மனத்துட கொண்டான் “ ஐய,
இவ்வருமைச் சிலம்பு கோப்பெருந தேவிககே

தகும , வேறெவரும் இதை யணியுந் தகுதியுடைய வா அல்லா இதைக் குறித்து நான அரசனுக்குத் தெரிவித்து வருவேன , அதுகாறும் எனது சிறு குடிலுக்கு அருகே அந்த இடத்தில் இரும ” என்று அந்தத் திருட்டுத் தட்டான விரைந்தான கோவ லன் அவ்வாறே ஒரு தேவகோட்டத்துட் புகுந் திருந்தான.

பொற்கொல்லன், வருசன், திருடன், இரக்க மிலலாப பாவி' முன்பு அரசிக்குப் பொற்சிலமபு செய்ய ஏற்றுக்கொண்டான் ; செய்தான் , இரண்டு சிலம்பில ஒன்றை வருசமாகத் திருடிக் கொண்டான். தனது திருட்டுவெளிப்படுமோ என்று அவன் மனம் பதைத்துக் கொண்டிருந்தது. “ நல்லவேளையாய் இந்த ஒற்றைச் சிலமபு கிடைத்தது, ' களவுபோன சிலமபு இதுவே , கள்ளன் இவனே ' என்று இப் புதிய ஆள்மீது பழிசுமத்தி நாம தப்பித்துக் கொள் வோம் ” என்ற சூழ்ச்சியுடன் அரண்மனைக்குட் சென்றான் அக்கொல்லன்.

அப்போது, மன்னவையில நாடக மகளிர் ஆடிப்பாடிப் பண முழக்கினா ; அவை அரசனுள் ளத்தைக் கவாந்தன் “ சரி, இவா மனம் இப்பெண் டி வசப்பட்டது ” என்று பாண்டிமா தேவி ஊடி, அந்தப்புராஞ் சென்றாள் அவள் ஊடலைத் தீக்கக் காம வயத்தனாய் மந்திரச் சுற்றம் நீங்கி, சேடிகளு டனே அந்தப் புரத்தைப் பார்க்க விரைந்தான் பாண்டியன் அதுதான் சமயமென்று அவ்வஞ்சக் கொல்லன், தாழ்ந்து பணிந்து முகமன் பலகூறி, இவ்வாறு முறையிட்டான் “ அரசே, சிக்கினான் கள்ளன் , கையுங் களவுமாய்ப் பிடித்தேன

கன்னக மினறியும், கவைககோல இன்றியும்
 துன்னிய மநதிரந துணையெனக கொண்டு,
 வாயி லாளரை மயக்குதுயி லுறுததுக
 கோயிற சிலம்பு கொண்ட களவன

¹ கலலென பேருக காவலாக கரந்தென

² சிலலைச சிறுகுடி லகத்திருந தோனே ”

அது முனவினை வினையும காலம , மனம காமக
 கனலேறிய காலம ஆதலின வேபப மாலையணிநத
 பாண்டியன் முன்பின சிந்திக்கவிலலை , ஊர்
 காப்பாளரை உடனே கூவினான

“ என, தாழ்ப்புங் கோதை தனகாற சிலம்பு

³ கன்றிய களவன கையதாகில

கொன்றச சிலம்பு கொண்டாக ாங்கு !”

என்று கட்டளையிடடான அச்சிலம்பைத் தந்து
 தனது தேவியின ஊடலைத் தீக்கக கருதினான
 மன்னன “ களவனைக் கொல்லச சிலம்புடன்
 கொண்டு வாருங்கள் !” எனபதற்குப் பதிலாக,
 வாயதவறி அவ்வாறு சொன்னான் ! விதி, விதி !
 என்ன கொடுமை ! “ மகராசா, சித்தமபோலே
 நடக்கிறேன் ” என்று விரைந்தான வஞ்சக
 கொல்லன !

1 கலலெனருலிகம மதுரையின 2 தாழ்ந்த

3 தமும்பேறிய களவன

சுய. கொலை ! படுகொலை !

நமது எண்ணம நிறைவேறியது என்று தட்டான மகிழ்நதான ! எனன செய்வது? கோவலனும் முதிர்நத தீவினை வலையிறசிக்கியிருநதான ! காவலரை அழைத்து வநதான திருட்டுத் தட்டான , “ஐயா, அரசனிடம செயதியைச் சொன்னேன் , தங்கள் சிலம்பைக்காண இவர்கள்,மன்னா ஆணையால், வநதிருக்கிறார்கள்” என்று கோவலன் முன்னே தநதிரமாகப் பேசினான் பிறகு காவலரைத் தனியாக அழைத்துச் சென்று “ களவுபோன அரசியின் சிலம்பு இதுவே அடையாளம் ஒத்திருக்கிறது , இக்களவனைக் கொல்ல உத்தரவாயிருக்கிறது , தீட்டுங்கள் !” என்று தூண்டினான் கோவலனைக் காவலா பார்த்தனா , “ இவனிடம் சீரியா இலக்கணம் காணப்படுகிறது , இவன் சாது, களவனல்லன் , இவனைக் கொல்லத்தகாது ” என்று கூறினா. தட்டான வருசநகை புரிநது, அவர்கள் மனத்தைக் கலைத்தான “ நன்றாயிருக்கிறது , இவன் சாது போலக் காண்கிறான் — பெருநதிருடன்! இவன் மருநதிற படடால அரசன் உங்களை உடனே ஒறுப்பான களவா இலக்கணத்தை உரைப்பேன், கேளுங்கள் —

“ மநதிரம், தெய்வம், மருநதே நிமித்தம்
தநதிரம், இடனே, காலம் கருவி என்று
எட்டுட னன்றே இழுகுடை மரபிற
* கட்டுண மாககள் துணையெனத் திரிவது

* திருடியுண்போரா

மந்திரம், தெய்வம், மருந்து, சகுனம், தந்திரம், இடம், காலம், கருவி இந்த எட்டும திருடிப பிழைப போ துணையாம் இவா நாவினால மந்திரம் போட்டால், தேவாபோல இக்களவரும் பிறாகண ணுககுப புலப்படா தங்கள் உபாசனா தெய்வத்தை உள்ளத்தில் தெளிந்தால், திருடிய பொருளைக் கையில் வைத்து, நமக்குக் காட்டிக்கொண்டே அவர்கள் தப்புவார்கள், நாம திகைத்து நிற்போம். இவா மருந்தினால் நமமை மயக்கினால், இருந்த இடம் விட்டு எங்கும் பெயரமுடியாதிருப்போம் சரியான நிமித்தம் வாயத்தாலல்லது இவா அரும் பொருள் வலியவந்தாலும் விருமபா இவா தந்திர கரணம் எண்ணினால், இந்திரன் மாபிற பூண்ட ஆரத்தையும் எய்துவா 'இன்ன பொருளைத் திருட இன்ன இடம் தக்கது' என்று இவா துணிந்து சென்றால், அவரை யா கண்டுபிடிக்க முடியும்? சரியான காலங் கருதி இவா ஒரு பொருளைக் கைக் கொண்டால், எப்பெரியாரும் இவரை விலக்கமுடியாது, தக்க கருவிகளைக் கொண்டு இவர்கள் கைப்பற்றிய பொருளைக் கண்டறிய வல்லவா யா?

இரவே பகலே எனறிரண டிலலை,
கரவிடங் கேட்பினோ புகலிட மிலலை

கேளுங்கள் ஒரு சம்பவத்தை: முன்னொரு பகலில் களவன் ஒருவன் தூதா கோலத்துடன் நமது அரணமனைவாயிலிலிருந்து, இரவில் மாதாகோலத்துடன், விளக்கு நிழலிலே மறைந்து மறைந்து இளவரசன் பள்ளியறைக்குச் சென்றான், அங்கே, அவன் அணிந்திருந்த வயிரமணி மாலையை விரைவாகக்கழற்றினான் இளவரசன் சட்டென விழித்துக்

கொண்டான்; மாலை திருடிய கள்ளனை க கண்டான்; உடைவாளை உருவிக குத்தினான், கள்ளன வாளுறையைப் பிடுங்கிக் கொண்டு, அதில வாளின குத்தைத் தாங்கினான் (அரசன குத்துமபோது வாளிலே உறையை நுழைத்தான்) பிறகு இளவரசன கள்ளனுடன் மறபோர புரியத் தொடை தட்டினான், அங்கிருந்த மணித்தூணைத் தானாகக் காட்டிக் * களவு நூல கற்ற களவன மாயமாய மறைந்தான் இந்த மாயாவிகள் திறமைக்கு உலகில ஈடிலலை” என்றான் பொற்கொல்லன்

காவலருள இளைஞன் ஒருவன் சொல்லே ஆமோதித்தான் - “ஆமாம், நானும் களவா மாயம் கண்ணூரக கண்டறிவேன். ஒரு நீண்ட மாரி நாள, இருட்டு ‘கும’மென்று மயக்கியது, நளளிரவு; ஊர் உறங்கியது, நான் எனது காவலிடத்தில் இருந்தேன். ஒரு திருடன் வந்தான்; அவன் கன்னமிடும் கருவி வைத்திருந்தான், நீலவேடடியணிந்திருந்தான், பற்றிய ஊனை விடாத கடும புலிபோலே, வேடகையால தான் திருடிய நகை நாணயங்களைப் பற்றிக் கொண்டு நின்றான். “அவனைக் கொல்லக் கைவாள உருவினேன், என் வானைப் பறித்துக்கொண்டான் அக்கள்வன். பிறகு வானையும் காணேன்; அவனையும் காணேன் இக்களவா செயலை யார் அறிவார்? இவனைச் சும்மா விட்டாலிறைவன் முனிவான் எனனசெய்யலாம்? சொல்லுங்கள்!” என்றான் அந்தக்கடுமனக்காவலன். இவ்வளவிலே கல்லாக்களிமகன் ஒருவன் கிள மபினான்

* களவு நூல, ஸதேயசாஸதிரம், வடமொழியில் கர்ணீ ஸூத்ர செய்தது.

சுறறும்சிந்தியாமல், கோவலன் மீது வெவவானை ஒரே
வீசசில வீசிஞான்! அந்தோ! வாள குறுக்கேபாயநது
தலை வேறு உடலவேருககியது! புண்ணினின்று
குருதி பொழிநது நிலமிசைப பரந்தது

பாண்டியன் செங்கோல கோடியது! தரும
தேவதை அலறிஞாள்! சிலமபு விறகவந்த கோவலன்
இரண்டு துண்டாகிக கீழேவிழுநதான், இறநதான்!
ஊழ்வினைப பயனென்னே! அந்தோ!

“ நண்ணும இருவினையும், நண்ணுமின்கள நலலறமே;
கண்ணகிதன கேளவன காரணத்தால--மண்ணில
வளையாத செங்கோல வளைநததே பண்டை
விளைவாகி வந்த வினை! ”

சக. தீக்குறி

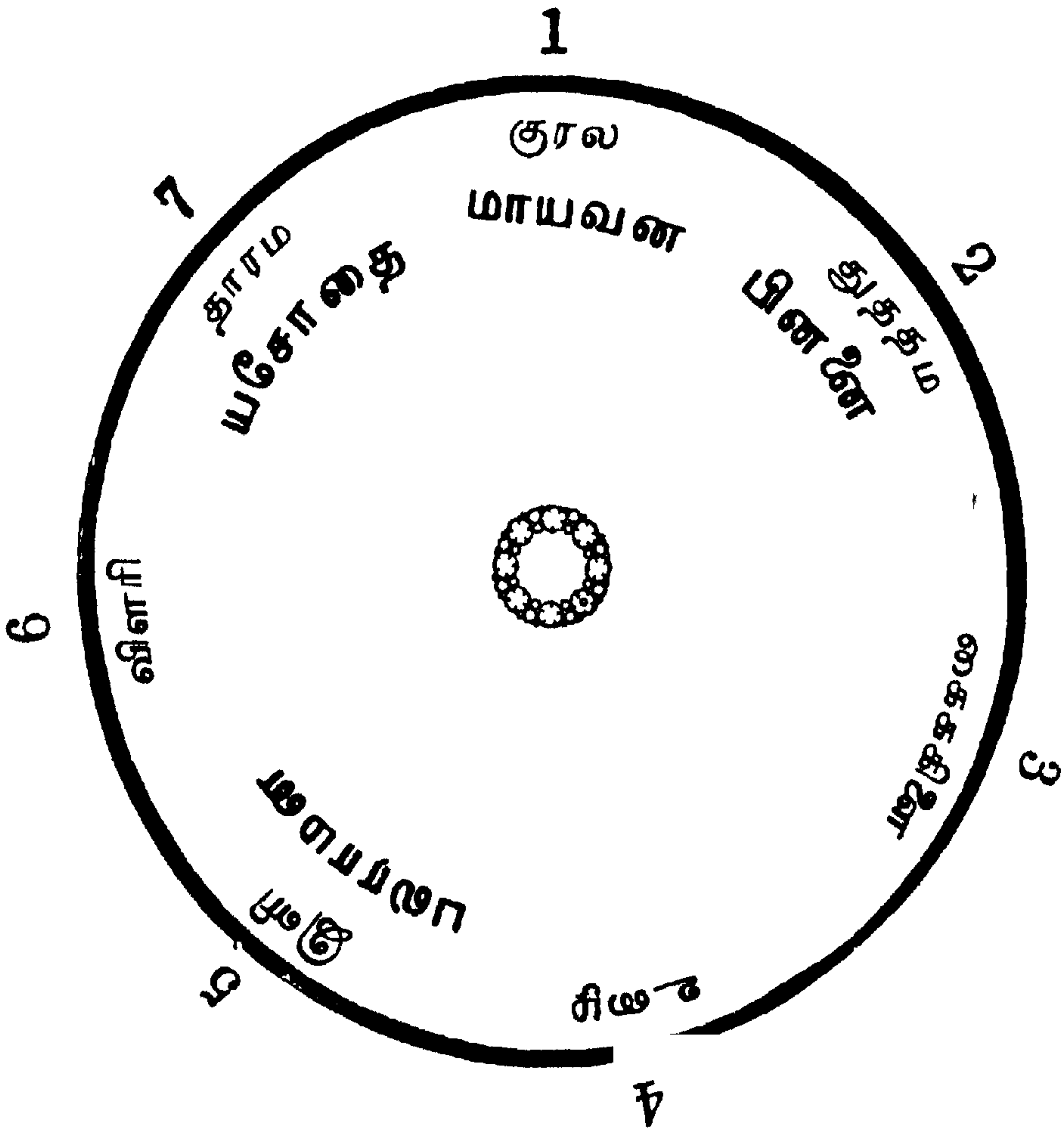
இந்திரன மாலையைப் பூண்டு, வெண்கொற்றக குடை தாங்கிய பாண்டியன், இமய நெற்றியில், தனது மீனகொடியை எழுதினான், வடக்கேயுள்ள புலிகொடிச சோழன், மேற்கேயுள்ள விறகொடிச சேரன், இன்னும் நாவலந தீவிலுள்ள மன்னா அனைவரும் தனது ஏவல கேட்பப் பாராண்டான் அவன் அரண்மனையில் காலை முரசம் முழங்கியது அன்று மாதரி அரண்மனைக்கு நெய்யளக்கும் முறை. அதற்காக அவள் ஐயையை அழைத்து, கடைகயி ரும் மததும்கொண்டு தயிர கடையச் சென்றாள், தாழியைத் திறந்து பாததாள், பிரையிடபால உறையவில்லை! படடியில் காளைகள் கண்ணீர் சொரிந்தன! நேற்றெடுத்த வெண்ணையை உருக வைத்தாள், அதுவும் உருகவில்லை! ஆட்டுக்குட்டி கள் துள்ளி விளையாமல் முடங்கிக் கிடந்தன! நான்கு முலைக்காமபுகளையுடைய பசுக்கள், உடல நடுங்கி நின்று இரங்கின! பசுக்களின் கழுத்திற கடடிய பெரிய மணிகள் அறுந்து வீழ்ந்தன! 'என்னே தீக்குறிகள்! இன்றேதோ துன்பம் வரப் போகிறது, வந்துவிட்டது!' என்று மாதரி திகைத் தாள், ஐயை அஞ்சினாள்

“மகளே, அஞ்சாதே, கண்ணன் நமமைக் காப் பான், முன்னே ஆயாபாடியில், கண்ணன் பலராம னுடன் ஆடிய பாலசரிதை நாடகங்கள் பலவாம்; அவற்றுள் கண்ணன் பின்னைப்பிராட்டியுடன் ஆடிய குரவையை இன்றோடுவோம் நமது கறவை கன்றுகள் துயா நீங்குக!” என்றாள் மாதரி

பின்னையின் தோழியா எழுவா , ஏழுவகை ஏறுகளை வளாததனா அவையாவன ' (1) காரியெருது (2) நெறறியிறசிவந்த சுடடிகடடியது (3) வலிய மழவிடை (4) நுண்பொறி வெளளை (5) பொன்பொறி வெளளை (6) வெறறி மழவிடை (7) தூநிறவெளளை. ' இந்த ஏழு வகை ஏறுகளை அடக்கி நடத்தும் வீரனுககே முலலைப பூங்குழலி, மணமலாக்கோதை, பொறெருடி, மெனமுலையாள, புதுமலராள் ஆகிய பெண்கொடி பின்னைப பிராட்டி உரியள என்றனர் ' ஏழு தோழியரும் அததகைய வீரன கண்ணனே யன்றோ ! பின்னையாகிய ஜீவானமாவைக கண்ணனுககு உரிமையாககுவதே சபத நாடிகளாகிய தோழியா குறிப்பு , எழுவரும் ஸபதஸவரங்களுமாவா. சபதஸவரங்களாலாகிய ஜீவகானம கண்ணனைப போறறி இன்புறுகிறது இனி ஆயசசியா கண்ணகி முன்னிலையிற குரவையாடுகின்றனா

சுஉ. குரவை

குரல, துத்தம, கைக்கிளை, உழை, இளி, விளரி, தாரம எனபன ஏழிசை தரும யாழநரமபுகள் ; இசையும இசைபயனும் இறைவனான கண்ணனே யாவன. இந்த ஏழிசைகளையும் குறிகக ஏழு ஆய்ச சியா வட்டமிட்டு நின்றனா குரல கண்ணன், துத்தம பினைபிராட்டி, இளி பலராமன எனக குறித்தனா கண்ணனாக நின்ற ஆய்சசிககுத துளவ மாலை சூட்டினா , அவனுககு இனியள பினையே எனருள மாதரி ஆய்சசியா எழுவரும் நின்ற ஒழுங்கை அடியிற காணக

இவ்வாறு வட்டமாக ஆய்ச்சியர் எழுவரும் கற்கடகக்

கைகோதது நின்றபிறகு, மாயவகை நின்றவள்
பின்னையை நோக்கி,

“கொலலைப புனததுக குருநதொசிததாற பாடுதும்,
முலலைத தீம பாணியெனருள் ”

கண்ணன், கன்றைக குறுநதடிபோல எறிநது
விளாங்கனி யுதிாததான், பாமபு கயிருகப பாற
கடல கடைநதான், கொலலையில் சாநத குருந்
தொசிததான்; அவன் இன்று நமமிடையே வந
தால முலலைத தீங்குழல கேடபோம.

கன்று குணிலாக கனியுதிாதத மாயவன்,
இன்று நமமானுள் வருமேல, அவன் வாயில,
கொன்றையந தீங்குழல கேளோமோ தோழி !

பிறகு யமுனைததுறையில், கண்ணன், கோபி
யா துகிலை யொளிதத திருவிளையாடலைப பாடினா
உடல உயிரா, மனம அனைததையும், எல்லா உணா
வுகளையும், மாணவமானங்களையும், வேறு எப்பற்று
மில்லாமல, இயலபாகவுள்ளபடியே இறைவனுக்கு
ஒப்படைக்க வேண்டுமென்பதே இந்த லீலையின்
கருதது. தனது நெஞ்சங்கவாந்து வருசம புரிந்த
மாயனிடம ஜீவானம வடிவான பின்னை, காதலாக்கி
கருததழிந்து அவன்ழகில மோகிததுநிறகிருள்

‘வலபபுறம மலாமேனிப பலராமன், இடபபுறம்
கடல் மேனிககண்ணன் நின்று பின்னை முதலிய
கோபியருடன் தாதெரு மனறததில ஆடிய குரவை
தகவுடைததே’ என்று மாதரி போற்றுகிருள்.
பிறகு தமிழ் நாட்டு மூவேந்தரையும் திருமாலவதார
மெனக் குறிததுப பாடுகின்றனா :

- “கோவா *மலையாரம, கோதத கடலாரம,
தேவாகோன பூணூரம தென்னாகோன
மாரபினவே!
தேவாகோன பூணூரம பூண்டான செழுநதுவரைக
கோகுல மேயததுக குருநதொசித்தான எனபரால!”
- “பொனஇமயக கோடடுப புலிபொறிதது
மணணூண்டான்
மன்னன வளவன மதிறபுகார வாழவேநதன,
மன்னன வளவன மதிறபுகார வாழவேநதன
பொன்னன திகிரிப பொருபடையான எனபரால!”
- “முநநீரின உளபுககு, மூவாக கடமபெறிநதான
மன்னாகோச சேரன, வளவஞ்சி வாழவேநதன,
மன்னாகோச சேரன வளவஞ்சி வாழவேநதன,
கன்னவில தோளோசசிக கடலகடைநதான
எனபரால!”

இனி அனைவரும் கண்ணனை முன்னிலைப
படுத்தி உருககமாகப பாடியாடுகின்றனா

“வடவரையை மததாககி, வாசுகியை நாணுககிக
கடலவண்ணன பண்டொருநாட கடலவயிறு
கலககிணையே
கலககியகை யசோதையாரகடைகயிறருறகட்டுணகை
மலாககமல வுநதியாய மாயமோ மருடகைத்தே!”

“அறுபொருளிவனென்றே அமரர்கணநதொழுதேத்த
உறுபசியொன நினறியே யுலகடைய உண்டனையே,
உண்டவாய களவினூல உறிவெண்ணெ யுண்டவாய
வண்டுழாய மாலையாய மாயமோ மருடகைத்தே!”

* பொதியமலை.

“ திரண்டமரா தொழுதேததுந திருமால,நின செங்கமல
 இரண்டடியால மூவுலகும இருளதீர நடநதனையே !
 நடநதஅடி பஞ்சவாககுத தூதாக நடநதவடி !
 மடங்கலாய, *மாறட்டாய, மாயமோ, மருடகைத்தே ! ”

இனி மாயவன சீா கேட்குமபடி உலகத்தாரை
 விழிப்புறுத்தி யழைக்கின்றனா

மூவுலகும ாரடியால, முறைநிரம்பா வகைமுடியத
 தாவியசே வடிசேபபத தம்பியொடுங் கானபோந்து,
 சோவரணும் போமடியத தொல்லிலங்கை கட்டழித்த
 சேவகனசீா கேளாத செவியெனன செவியே !
 திருமாலசீா கேளாத செவியெனன செவியே !
 பெரியவனை மாயவனைப பேருலக மெல்லாம
 விரிகமல வுநதியிடை விண்ணவனைக கண்ணுந
 திருவடியுங் கையுந திருவாயுஞ் செயய
 கரியவனைக காணாத கண்ணெனன கண்ணே !
 கண்ணிமைததுக காணபாரதம கண்ணெனன
கண்ணே !

மடநதாமு நெஞ்சத்ததுக கஞ்சனா வஞ்சம
 கடநதானை, நூற்றுவாபால நாற்றிசையும் போற்றப
 படாநதா ரணமுழங்கப பஞ்சவாககுத தூது
 நடநதானை யேததாத நாவெனன நாவே
 நாராய ணாவெனன நாவெனன நாவே !

நாம குரவை பாடி யாடி ஏத்திய தெய்வம்,
 நமது ஆநிரைகளிடம புகுநத துயா களைநதிடுக !
 இடிபபடையுடைய இநதிரன முடியையுடைத்த
 தொடித்தோள தெனனவன கடிமுரசம, வேந்தர்
 மருள, பகைவரை வென்று எநநாளும வெற்றி
 முழக்கம் செய்க !

இவ்வாறு கடவுளையும், மன்னனையும் போற்றி
 ஆயசசியா, கண்ணகி முன்னிலையில், குரவைக்
 கூத்தாடி முடித்தனா

* மாறு + அட்டாய = பகையை அழித்தாய

சாந. கண்ணகி துன்பம்

கோவலன வெட்டுண்ட செயதி ஊரெங்கும் காட்டுத தீப்போலப் பரவியது புறஞ்சேரி ஆயாபாடியில், குரவைக்கூத்து முடிந்ததும், மாதரி, பூவும், புகையும், சாந்தும் கொண்டு வைகைத்துறையில் நீராடி, நெடுமாலை வழிபடச் சென்றாள். அச்சமயம் ஊர்செயதி கேட்டு, ஐயை விரைவாக வந்து, அதைத் தாயிடம் தெரிவித்தாள ஆய்ச்சியரிடையே செயதி பரவியது அனைவரும் திடுக்கிட்டனா கண்ணகியிடம் இது துயரச் செயதியைச் சொல்ல நாவெழுத்து அனைவரும், “அந்தோ எனன் அழகு, இளமை, வன்பு, நற்குணம், கற்பு! இத்திருவாடிக்கும் இப்படிப்பட்ட துயரமவந்ததே!” என்று பொருமியமுது நின்றனா

யா சொல்லாது போனாலும், தன் மனம் சொல்லித் தீருமன்றோ? சென்ற மனான மீளாததினால், கண்ணகி மனம் கலக்கமுற்றது தனது மனம் கலக்கத்தை அவள் ஐயையிடம் கூறினாள்

“காதலற காண்கிலேன்! கலங்கிநோய கைமமிகும் ஊதுலை தோற்க, உயிரக்குமென நெஞ்சன்றே ஊதுலை தோற்க உயிரக்குமென நெஞ்சாயின, * ஏதிலா சொன்ன தெவன வாழியோ தோழி!”

“நண்பகற, போதே, நடுக்குநோய கைமமிகும், அன்பனைக காணாது அலவுமென நெஞ்சன்றே அன்பனைக காணா தலவுமென நெஞ்சாயின, மனத்தை சொன்ன தெவனவாழி யோதோழி!”

* அயலா.

“ தஞ்சமோ தோழி ! தலைவன வரககாணேன் !
 வஞ்சமோ வுண்டு , மயங்குமென நெஞ்சனறே
 வஞ்சமோ வுண்டு மயங்குமென நெஞ்சாயின ,
 * எஞ்சலா சொன்ன தெவன வாழி யோதோழி ! ”

இவ்வாறு கண்ணகி கலங்கக கண்டு, ஐயை,
 “ உனது கலககம் சரிதான் , அநதோ, பாண்டியன்
 அரணமனையில், சிலமபைத திருடிய களவென்று
 ஐயுறறுக கோவலனைக காவலா கொன்றனா ! ”
 என்று நடந்த செயதியைத திறந்து சொல்லிவிட்
 டாள இடிவிழுந்தது போலிருந்தது செய்தி ! என
 செயவாள பத்தினி ! ஆ, துயரம் ! மாதவி மோகத்
 தால செலவமிழந்தான கணவன , கண்ணகி சுக
 மிழந்தாள , கணவன வறியவனாய மீண்டான் ;
 உடனே இருவரும் வீடுவாசலெல்லாம விட்டு,
 சிலமபுவிற்று, வாணிகம் செய்து பிழைக்கக காடு
 மேடெல்லாம நடந்து வருந்தி மதுரை சோந்தனர்.
 ‘ கண்ணே, இதோ சென்று சிலமபை விற்று வரு
 கிறேன்’ என்று தனனை அணைத்து அன்புடனபேசிச
 சென்ற கணவன, உத்தமக கணவன, நலமேயன்
 றித தீதறியாத தருமவான, இவ்வாறு திருட்டுக்
 குற்றத்திறகாகக கொலையுண்டான என்ருல அவ
 னனறி யாருமில்லாப பத்தினியின் துன்பத்தை
 அளக்கபபோமோ ? சிலமபு தனது , அதை ‘ அரண
 மனையில் திருடினான்’ என்ற பொய்யைப பத்தினி
 தாங்குவாளோ ?

பொங்கி யெழுந்தாள , “ ஆ, என்னருமைக்
 காதலா ” என்றலறி இடியுண்ட கொடியென விழுந்
 தாள். கதிர் பொழியும் திங்கள், காமேகத்துடன்

நிலத்தில வீழ்நதது போல, மதிமுகமும, காரார்
கூநதலுங் கொண்ட கண்ணகி வீழ்நதாள்! செங்
கண சிவப்ப அமுதாள்! “என் கண்ணாளா!
அநதோ நீ எங்குறறாய்?” எனனுடன இனபுறற நீ,
எரி முழுகக காண்பேனோ! நானும் அதே எரியில
முழ்காமல கைமபெண விரதம பூண்பேனோ! ஆ,
மனனவன தவறிழைத்தான! என அனபுயிரான
உனனை இழ்நதேன! அகன்ற மாபுடைய ஆருயிர்
நண்பா! நீ தீயில முழுக, நான நீர்ததுறைகளில்
முழுகிக கைமபெண்ணாய வாழவேனோ! அதாமம
செய்த இந்த மனனைச சமமா பார்த்துக்
கொண்டாயிருக்கிறாய அறக்கடவுளே! நீ அறிவற
றவனா! ஐயோ எனக்கு யார இரங்குவார! அநதோ!

“தமமுறு பெருங் கணவன தழுவெரியகமுழுகக
கைமமைகூர் துறைமுழுகுங் கவலைய மகளிரைப்போல
செமமையின இகநதகோல தெனனவன தவறிழைப்ப
இமமையும இசையொரீஇ இனைநதேங்கி யழிவலோ?”

“தீக்குறி கண்டு குரவையாடிய ஆயசசியீர்,
கேணமின! காயகதிாச செலவனே, கடலவேலி
சூழ்நத இவவுலகில நீ அறியாததிலலை, சொல்,
என கணவன் களவனா?” என்றாள பத்தினி

அப்பொழுது,

“அல்லன்! கருங்கயற்கண மாதராய!
ஒளஎரி யுண்ணுமிவ வூ”

“உன் கணவன களவனல்லன், கருங்கயற்
கண மாதரசே! அப்படிப் பொய்க குற்றஞ்சாட்டி
உனது உத்தமக கணவனைக் கொன்ற பாண்டியன்
நகரமாகிய இவ்வூர் தீப்படெரியும்” என்று ஓர்
அசிரி கேட்டது!

சுசு. கண்ணகி முறையீடு

சுமமா விட்டாளா வீரக கண்ணகி! மறறொரு
சிலமபைக கையிலெடுததுக கொண்டாள , ஆயா
பாடியை நீததாள , நகருககுள்ளே சென்று, ஊா
மகளிரிடம மன்னன அநீதியைச சொல்லி முறை
யிட்டாள

“ முறையில் அரசனற னூரிருநது வாழும்
நிறையுடைப பத்தினிப பெணடிகாள ாதொன்று,
பட்டேன படாத துயரம , படுகாலை
உறறேன உருத துறுவனே யீதொன்று,
களவனே அல்லன , கணவனளன காறசிலம்பு
கொள்ளும் விலைப்பொருட்டாற கொன்றூரே ாதொன்று,
மாதாத தகைய மடவாகண முன்னரே
காதற கணவனைக காண்பனே யீதொன்று,
காதற கணவனைக கண்டால அவன வாயில
தீதறு நல்லுரை கேட்பனே ாதொன்று,
தீதறு நல்லுரை கேளா தொழிவேனேல
நோதகக செயதாளென றெள்ளல இதுஒன்று”

“ நியாயம பாராமல, சிந்தியாமல, ஒரு குற்ற
மற்ற புண்ணியனைக கொன்றூனே உமது மன்னன்!
அந்த முறைகெட்ட அரசனூரில வாழும் பத்தினிப
பெண்காள, என முறையைக கேளுங்கள்! வாழுக
கையில் படாத பாடும பட்டேன்! எவ்வளவோ
துயரம பொறுத்தேன்! எனக்கும பொறுக்கமுடியாத
துயரம உற்றதே! என கணவன களவனல்லன்,
அவன் உயாகுடிப பிறந்த உத்தமன்! என காற
சிலம்பில ஒன்றை விறக இநநகருகுக கொண்டுவந
தான்! இதோ அதன இணையான மறறொரு சிலம்பு
என்கையில் உள்ளது! நான கையாரத தந்த

சிலம்பு எப்படிப் பாண்டியன் தேவி சிலம்பாகும்? என கணவன் எப்படித் திருடனாவான்? அந்தோ, அநியாயமாக அவனைக் கொன்றார்களே! இனி என கணவனைக் காண்பேன் கண்டால நல்லுரை கேட்பேன், என கற்பின பெருமையால் அவன் எழுந்த நல்லுரை சொல்லாதுபோனால், பிறகு எனனைத் தீயள என்று இகழ்தற்கு அது நல்ல காரணமாகும்” இவ்வாறு துயராறருமல அல்லலுற்ற முவானைக் கண்டு, மதுரைப் பொதுமக்கள் ஏங்கிக் கலங்கினா. “இவள புதிய தெய்வம், சிலம்பேந்தி வந்தாள இப்பத்தினித் தெய்வத்திற்கு ஆருத்தாயா செய்த தால பாண்டியன் நீதிகெட்டது! வளையாத கோலம் வளைந்தது! மேலும் என்ன விளையுமோ! தென்ன வன் கொற்றம் சிதைந்தது!

“களையாத துன்பமிக காரிகைக்குக் காட்டி
வளையாத செங்கோல வளைந்த திதுவென்கொல!
மணகுளிர்ச செய்யு மறவேல நெடுந்தகை
தணகுடை வெமமை விளைத்த திதுவென்கொல!
செம்பொற சிலம்பொன்று கையேந்தி நம்பொருட்டால்,
வம்பப் பெருந்தெய்வம் வந்த திதுவென்கொல!”

பலா, நீதிதவறிய பாண்டியனை வன்பழி தூற்றினா. சிலா கண்ணகியை அழைத்துச் சென்று கொலைக்களத்தில் அவன் வெட்டுண்டு கிடப்பதைக் காட்டினா

கண்ணகி, கணவன் உடலைக் கண்டாள்! அவள துயரைக் காணச் சகியாமல, கதிரா சுருக்கிச் சூரியன் அஸ்தமன கிரியிற போய ஒளிந்தாள். பூங்கொடியாள முறையீட்டினால், ஊர் “ஓல” என்று ஒலிபடைத்தது அந்தோ என்ன பரிதாபம்! இன்று

காலைதான் மாபுறத தழுவிக்கொண்டாள்! அவனது வண்டாரா குஞ்சியில முடிநதிருந்த மாலையைத் தனது வாகுழலிற சூடினாள், மாலையில் புண்ணி னின்று இரத்தம் வடியக் கணவன் வெட்டுண்டு கிடப்பதைக் கண்டாள்! இதனினும் கடுந்துயா உண்டோ! “என்னருமைக் கண்ணாளரே, உமது பொன்மேனி புழுதியிற புரண்டு கிடப்பதோ! எனது துயரைக் காணீரோ? நான் இடாப்படுவேன் என்றெண்ணீரோ! மன்னன் இக்கொலைத் தொழிலைச் செய்தான்! நான் முற்பவத்தில் செய்த தீவினையால், எனக்கு இததுயா நேரிட்டதென்று இந்நாடிலுள்ளாரா யாரும் கூறாகளோ?”

“யாருமில் மருணமாலை, இடறுரு தமியேனமுன தாமலி மணிமாபந தரைமுழுகிக் கிடப்பதோ! பாமிகு பழிதூற்றப் பாண்டியன் தவறிழைப்ப, ஈாவதோர் வினைகாண இதுவென் வுரையாரோ!”

கண்பொழி புனலசோருங் கடுவினை யுடையேனமுன புண்பொழி குருதியிராயப் பொடியாடிக் கிடப்பதோ! மனபதை பழிதூற்ற, மன்னவன் தவறிழைப்ப, உண்பதோர் வினைகாண இதுவென் வுரையாரோ”

இவ்வூரில், பத்தினிப் பெண்டிரும், சானரோரும், தெய்வமும் உண்டோ? உண்டானால் இந்த அநியாயம் நடக்குமா?

“பெண்டிரும் உண்டு கொலா? பெண்டிரும் உண்டு கொலா? கொண்ட கொழுநா உறுகுறை தாங்குறாமு பெண்டிரும் உண்டு கொலா? பெண்டிரும் உண்டு கொலா?”

சானரோரும் உண்டு கொலா? சானரோரும் உண்டு கொலா? ஈன்ற குழவி எடுத்தது வளாககுறாமு சானரோரும் உண்டு கொலா? சானரோரும் உண்டு கொலா?

தெய்வமும் உண்டுக்கொல? தெய்வமும் உண்டுக்கொல?
வைவாளிற றப்பிய மன்னவன கூடலில
தெய்வமும் உண்டுக்கொல? தெய்வமும் உண்டுக்கொல?

கண்ணகி, இவ்வாறு முறையிட டமுது புலம்பினாள், கணவன மாபை இறுகத் தழுவிக்கொண்டாள்! உடனே இறந்த கோவலன் எழுந்தான்! “அந்தோ, உனது நிறைமதிவாணமுகம்கன்றியதே!” என்று விசனித்தான், அவள் கண்ணீரை மாற்றினாள் கண்ணகி அழுதேங்கி நிலத்தில் வீழ்ந்து தொழத்தக்க கணவன் திருந்திய அடிகளை வளைக்கையாற்றினாள் அவன், “நீ இருக்க!” என்று சொல்லித் தேவா குழுவுட சோந்தான்

“ஆ! இது மாயமோ? எனனை மருட்டிய தெய்வமோ? ஈதென்ன? கணவன் எழுந்தான்! விழுந்தான், மறைந்தானே! அவனைத்தேடுவேன், கணவனைக் கூடுவேன், இஃது எளிதே! எனினும் என சினம தணிய வேண்டும், பிறகே கணவனைக் கூடுவேன் ‘என கணவனை ஏன் அநியாயமாகக் கொன்றாய?’ என்று அந்த அதாம மன்னனைக் கேட்பேன், கேளாமல விடேன் - இதோ செலகிறேன்” என்றாள், எழுந்தாள், தான் புகாரில்கண்ட தீக்கனாவை நினைத்தாள், நீள் கண்ணீர் சொரிந்தாள், நின்றாள், தன் பக்கம் நியாயம் இருப்பதை நினைத்தாள்! கண்ணீரைத் துடைத்துக்கொண்டாள், அரசன் செழுங்கோயில வாயிலமுன் சென்றாள்.

சுரு. யானே அரசன் ? யானே கள்வன் !

மெய்யிற பொடியும், விரிதத கருங்குழலும்,
கையிற றணிசசிலமபுங் கண்ணீரும்—வையைக்கோன
கண்டளவே தோற்றான , அக்காரிகைதன சொற்செவியில
உண்டளவே தோற்றான உயிர !

அங்கே, பாண்டியன் மனைவி பெருந்தேவி, ஒரு
தீக்கனவு கண்டு, தோழியிடம் சொல்லுகிறாள் .
“ நமதரசன் செங்கோலும், வெண்குடையும் நிலத்
தில் வீழ்ந்தன , கொற்ற வாயலில் உள்ள ஆராய்ச்சி
மணியின் குரல நடுநடுங்கியது , எட்டுத்திசைகளும்
அதிர்ந்தன , கதிரவனை இருள் விழுங்கியது ,
இரவில் வானவிலலிடடது , பகலில் நடசத்திரங்கள்
வீழ்ந்தன ஏதோ தீங்கு வருகிறது ! தோழீ, நான்
கண்ட தீக்குறிகளை அரசனிடம் சொல்வோம வா !”
என்று புறப்படடாள் அணியிழைச் சேடியா, கண்
ணடி, நிறைகுடம், கோடி, படடு, தாமபூலம், வண்
ணம், சுண்ணம், கத்தூரி, சந்தனம், பூங்கொத்து,
பூமாலை, கவரி, தூபம் முதலிய மங்கலப் பொருள்களை
ஏந்திப் பின் சென்றனா, கூனா, ஊமைகள், குள்ளா
கள் கூடிய குற்றேவலசெய்யும் இளைஞர்கள் சூழ்ந்து
வந்தனா , முதிய பெண்கள் வாழ்த்துரை கூறினர் ;
“ ஈண்டுநீர் வையம் காக்கும் பாண்டியன் பெருந்
தேவி வாழ்க !” என்று ஆய மகளிரும், காவற்பெண்
டிரும் அடிபணிந்து புகழ்ந்தேத்தினா இவ்வைபவங்
களுடன் கோப்பெருந் தேவி, அரசனை அணுகித்
தான் கண்ட தீக்கனாத திறமுரைத்தாள். திருவளா
மாபான தென்னவா கோமான, சிங்காதனத்தி
லிருந்து, தனது தேவி சொல்வதை வியந்து கேட்
டான். அச்சமயம், இப்பால அரண்மனை வாயிலிற்

கண்ணகி தோன்றி, வாயல காப்பானிடம் இவ்வாறு முறையிடடாள்

“ வாயி லோயே ! வாயி லோயே !

¹ அறிவறை போகிய ² பொறியறு நெஞ்சத(து)
இறைமுறை பிழைத்தோன வாயி லோயே
இணை அரிச சிலம்பொன நேந்திய கையள
கணவனை யிழநதாள் ³ கடையகத தாளென(று)
அறிவிப பாயே ! அறிவிப பாயே !”

வாயிலோன, அவ்வாறே விரைநது சென்று பாண்டியனை வணங்கி, உற்றதறிவித்தான்—“எமது கொற்கை வேந்தே, தென்னம பொருப்பின தலைவா செழியனே, தென்னவாகோனே, பழி யாதும் பட ராப பஞ்சவ, நீ நீடுழிவாழி! வாசலில வீராவேசங் கொண்ட பெண ஒருத்தி வந்திருக்கிறாள் அவள மகிஷ மாததனியான, வெற்றிவேல பிடித்த கொற்றவையல்லள் அவள ஆறு சகதிகளுக்கும் இளைய பிடாரியும் அல்லள், இறைவனை ஆடல கண்டருளிய அணங்கும் அல்லள், தாருகன் மாபைக கிழித்த கொடிய கான முறையும் வீரமாகாளியுமல்லள். ஆனால், அவள தோற்றம் பயங்கரமாகவேயிருக்கிறது அவள் முகத்தில் வெறுப்புக் காண்கிறது, அவள மனம் சினங் கொதிகிறது; கையில் நல்ல வேலைப்பாடுள்ள ஒரு பொற்சிலம்பை வைத்துக் கொண்டிருக்கிறாள் கணவனை யிழநதவள், நமது கடைவாசலில நிறகிறாள்” இதைக் கேட்டு அரசன் பரபரப்புடன் ‘அவள் வருக! அவளை இங்கே அழைத்துவா!’ என்றனன் வாயிலோன் வந்து, கோயிலுட செல்ல வழிகாட்டினான்

* * *

1 அறிவுகெட்ட 2 புண்ணியமற்ற நெஞ்சம்
3 வாயிலில் காத்திருக்கிறாள்

அதர்மத்தின முன்பு, தரும தேவதை போலவும் பொய்யின முன்பு மெய் போலவும், அறியாப பழியின முன்பு, அறம போலவும், குற்றமற்ற கோவலனைக் கொல்லக் காரணமாயிருந்த பாண்டியன் முன்னே வீரபத்தினி நின்றாள் பாண்டியன், பத்தினியை உற்று நோக்கினான்

பாண்டியன் — மடக்கொடியே, நீ சொரியும் கண்ணியே ! எனமுன் இக்கோலத்துடன் வந்த நீ யா ?

கண்ணகி — ஆராய்ச்சியற்ற மன்னா, சொல்கிறேன் கேள், சோழ மன்னனைப்பற்றி அறிவாய். அவன் முன்னோ பெருமை அளப்பரிது ஒரு புருவின் உயிரைக் காக்கத் தனது ஊனை அறுத்துக் கொடுத்தான் சிபிசசக்கரவாததி, ஒரு பசு ஆராய்ச்சி மணியை அடித்தது, அரசன் சென்று பார்த்தான் ; பசு கண்ணீர்விட்டு நின்றது, ' அதன் கன்று, இளவரசனான வீதிவிடங்கன் நடத்திய தோக்காலில் அகப்படடிற்றதது' எனக் கேள்வியுற்றான் 'இப்பசு தனது கன்றையிழந்தது வருந்துவதுபோலே, எனது ஒரே புதலவனை இழந்தது நான் வருந்துவேன் ! அதுவே நீதி' என்று தன் குமரனைத் தோக்காலில் இட்டுப் பசுவுக்கு நீதி செய்தான் மனுநீதி கண்ட சோழன் அதற்கைய நீதி மன்னா மரபில் வந்த கரிகால வளவனது மாபெரும் பதியான புகாரே எனது ஊர் அவ்வூரில் மாசற்ற சீரும் செல்வமும் சிறந்தோங்கும் பெருங்குல வாணிகன் மாசாத்துவான் ஆவா. அவர் மகனே கோவலர் கோவலர் ஊழ்வினையால் தாழ் நிலையுற்று, ஊரைத் துறந்து, என்னுடன் உனது நகர் புகுந்

தாரா எனது காலிலுள்ள ஒரு பொறசிலமபை
விறறுப பிழைக்கக் கருதி, அதை விலை கூறவே
இன்று வந்தாரா, உனனால் படுகொலையுண்டாரா
கொடுங்கோல அரசே, நான அந்தக் கோவலரின
மனைவி, என பெயா கண்ணகி

பாண்டியன் -- பெண்ணணங்கே, ஒரு கள
வனைக் கொலவது கொடுங்கோல அன்று
அரசு நீதியே!

கண்ணகி — யாரா களவன்? என கணவரா
களவன்? நல்லவழியிற செல்லாத கொற்கை
வேந்தே! சிலம்போ எனனது! அதை விறக வந்த
வா எனனவா, புண்ணியா!

பாண்டியன் — அச்சிலம்பு, எமது தேவியின்
சிலம்பன்றோ? உன்னதென்று எப்படிச் சொல்
வாய?

கண்ணகி — அரசே, இதோ அச்சிலம்பின்
இணையை வைத்திருக்கிறேன், உனது அரசியின்
சிலம்பிற்கும் இதற்கும் உள்ள வேற்றுமையைப்
பார்த்துப் பிறகு பேசு எனது பொறசிலம்பிற
குள்ளிருப்பது மாணிக்கப் பரல.

பாண்டியன் — எனது தேவியின் சிலம்புள்
ளிருப்பது முதலுப் பரல, அம்மா நீ சொல்வது சரி;
இதோ எனதேவியின் சிலம்பு, உன் சிலம்பைத்தா;
இரண்டையும் சோதிப்போம்.

கண்ணகி — என சிலம்பை உடைக்கிறேன்,
பாரா!

[கோவலனிடமிருந்து கவாந்த சிலம்பை அரசன் பத்தினி முன வைத்தான , கண்ணகி அதை உடைத்தாள , அதிலிருந்து மணி தெரித்து மன்னன் முன வீழ்ந்தது , அரசன் சோந்தான]

பாண்டியன் — ஆ ! பத்தினீ, ஆ, அறக் கடவுளே, எனது புகழ் முடி உடைந்தது ! எனது செங்கோல தளாந்தது ! என குடை தாழ்ந்தது ! என அரியணை ஆடுகிறதே ! பொற்கொல்லன் பொய் சொன்னான் ! அப்பொய்யன் உரையைக் கேட்டுப் பழுதற்ற ஒரு புண்ணியனைக்கொன்றேன் ! மாசற்ற பத்தினிக் குத தீங்கிழைத்தேன் ! பத்தினீ, உன் கணவன் களவன்லலன் , அவன் நல்லவன். ஆ ! உனக்கு இததுயா விளைத்த யானே, நிரபராதி யான் உன் கணவனைக் கொன்ற யானே, உனது காற்சிலம்பை என்தெனச் சொல்லிப் பழிசுமந்த யானே, அந்தனாகிக் குலப் புகழைக்கெடுத்த யானே,

யானே அரசன் ! யானே களவன் !

மனபதை காக்கும தென்புலம் காவல

எனமுதற் பிழைத்தது ! கெடுகஎன ஆயுள் !

ஆ, அரசனுக்கு உயிர அறம் ! அறம் பிழைத்த பின் யான் இருந்தெனன் ? அநியாயமாக உன் கணவனைக் கொன்ற கொலைப்பழி இதோ எனையும்கொன்றது ! எனனால் கணவனையிழந்தது கோவலன் பத்தினி வருந்துகிறாள் ! கோவலன் உயிருக்கு, இக்காவலன் உயிராடு செய்க ! என்மதி கெட்டது ! என் குலங்கெட்டது ! என் அறங்கெட்டது ! கெடுக என் ஆயுள் !

மன்னவன் மயங்கினான் ! அரியணையினின் றுருண்டு கீழே வீழ்ந்தான் , இறந்தான் ! கோப் பெருந் தேவி மனங் குலைந்தாள , உயிர

நடுங்கினாள் , “ தாய தந்தையா முதலியோரை
 இழந்தவாககு, ‘ இவா உமது தாயைப்போன்றா ,
 தந்தையைப்போன்றா ’ என்று வேறு பெரியாரைக்
 காட்டலாம , கணவனை யிழந்தவரிடம அவ்வாறு
 பேசுசளவிறகூடச சொல்ல முடியாதே , கணவனை
 யிழந்தவருக்கு யாராலும் ஈடு செய்ய முடியாது ,
 ஆ பத்தினீ , உன கணவனை யிழந்து நீ துயருழன
 ருய ! நீ வீர பத்தினி ! உன மனததுயா இப்பழி
 வாங்கியது ! உனனைப்போல நானும் துயருற்றேன் !
 பத்தினிக கடவுளே ’ உன அடியைப் பிடித்துத்
 தொழுகின்றேன் ! ”

இவ்வாறு ஓலமிட்டுக் கண்ணகி பாதத்தில்
 விழுந்து தொழுதாள கோப்பெருந்தேவி கண்ணகி
 பதறினாள் “ கோவேந்தன தேவியே, பாவியேன
 யாதுமறியேன , என்னும் ‘ அல்லவை செயதாற்கு
 அறம கூற்றம் ’ என்று பெரியா சொல்வது பழு
 தாகுமா ?

‘ பிறாககினனா முறபகல செய்யின, தமககினனா
 பிறபகல தாமே வரும ’

என்பது பொய்யா மொழி நான் பத்தினி,
 நான பிறந்த புகா நகரம், பத்தினிப் பெண்டிருக்
 குப் புகழ்பெற்றது அவருள் ஒரு பத்தினிககு
 வன்னி மரமும, மடைப்பளளியும் சாட்சி கூறின.
 ‘ பொன்னிக கரையிலுள்ள மணற்பாவையே நின்
 கணவனும் ’ என்று மாதா உரைசெய்ய, திரைவந்து
 அப்பாவையை அழியாது காதது நின்றாள் ஓர் உத்
 தமி. எம் கரிகாலவளவன மகள் ‘ ஆதி மந்தி ’
 யென்பாள, இசைப் புலமை வாய்ந்தவள; அவள்
 ஆடல் பாடல்களில் பெரும் புலமை வாய்ந்த ‘ ஆட்ட

னத்தி' என்ற வஞ்சிககோனை மணநதாள் ஒரு நாள, கணவனைக காவிரி வெள்ளம கொண்டு போனது ஆதிமநதியும் கணவனைத தேடிச சென்று கடற்கரையில் 'கலபோன்ற தோளுடைய எனது வீரககணவா' என்று கூவி நின்றாள் அவ ளது கறபின பெருமை கடலகொண்ட நாயகனைக கரையில் நிறுத்தியது ஆதிமநதி, தமது கண வனைக கண்டு தழுவி அவனுடன் பொற்கொடி போலச சென்றாள் மறறொரு பத்தினி, பொருள் தேடத திரைகடலோடிய கணவன், கலமோட்டி மீளுமட்டும கல்லாயிருநது, அவன் வந்தபிறகே கலலுரு நீங்கி உயிர்தெழுநதாள். மறறொரு வேலவிழியாள், தனது மாறாள் குழந்தை கிணற றிலவிழவே, தனது குழந்தையையும் அதிறபோட்டு இரண்டையும் எடுத்ததுக காததாள் மறறொரு பூம பாவை, வெளியே சென்ற தனது கணவன் வருமட் டும், தன் அழகு பிறரை வசீகரிக்க முடியாதபடி குரங்குகங்க கொண்டுநது, நாயகனைக கண்ட பிறகு இயலமுகங்க கொண்டாள் இளம பருவ விளை யாட்டில், 'எனக்குப் பிறக்கும் மகளுக்கு, நீ பெறும மகன் கணவனாகுக' என்று இரண்டு கன்னியா பேசிக் கொண்டனா அவவாறே மககளைப் பெற றனா. தமது தாயமார செயது கொண்ட விளையாட் டுத தீர்மானத்தைக கேட்டதும், இரண்டு மககளும காதல கொண்டனா. பெண் குழந்தை கோடி யுடுத்ததுக குழல முடித்துத தனது நாயகனுக்குத தலை வணங்கினாள்.

இவ்வாறு பத்தினிமார பலா போந்த ஊரிற் பிறந்தவள யான் யானும் பத்தினி என்பது உண்மையானால் சுமமா விடமாட்டேன், பழிவாங்கு

வேன், அரசோடு மதுரையை ஒழிப்பேன். என்
கணவனுக்கு உனது கணவன செயத வஞ்சததால
எனன விளையுமென்று நீ காண்பாய்” என்று
சினததீ கொதித்து வெளியே சென்றாள் கண்ணகி
இவ்வுரைகளைக் கேட்குமுன்பே கோபபெருந்தேவி,
தன்னுயிரி கொண்டு கணவன உயிரைத் தேடுவாள
போல உடல நீததாள

சுசூ. கண்ணகியின் கற்புக் கனல்

கண்ணகி வீராவேச முற்றாள ! மதுரை நகரத்தா
ரிடம இவ்வாறு சபதங் கூறி நின்றாள் .—

“ நானமாடக கூடல மகளிரும மைநதரும
வானக கடவுளரும, மாதவரும, கேடமின
யானமா காதலன தனனை தவறிழைத்த
கோநகா சீறினேன , குற்றமில்லென யான ” என(று)

இடமுலை கையால திருகி, மதுரை
வலமுறை முமமுறை வாரா, அலமநது,
மட்டார மறுகின, மணிமுலையை வடடித்து
விட்டாள எறிநதாள விளங்கிழையாள !”

“ மதுரையிலுள்ள ஆண்பெண்கள், தேவா,
முனிவா அனைவரும் கேளுங்கள் —எனது ஆரு
யிராக காதலனைப் பொய்க குற்றஞ்சாட்டிப் படு
கொலை புரிந்தது இந்நகா மன்னன் அநீதி அத
தகைய அக்கிரமம் நடந்த இவ்வூரின் மேல சீற்றங்
கொண்டேன், என மேற பிழையிலலை, இங்கே
நடந்த அதாமமே மதுரையை இதோ எரிககிறது ;
பாருங்கள் ” என்று கூவினாள், சபதம் கூறினாள் ;
இடமுலையைக் கையால திருகி, மூன்று தடவை
மதுரையை வலம் வந்தது, ஒரு வீதியில் சுற்றி எறிந
தாள உடனே நீலமேனியும், செஞ்சடையும்,
பாலவெண்பலலும் பாபபனக கோலமுங்கொண்டு
தோன்றினான் அக்கினித்தேவன் “ அமமா, மஹா
பதிவிரதையான உனக்குப் பிழைசெய்த நாளில
இவ்வூரை எரிகக வேண்டுமென்ற ஒரு கட்டளை
முன்னே எனக் கேற்பட்டுள்ளது சொல், ஊர்

முழுதும் எரிததுச சாமபலாககவா? இனறேல,
யாராயினும் தப்பிப பிழைக்க வேண்டுமா?" என்று
அவன வினாவினா

“பாபபா, அறவோ, பசுபத தினிபபெண்டி,
முத்தோ, குழவியெனும் இவரைக கைவிட்டுத்
தீததிறத்தா பககமே சோக!”

என்று ஏவினாள் சினங்கொண்ட வீரபத்தினி அக
கணமே மதுரை தீப்பறறியெரிந்தது.

சுள. சூழ்தே தீ!

அரசா பெருமான, போததிறல மிகக செழியன்,
உயிரினும் அறததையே உயாவென மதித
தான தனது நீதி கோடியது, அதற்குத் தன
உயிரையே பலி கொடுத்ததுச செங்கோனமையின
பண்பை உலகிற்கு விளக்கினான மன்னறம
பிழைத்ததும், தான அமாநது அறநதாங்கிய அரி
யணையினினறே வீழநதிறநதான 'அறமே அரச
னுக்கு உயிரா, அதை நிலைநாட்டலே அரியணை;
அபுகழே பொன்முடி அறமிழநதால அரசனுக்கு
உயிரிலலை, அரியணை வகிக்க உரிமையிலலை'
என்று விளக்கினான பாண்டியன் ஆருயிராக கண
வணையிழநது, ஒருகணமும வாழா உததமியான
கோபபெருநதேவி, அக்கணமே உயிரா நீங்கிக் கற
பின திறமையை உலகிற்கு விளக்கினான இஃதறி
யாமல, ஆசான, கணிதத தலைவன, அறக்களத்
தநதணா, அரசிறை அதிகாரிகள், மந்திரக கணக
கா, அரணமனை மக்கள், மகளிரா அனைவரும் சித்
திரத திரளபோலப் பேசசற்றிருநதனா. தோவீரா
யானை வீரா, குதிரை வீரா, காலாடகளான மறவா
முதலியோர் தீயணைக்க வநது நெருங்கினா.

வருணப் பூதங்கள்

மதுரையை நான்கு வருணப் பூதங்கள் காத்து
வநதன, அவற்றின இயல்பைக் கேளுங்கள்.

(1) பிராமண பூதமாகிய அதிபதிக் கடவுள்,
வெண்ணிலா மேனியன், முததணியன், வெண்டா
மரையும், நந்தியா வட்டமும முடிநத நன்னிறச

சென்னியன , நுண்பூ வேலைசெய்த வெண்ணிற
ஆடையன , வாசனைச சந்தனம் பூசிய மாபன ,
குடை, தண்டு, கமண்டலம், தருபபை சமிதது
பிடித்த கையன , பூணூல மாபினன , வேத
நாவினன , பாலும தேனும கறகண்டும உண்டு
தீம்புகை ஏறபோன , முததீ வாழககையை முறைப
படி நடததுவோன , விதிப்படி வேளவி புரிவோன ,
தீரத்தக கரை, தேவா கோயில, வேதமந்திரம்
ஆகியவற்றில இருப்போன , இவனே ஆதிப
பூதமாவன

(2) அரச பூதமாகிய அருந்திறற கடவுள,
வென்றி வெங்கதிர மேனியன , ஏராளமான அணி
மணிகளும் மகுடமும் பூண்டவன , சண்பகம், கரு
விளை, செங்கூதாளம், தாமரை, அலலி, செங்கழு
நீர் முதலிய மாலையன , குங்கும மாபினன , செம
பட்டுடையினன , பொறகலததில் முலலை அருமபு
போன்ற செந்நெலரிசிச சாதம் ஏந்தி நறசுவை
யூண்கொளவோன , பவளச செஞ்சுடா திகழும
மேனியன , உலகாளும் அரசனது முரசம், வெண்
குடை, கவரி, நெடுங்கொடி, அங்குசம், வடிவேல,
வடிகயிறு பிடித்த கையினன , தனது எண்
ணருளு சிறப்பினால், பகை மன்னரை ஓட்டி, உல
கைக கைககொண்டு, செங்கோலோசசி, கொடுந
தொழில கடிநது, கொற்றங்கொண்டு, தான நாட
டிய புகழை வளாதது, நானிலம் புரப்பவன , இவன
உலகெலாம் போற்றும் சிறப்புடைய காவற கடவு
ளான திருமலைப போன்றவன ஆவன

(3) வணிக பூதமாகிய வியன்பெருங் கடவுள,
செந்நிறப் பசும்பொன் மேனியன , மகுடந தவிர
மற்ற அணிகள் பூண்டோன , தனவணிகா மரபால

விரிநிலம காப்பவன , கலப்பையும், தராசும ஏந்திய
கையன , பொன்னிற வுடையினன , வெட்சி,
தாழை, ஆம்பல, சேடல, நெய்தல, பூளை, மருதம,
ஆகியவை சோதது முடித்த சென்னியன , பொன
போன்ற சந்தனமும், மினபோன்ற பூணூலும்
மேவிய மாபன , கொள்ளு, பயறு, துவரை,
உழுநது முதலிய கூல வகைகள் சோதது அனபா
நிவேதிகம உணவை யுண்போன , நெல்லுடைக
களன, புள்ளுடைக கழனி, வணிகா கடைதெரு,
ஆற்றுப பூவரசுநிழல ஆகியவற்றில் இருப்போன ,
பயிராத தொழிலாலும், வாணிகத்தாலும், நிலம,
மலை, கடற்செலவங்களாலும் வந்த பயனைக
கொணாநது, வேண்டுவோககு அளிப்பவன , உழ
வுத தொழிலுதவும் மாசற்ற வாழ்வுடைக கிழ
வோன , இவன பிறை சூடிய கடவுள வடிவாய
விளங்குவோன ஆவன

(4) வேளாண பூதமாகிய பூதத் தலைவன ,
நீலமணி போன்ற மேனியன , பொன வெள்ளிப
பூணினன , ஒளளிய கருமை சோந்த ஆடையன ,
அகிலும் சாந்தும் புலாநது அகன்ற மாபினன ,
கோட்டுப்பூ, கொடிப்பூ, நீாப்பூ, நிலப்பூ ஆகியவற
றைப புனைந்த சென்னியன , கமமியா செய்யும்
கலப்பையேந்திச் செமமையாக வரும சிறப்பினன !
ஆடல பாடலகளுக்கமைந்த பல துறைகளிற
பொருந்தி, மதுரை வாசிகள் அளிகம பலியை
ஏறப்பவனவன

‘கோமுறை பிழைத்த நாளில் இமமதுரை தீ
முண்டழியும் நியாயத்தை நாம அறிநதுளோம
ஆதலின நாழும் நகரை விட்டுப் போதல முறையே’

என்று மேற்சொன்ன நான்கு வருணப் பூதங்களும், கண்ணகி முன்பு, ஊரைவிட்டுத் தத்தமக்கு உரிய இடங்களுக்கேகின கூலவீதி மக்களும், கொடித் தோ வீதி மக்களும், நால வருணத்தெரு மக்களும், அனுமக்கொடியுயாதத் அருச்சுன்ன காண்டாவனத் தைக கொளுத்திய நானைப்போலக் கலங்கினா காட்டுத் தீபோல நகிற பற்றிய தீ எரிந்தது அஃது அறவோ தெருவில் பரவாமல், மறவோ சேரி மயங்கவே மணடியெரிந்தது கனலெரி நெருங்கியது, அதனால் தீங்குருமல் பசுக்களும் கன்றுகளும், அறம் வழுவாத ஆயா தெருவைச் சோந்தன மறவெங்களிறும், மடப்பிடிக்க கூட்டமும், விரைந்தோடுங் குதிரைகளும் மதிலுக்கப்பற்றம் ஓடித் தப்பின பூவும் சாந்தும் புனைந்து, பள்ளியறையிலிருந்த மைந்தரும், மைத்தடங் கண்ணியரும், உச்சியில் முடித்த பூக்கள் சிந்த, மாபிலணிந்த மாலை குலைய, புலவி நுணுககம் பாராமல் காமக களியாட்டமடங்கி, அலங்கோலமாகப் புறப்படடனா பூங்குழல் மாதா, பஞ்சணையில் தூங்கிய குதலைச் செவ்வாய்க் குறுநடைப் புதலவரை எழுப்பி, மாமியாரா, பாட்டி, மாமி முதலிய முதியோருடன் உயவிடம் தேடிச் சென்றனா

கண்ணகி சினத்தைப்பற்றி ஊரில் பலவாறு பேசினா, சிலா 'இது கொடுமை' யென்றனா' சிலா 'ஆன்று' என்றனா வரும் விருந்தை உபசரித்து, மனையறங்காக்கும் பத்தினிப் பெண்டிர் மிக்க மகிழ்ச்சியுடன் " தனது மணி மாபணையும்கணவனை, அரசன் கொல்லச் சொன்னது குற்றமே! அவன் மேல் வஞ்சத் தட்டான சாற்றிய திருட்டுக் குற்றம் பொய், கண்ணகி தனது சிலம்பால அரசு

சனை வென்றாள் , தன கணவன குற்றமற்றவன
என்று விளக்கிஞாள் பிறகு கொங்கையைப் பறித்
தெறிநது, போ விளைத்தாள , அது கொடிதன்று ,
நியாயமே” என்று தீக்கடவுளை வணங்கி யேத்தி
னா அறுபத்து நான்கு கலைபயின்ற கணிகையா
வாமும தெருவில் முழங்கிய தண்ணுமை, முழவம்,
சன்னத தீங்குழல், பண்பல வழங்கும இசையாழ
எல்லாம நின்றன , நாடக மடைந்தையா ஆடரங்
கிழநது, “ இந்நாட்டில் புதிதாக வந்தது, கணவனை
இழநது, ஆராய்ச்சியின்றித் தவறிழைத்த மன்ன
னைச் சிலம்பினால் வென்று, இவ்வூரைத் தீ மூட்டிய
இந்த ஒப்பற்ற வீர பத்தினி, எந்த நாட்டினளோ?
யா மகளோ?” என்று வியநது வினாவினா மது
ரையில் வழக்கமாய் நடக்கும் அநதித் திருவிழாக்கள்
நின்றன , வேதவோசை அடங்கியது , தீ வேட
டல, தேவாராதனம் முதலிய புண்ணிய வினைகள்
ஒழிந்தன , மனைகளில் விளக்கிலலை , மாலை வழிபா
டிலலை , அரசா மனையில் முரசொலி அயாந்தது ,
இவ்வாறு மதுரை மடிநது பாழ்பட்டது கணவனை
யிழந்த துயரால், உள்ளம் கொதித்தது, உலைபோல
உயிர்த்தது, கண்ணகி, பெரிய தெருக்களில் சுற்றித்
திரிந்தாள , சிறிய தெருக்களிலும் சென்றாள் ;
மயங்கிஞாள் , இயங்கிஞாள்

சஅ மதுராபதியின் கட்டுரை

ஒரு முலை குறைதது, திருமுகம அலமரும திருமா பத்தினிமுன, மதுராபதி தோன்றினாள், அவள் கொறகைத தலைவனும், குமரிததுறைவனும், பொற கோட்டுவரமபனும், பொதிகையுடையானுமாகிய பாண்டியன குலமுதற கிழத்தியாவள, அததேவதை பிறைசசடைசசி, குவளை விழியாள, தவள வாண முகத்தி, வீரபபலலையுடைய பவளச செயயவாயினள முததொளிர நகையினள, இடப்புறம நீலமும், வலப புறம பொன்னிறமுங் கொண்ட மேனியள, இடக கையில் பொறருமரையும், வலககையில் சுடரும, கொடு வாளும (மழு) கொண்டவள, வலககாலில வீரககழலும், இடககாலில ஒரு சிலம்பும் ஒலிககப பெறறவள அததேவதை, கண்ணகியின எதிரே நிலலாமல, பின்னே நின்று கொண்டா, “ நங்காய, நீ வாழி! என குறையைக கேட்டருள ” என்றாள் கண்ணகி தனது வாடிய திருமுகத்தை வலப்புறம சாயதது, எனபின வரும நீ யா? நான படும துயரை நீ யறிதியோ? ” என்று வினாவினாள்

உடனே மதுராபதி நீண்டகட்டுரை கூறினாள் “ அணியிழாய, உனது துயரின காரணம அறிந தேன நான இமமதுரையைக காக்கும் மதுராபதி யாவேன, உனக்கு ஓர் உண்மை சொல்வேன, உன கணவனிடம கவறசிமிககேன பெருந்தகைப பைநதொடியே, எனது நெஞ்சம வருந்திப புலம்பும் துயரைககளாய, எங்கோமகனா பாண்டியனுக்கு இந்த ஊழவினை வந்த வகையும் சொல்வேன; உன கணவனுக்குத் தீமை தந்த ஊழ்வினைப பயனையும் கேளாய

இமமதுரையில், மறைநாவோசையே கேட்கும் நான ஆராய்ச்சி மணி நாவோசை கேட்டறியேன். தன்னடி வணங்காப பகைமன்னா பழிப்பா, ஆலை, தன குடிகள் பாண்டியனை ஒரு நாளும் பழி தூறறியதிலலை நெஞ்சாகிய இளம யானை, மாதர் நோக்கினால், கலவியென்னும் பாகன கைக்கு அடங்காது மதங்கொள்ளும், அது கட்டுக்கு மீறிய காம முற்றலும், பாண்டியா ஒழுகுகந்தவறி நடந்த திலலை அவா அததகைய சிறந்த குடிப்பிறந்த தோராவா

ஒருநாள, கீரநதை எனனும் ஏழை அந்தணன் காசியாததிரை புறப்படடான அவன மனைவி கலங்கினாள் “ அஞ்சறக, அரசன நீதி உன்னைக் காக்கும் அதனினும் அரிய காப்பிலலை ” என்று மனைவியைத் தேற்றிச் சென்றான அந்தணன் நகர் சோதனைக்கு வந்த மன்னன் இமமொழி கேட்டு, அவவீட்டை அந்த அமமாள அறியாமலே பாதுகாத்து வந்தான சில மாதங்கள் இவ்வாறு சென்றன, ஒருநாள, அவவீட்டினுள் பேசுகுச் சத்தம் கேட்டு, காவலன், கதவைத் தட்டினான். யாரோ களவன் என்று அந்தணன் ஐயுற்றான், “ அன்று அரச நீதியாகிய குற்றமற்ற வேலி உன்னைக் காக்கும் என்று சென்றீர், இன்றும் அது நமமைக்காவாதோ ? ” என்றான மனைவி எனினும் மறுநாள் அந்தணன் மன்னனிடம் ‘ யாரோ களவன், நேற்று என வீட்டைத் தட்டினான் ’ என்று முறையிட்டான். ‘ இதோ அக்களவனைத் தண்டிக்கிறேன் ’ என்று உள்ளே சென்று கதவைத் தட்டிய கையை வெட்டி வந்து காட்டினான் பாண்டியன் ஆ! அது வச்சிராயுதமேந்திய இநதிரன் முடியில் வளையுடைத்த கை!

(குடிகள் தமது அருமை மன்னனுக்குப் பொற்கைக் குட்டினா) அதற்கைய நிறைவான செங்கோல தாங்கும கொற்ற மன்னா மரபிலவந்த இமமன்னன் மாசற்றவன். மற்றும் கேளாய, பாரதப் போரில், பாண்டவ-கௌரவ சேனைகளுக்குப் பெருஞ் சோறளித்தவன் உதியன் சேரலாதன் அவன் மரபிலவந்த மாந்திரஞ்சேரல, அறமும திருவும ஆற்றலும் ஈகையும் மிக்கவன் அறச்செங்கோலும், மறவலியும் கொண்டு பசுவ்க்கும் நீதி செய்த நடுநிலையாளனான புகார வேந்தன் ஆளும் சோழ நாட்டினின்றும், கலவி, கேள்விவல்ல பராசரன் எனனும் அந்தணன் சேரமானுடைய கொடைத்திறங் கேட்டு, காடும் நாடும், ஊரும்கடந்தது, பொதிய மலையைத் தாண்டிச் சென்று, வஞ்சி நகரை அடைந்தான் அங்கே நான் மறைமுற்றி, முதலீ வளாதது, ஐம்பெரு வேளவியும் அறுதொழிலும் காக்கும் இருபிறப்பாளரான அந்தணரை வாதில வென்று வாகை சூடி, சேரன் ஈந்த பெரும் பரிசுகளைப் பெற்றுத் தன் ஊருக்குத் திருமபிணை

வரும் வழியில் அவ்வந்தணன் தென்னன் செங்கோன்மையிலுள்ள திருத்தங்காலூரில் இருந்த போதி மன்றத்தில், தண்டு கமண்டலம், வெண்குடை, சமிதது, பண்டச சிறுபொதி அனைத்தையும் இறக்கி வைத்து இளைப்பாறினான் அப்போது, “வெண்கொற்றக் குடையுயாதத் விறலோன், கடற்கடம் பெறிந்த காவலன், இமயமலைமேல விறகொடி பொறித்தவன், பொருதை நதியுடைய பொறையனான சேரமான்” என்று மாந்தரஞ் சேரலை வாழ்த்திக் கொண்டிருந்தான். அச்சமயம் அங்கு விளையாடிக் கொண்டிருந்த பிரமசரியச சிறுவரெல்லாம் அவ

னைச சூழந்தனா அவாகளைப பாததுப பராசரன்
 “பிராமணப பிளளைகளா, நான கேட்ட சுருதியை
 எனனோடு சரியாக ஓதினால, இந்தப பண்டமுடிபபை
 நீங்கள் எடுத்ததுசசெல்லலாம” என்றான அசகிறுவ
 ருள வாரத்திகன மகன தக்ஷிணமூர்த்தி எனபவன,
 மறறப பிரமசாரிகள முன்னே, பராசரன கேட்ட
 வேததை மகிழவுடன் அவனுக்கு இளைக்காமல,
 சுருதி பிழையாமல தெளிவாகச் சொன்னான்.
 பராசரன வியந்தான, அசகிறுனுக்கு, முததுப
 பூணூல, விலைபெற்ற பூண்கள், கடகம, தோடு,
 பொருள எல்லாம பரிசளித்ததுத தன்னூரா போய்ச
 சோந்தான

தக்ஷிணமூர்த்தி பெற்ற பரிசுப பொருள்களைக்
 கண்டு, அரச சேவகா சிலா பொருமைப்படடனா ;
 திருட்டுக் குற்றம் சாற்றி, வாரத்திகளைச் சிறை
 யிட்டனா அவன மனைவி, இந்த அநியா
 யத்தைப் பொருது, நிலத்திற புரண்டமுதாள.
 உத்தமி ஒருத்தி மனம வருந்திக் கண்ணீர் வடித்
 தழுத்தால, அவவூக காளிகோயிற கதவு திறவாமற
 போயிறறு, இதைக் கேட்டான பாண்டியன் :
 “என்னரசில ஏதாயினும் அநீதி நடந்ததோ ?
 காளிகு நோந்த அபசாரம் என்ன?” என்று
 விசாரித்தான அப்போது, ஏவலா வாரத்திகனுக்கு
 நிகழந்ததை அப்படியே யுரைத்தனா அரசன
 விசாரித்து உண்மையறிந்து, இந்த உத்தமனைச
 சிறையிட்டது தவறு என்று வாரத்திகளை விடுவித்
 தான் “இந்த அநியா மாக்களால எனது நீதி
 கோடியது, அடிகள் இதைப் பொறுத்தருள்க!”
 என்று திருத்தங்காலுடன் விளைவோங்கும வய
 ஷாரம அளித்து நிலத்தில மாபுதோய வணங்கி,

அநத வேதியனை அனுப்பினான உடனே காளி
கோயில திறந்தது

சிறைப்படு கோட்டஞ சீமின யாவதும்
கறைப்படு மாககள கறைவீடு செயமமின
இடுபொரு ளாயினும் படுபொரு ளாயினும்
உறறவாக குறுதி பெறறவாக காம என

(சிறைகளைத் தூயமையாககுமின, கடமைப்பொருள
கொடாத மககளை வருத்தாமல, அக கடமை
யை(கறை)த் தள்ளி வீடுங்கள் பிறா தந்த
பொருள, தாம கண்டெடுத்த, அல்லது சம்பா
தித்த பொருள இரண்டும் எடுத்தவாகும்
கொண்டவாககுமே உரிமையாம்)

யானைமீது முரசேற்றி நீதி சாற்றினான அதத
கைய மன்னன கோல இன்று கோடியது அவன
குற்றமன்று, வினையின விளைவேயாம்

‘ஆடித்திங்கள், கிருஷ்ணபக்ஷம், பரணி கார்த
திகையுடன் கூடிய வெள்ளிக்கிழமை அஷ்டமி திதி
யில், எரியுண்ணவே, புகழ்பெற்ற மதுரையுடன்
அரசும் கேடுறும்’ என்றொரு சோதிடமொழி
யுண்டு, அதனாலே தான் அரசும் மதுரையும்
இவ்வாறழிந்தன

இனி உன் கணவன் வினைப்பயனைக் காண்
பாயாக: கலிங்க நாட்டில் வசு, குமரன் என்னும்
இரண்டு வேந்தா இருந்தனா வசு சிங்கபுரத்தர
சன், குமரன் கபிலபுரத்தரசன் இருவரும் தாய
வேந்தா, தமமுட பகைத்து, தமது நாட்டெல்லையி
னிடையே உள்ள ஆறு காத நிலத்தில் ஒருவரை
யொருவா வெல்லப் போ புரிந்தனா. ஒருவா எல்லை

யில மறறெருருவா ஆடகள செலவதிலலை , செனருல தண்டனை ஏறபடும ஒருநாள, 'சங்கமன' என்ற தனவணிகன, தனது காதலி நீலியுடன, அணிகலன கொண்டு, சிங்கபுரக கடைத்தெருவில் விலை கூறி னான் 'பரதன' எனனும அரச சேவகன, சங்க மனைச சிறை செயது, "இவன நமது பகையரசின ஒற்றன்" என்று பொய்ப்பழி சுமத்தி, அரசன முன்னிலையில் நிறுத்தினான், ஒற்றனைக் கொலை செய்யுமபடி அரசன ஆணை பிறந்தது பரதன சூழ்ச்சியால சங்கமன கொலையுண்டான அவன மனைவி நீலி, "ஐயோ இப்படியுண்டா அநீதி, என கணவன ஒற்றனல்லன், நகை விறக வந்த சாதுவணிகன, அவனை அநியாயமாகக் கொன்றீரே! அந்தோ!

அரசா முறையோ! பரதா முறையோ!
ஊரீர் முறையோ! சேரியீர் முறையோ!

என்று அரசமன்றிலும், ஊராமருங்கிலும் அலறி முறையிடடாள. பதினான்கு நாடகள சென்றபின், ஒரு மலையுச்சி மீதேறி,

'எமமுறு துயரம செய்தோ ரியாவதுந
தமமுறு துயரமிற ருதக'

"எமக்கு இததுயா செய்தவா, இதே துன் பதை அனுபவிககக கடவா" என்று சபிதது உயிர நீதது விண்ணுலகிற கேகிக கணவன ஆவியைக் கூடினாள அவள இடட சாபம கிடடியது பரதனே கோவலனாகப் பிறந்தது தான் செய்த வினையை அனுபவித்தான.

உமமை வினைவந துருத்த காலைச
செமமையி லோககுச செயதவ முதவாது

இனறிருநது பதினானகாம நாள் மாலையில்,
நீயும் உன கணவனை, வானவா வடிவில் (மானிட
வடிவிலிலலை) கண்டு கூடுவாய” என்று தெய்வமா
பத்தினிககு மதுரைமாத தெய்வம் சொல்லி
மறைந்தது

“ கருத்ததுறு கணவற கண்டபின அல்லது
இருத்தலு மிலலேன, நிறறலு மிலனே! ”

என்று, கண்ணகி, தூககை கோயில வாசலில
தனது கைவளைகளைத் தகாததாள்

“ கீழத்திசை வாயிற கணவனெடு புகுந்தேன,
மேறறிசை வாயில வறியேன பெயாக! ”

என்று மதுரை மேற்கு வாசல வழியாகத் தனி வழி
சென்றாள இரவு பகலினறி, மேடுபள்ளம் பாரா
மல, வைகைக கரைவழியே மேற்கு நோக்கி
நடந்தது, கடல வயிறு கிழித்தது, மலைநெஞ்சுபிளந்து,
அவுணரைக காயந்த சுடாவடிவேலவன வைகும்
நெடுவேள குன்றம் எனவும் திருக்கொடி மாடச
செங்குன்றூரா எனவும் வழங்கும் திருச்செங்கோட்டு
மலைமே லேறினாள்

மதுரைக காண்டம் முற்றிறறு

III. வஞ்சிக் காண்டம்

சுகை கண்ணகி விண் செல்லல்

“ தெய்வந தொழா அள, கொழுநற ரெழுவானைத்
தெய்வந தொழுதகைமை திண்ணிதால-தெய்வமாய
மண்ணக மாதாக கணியாய கண்ணகி,
விண்ணகமா தாககு விருநது ”

வேங்கை நிழலில விளங்கிய வீரபத்தினியை அக
குன்றில வாழும் குறவா கண்டு, “ அமமையே,
நாங்கள் திணைப்புனத்தில் வரும குருவிகளை
யோடடுவோம், கிளிகளை வீரடடுவோம், அருவி
யாடுவோம், சுணையில துளைவோம், இதனால்
அயாநதுவரும் எங்கள் முன்னே, எங்கள் மனம்
வியப்பினால் நடுநடுங்க, இந்த மலைவேங்கை நறு
நிழலில முலையிழநது நின்றீர் பாததால வளளி
யமமை போலிருக்கிறீர் தாங்கள் யார் ? ” என்று
வினாவினா

கண்ணகி அவ்வாறு அவர்கள் கேட்டதற்கு
வெறுப்புக் கொள்ளாமல் “ மணமதுரை, அரசுடன்
அழிய, வலவினைப் பயனாக வந்தது, அங்கே கண்
வணையிழநது, அததுயரால இங்குறற கடுவினை
யேன யான ” என்றமைதியாக மறுமொழி கூறி
னா குறவா அதைக் கேட்டு அஞ்சி யிறைஞ்சி,
கண்ணகியை வணங்கி நின்றபோது, கோவலன்
திவய சரீரத்துடன் தோன்றினான், கண்ணகி அவ
னைத் தொழுது வாழத்தினாள் “ வீர பத்தினி
வாழ்க ! ” என்று தேவா மலாமாரி பொழிந்தனா.
கண்ணகி, கோவலனுடன் விமானமேறி விண்ணுல
கிற கேகினாள்

குறவா ஆவேச பகதியுடன், “ சிறு குடியீரே, சிறுகுடியீரே, இவளைப் போன்ற ஒரு தெய்வம் நம குலத்திற்கு வேறிலலை வானவிறபோலப் பல நிறங்கிளரும் அருவிபாயும் நெடுவேள குன்றில், ஓங்கும் இந்த வேங்கை மர நிழலில், இப்பத தினியை ஒரு தெய்வமாகப் பாவித்துக்கொள்ளுங்கள் குறிஞ்சிப் பறை கொட்டுங்கள் ! சிறுபறை முழக்குங்கள் ! கொம்பூதுங்கள் ! கனத்த ஓசையுடைய மணியை அடியுங்கள் ! குறிஞ்சிப்பாட்டுப் பாடுங்கள் ! நறுமபுகை காட்டுங்கள் ! மலரணி செய்யுங்கள் ! சுற்றிலும் மதிலெழுப்பி வாயிலமையுங்கள் ! கோயிலமையுங்கள் ! ‘ ஒரு முலையிழந்த நங்கைககு இப்பெருமலை வறளு வளஞ்சுரகக ’ வென்று பூப்பலி செய்யுங்கள் ” என்று பத்தினியை வணங்கினா.

நுய். குன்றக் குரவை

இதன பிறகு குறவாகள குரவையாடினா.

ஆங்கொன்று காணாய அணியிழாய ராங்கிதுகாண,
 அஞ்சனப பூழி அரிதாரத தினனிடியல
 சிநதுரச சுண்ணாளு செறியத தூயத தேங்கமழந(து)
 இநதிர விலலின எழிலகொண டிழுமென்று,
 வந்தீங்கிழியு மலையருவி யாடுதுமே
 ஆடுதுமே தோழி, ஆடுதுமே தோழி!
 அஞ்சலோம பென்று நலனுண்டு நலகாதான
 மஞ்சசூழ சோலை மலையருவி யாடுதுமே!

அணியிழாய, அஞ்சனப பூதி, அரிதாரத்தின
 பொடி சிநதுரச சுண்ணம இவறறை நெருங்கத
 தூவி மணங்கமழநது, இநதிரவிலலின அழகுடன
 'இழும' என்று பாயும மலையருவியில நீராடுவோம
 வா, தோழி! 'அஞ்சாதே' என்று சொல்லித
 தேற்றமல, நமது பெணமை நலத்தை நுகாநது
 தலையளி செய்யாமல, பராமுகமாயிருக்கிருன தலை
 வன இஃது அவனுடைய புயல சூழும் சோலை
 யருவி ஆயினும் அதில நீராடுவோம வா தோழி!

மாதே! மை விழி சிவப்ப, அருவியாடிய பின,
 முருகன வேலினை ஏத்தி நாம குரவையாடுவோம.
 திருச்செந்தூரா, திருச்செங்கோடு, சுவாமி மலை,
 திருவேரகம்,—ஆகிய தலங்களில் நீங்கா துறையும்
 இறைவன, முன்னே விரி கடலுட புகுநது சூரனை
 ஒறுத்தான, அவன வேலை நாம போற்றிப
 புகழுவோமாக!

அணிமுகங்கள் ஓராறும் ஈராறு கையுடி

இணையினறித தானுடையான ஏந்திய வேலன்றே

* பிணிமுகமேற கொண்டவுணா பீடழியும் வண்ணம
 மணிவிசும்பிற கோனேத்த மாறட்ட வெளவேலே!

* மயில

அழகிய ஆறு முகங்களும், பன்னிரு கரங்களும்
 நமது வேலனுக் கல்லாமல வேறு எக கடவுளுக்
 குண்டு? இந்திரன் போற்ற மயிலேறி, அவுணா
 செருக்கழித்த முருகன் வெளவேலை ஏததுவாம்.
 அவன சரவணப பொய்கைத தாமரையிலே ஆறு
 காததிகைப பெண்டிர் திருமுலைப்பால உண்டான,
 மலையைச் சூழ்நதுவரும் அரக்கன் மாபைப
 பிளநது, கிரவுஞ்சகிரியை ஏறிநதான அககுமரன்
 நெடுவேலை ஏததுவாம்!

மகள், மலைநாடனைக் காதலித்தது உடல மெலி
 கிருள, அவள் விருப்பத்தை உணராமல, தாய்
 இது தெய்வ தோஷத்தால உண்டானதென்று
 வேலனைக்கொண்டு வெறியாட்டயாவித்து நீக்க
 முயலுகிருள் இதையறிந்த மகள் தோழியை
 நோக்கிச் சொல்லுகிருள்

செறிவளைக்கை நல்லாய் இதுநகையா கின்றே
 வெறிகமழ் வெறப்பனைய தீரக்க வருமவேலன்
 வேலன் மடவன் அவனினுந தானமடவன்
 ஆலமா செலவன் புதலவன் வருமாயின

தோழீ! இது சிரிப்பிற் கிடமாயிருக்கிறது.
 வெறி கமழ்வெறப்பனால வந்த நோயைத் தீரக்கப்
 பூசாரி வேலன் வருவானாம் அவவேலன் அறி
 வில்லாதவன்! வெறியாட்டால உண்மைறியாமல,
 ஆலமா செலவனான சிவன் மகன் முருகன் வருவா
 னேல, அப்பூசாரியைப் பாரக்கிலும் அவன் அறி
 வில்லாதவனான ஏனெனில், எனது நோய்
 மலைநாடன் வந்தாலே தீரும் வேலன் வெறி
 யாட்டினாலும், முருகன் வெறிகளம் வருவதாலும்
 அது தீராதது

கைலைக கிறைவன மகனே, மதிநுதலும், மயில
போன்ற சாயலும் உடைய நினது மடவரல வளளி
யின மலையிலுள்ள பெண்களாகிய யாம, அயல
மணத்தை (பிரசாபத்தியம) விலக்கிப் பலா அறிய
மணம் நிகழுமாறு அருளபுரிய வேண்டுமென்று
உனது அசோக மலாபோன்ற திருவடிகளைத்
தொழுது நிற்போம்

மலைமகள் மகனை நின மதிநுதல மடவரல
குலமலை யுறைதரு குறவாதம் மகளாரா
நிலையுயா கடவுளநின் இணையடி தொழுதேம்
பலாஅறி மணமவா படுகுவ ரெனவே

பாவதி மகனே, உன்னுடைய மதிநுதற்
பாவையான வளளியின குலமலைகளில் வாழும் குற
வா பெண்டிரான யாம, தலைவா, பலா அறிய மணப்
பதற்கு உடன்படுவாராகுக என்று உயாநிலைக
கடவுளாகிய உன் இணையடிகளைத் தொழுதோம்

“ஆறுமுகனே, நீர்ததுறையில் நினதிருவடி
தொழுது சூளுறற தலைவா, பிழைமணம் விட்டு,
நன்மணம் பெறுவாராகுக வென்று எமது குலக்குற
மகளான வளளியுடன் உன் இணையடி தொழு
தோம்!” என்று நாமபாட, மறைநது நினறு கேட்
டருளிச் சென்ற மலைநாடன் பின்சென்று, அவனடி
தொழுது நினறு நானுரைத்ததைக் கேளாய
தோழீ!

தனனைக் கண்டோர் முருகனென்று கருத
வேண்டித் தலைமகன் கடம்புகூடி, வேலேந்தி, மடந
தையின பொருட்டு இவ்வூருக்கு வருகிறான் இச்
சிறு குடிமகன் மிகவும் அறிவில்லாதவர்கள் இக்

கோலத்தில முருகன் வருவான எனபதை யறியா
கள ஆதலால அவர்கள், “ ஆறுமுகமில்லை, அணி
மயிலில்லை, வளளியில்லை, பன்னிரு தோளில்லை ”
என்று கூறித் தாம முறைமையால வழிபடுந் தெய
வமாக ஏற்றுக் கொள்ளாரா

இனி மாமலை வெறபன மணவணி வேண்டி,
பலா தொழும பத்தினி, கண்ணகிக் கு, காதல தலை
வனை வானோ காடிக் கொடுத்த தன்மையைப்
பாடுவோம்

பாடுகம் வாவாழி, தோழியாம் பாடுகம்
கோமுறை நீங்கக் கொடிமாடக் கூடலைத்
தீமுறை செயதானே யேத்தியாம் பாடுகம்
தீமுறை செயதானே யேத்தியாம் பாடுங்கால்,
மாமலை வெறபன மணவணி வேண்டுதுமே !

பத்தினிப் பெண்டிர் பரவித்தொழும வீரபத்
தினி, நமது பைம்புனத்தில இருக்கிறுள வானோ
அவள கணவனை அவளிடம் உயத்துக் கொடுத்த
தனா இருவரும் விண்ணேறினா அங்கே தேவா
அவர்களைத் தொழுதேத்துவா இனி அவள கண
வனுடன் மண வாழவுக்கு மீளாள்

வானக் வாழ்க்கை அமரா தொழுதேத்தக்
கான நறுவேங்கைக் கீழாள் ஓர் காரிகையே
கான நறுவேங்கைக் கீழாள் கணவனொடும
வானக் வாழ்க்கை மறுதரவோ இல்லாளே !

அப்படிப்பட்ட பத்தினியைத் துதித்துப் பாட
இவ்வூரும் ஒரு வீரதம் பெறுக !

பெற்றி யுடையதே பெற்றி யுடையதே
 பொற்றொடி மாதா கணவன மணங்காண்ப
 பெற்றி யுடையதிவ ளூ

பொற்றொடி மாதா கலியாணக கோலம காணும்
 படியான பெருமையை யுடையது இவ்வூ

இவ்வாறு தலைவன வரவிறகாகப் பாடி ஆடிய
 குரவையைக்கண்டு, முருகனருளால, நம காதலா,
 கலியாணம செயய இணங்கினூ கெடாத வீரபான
 முண்டு மகிழ்நது, அவன விலலெழுதிய இமயத
 துடன குடவா கோமானான சேரன, எம மனனா
 பெருமான, பலலாண்டு அறம பொலிய அரசு
 சிறக்க வாழக !

நுக. சேரன் விருப்பம்

அருவி முழங்கும் அழகிய சேரநாட்டுமலை, மேகஞ்
சூழ்நத சோலைவளம் பெற்றது, திருமால் மா
பின் ஆரம்போன்று பேரியாற்றை யணிந்தது,
சந்தனம், கோங்கு, வேங்கை, கொன்றை, நாகம்,
மஞ்சாடி முதலிய மரங்கள் செழித்துப் புனலாற
றைப் பூவாருக்கிப் பொலிவது

கடற் கடம் பெறிநது, இமயமுடியில் விற
பொறித்த நெடுஞ் சேரலாதன மகன் சேரன் செங்
குட்டுவன், வேணமாள், இளங்கோ வடிகள்,
மூவரும், சங்கப் புலவா சாததனாருடன் மலைவளங்
காண விரும்பி, வஞ்சி நகரில் தாம் அப்போதிருந்த
யந்திரவாவி சூழும் சோலையை நீத்தது, வானவய
மகளிரொடு, விளையாட்டு விரும்பி, இளமரக்காவும
அரங்கும் பள்ளியும் ஒருங்கே பரப்பி ஐராவதத்தில்
இந்திரன் பவனி வருவதுபோல, பெரியாற்றங்கரை
மணற் குன்றில் வந்து தங்கினா

மலையில் ஓரிடத்திற்குறவா குரவையாடினா,
கொடிச்சியா பாடினா, மறநூரிடம் வேலனுக்குப்
பாணிமுழக்கினா தினை குற்றுவாரா வளனை பாடினா
தினைப்புனங்களில், கிளி முதலிய பறவைகளை ஓட
டும் ஒலியும், குறவா தேன கூடுகளில் தேன எடுக்
கும் ஓசையும் கேட்டன போப்பறை போல,
அருவி பயங்கரமாக முழங்கியது புலியும் யானையும்
பொருது உறுமின பரணமீதிருந்து புனங்காப்
பா, ஆலோலத்துடன் புள்ளோட்டினா குழியில்
விழுந்த யானையை மேலெழுப்பிப் பாகா ஒலித்தனா
இவ்வொலிகளுடன் சேரன் படையொலியுஞ்
சோந்தது, எங்கும் ஒலிமயமா யிருந்தது

வஞ்சி முற்றத்தில், இவ்வளவென்று கணக்கிட முடியாத கலங்களில் வந்த பண்டங்கள் கலந்து குவிந்து கிடக்கும் பகையரசா, திறைகொண்டு வந்து, சேரனுடைய தரிசனம் வாயக்கப் பெருமல, அந்த முற்றத்தில் காதது நிற்பா அவாகளைப் போல மன்னன் வரவு கேட்ட மலைக்குறவா, தமக்குரிய வளங்களைத் தலையிற சுமந்து, அவன் சமூகத்திற்கு வந்தனா அவா காணிககையாகக் கொண்டாந்த பொருள்களாவன — யானைத் தந்தம், அகிறகுவியல், வெண்சாமரை, தேன குடங்கள், சந்தனக் கட்டைகள், சிந்துரக்கட்டி, அஞ்சனத் திரள், அணி அரிதாரம், ஏலச்செடி, மிளக்குக்கொடி, கூவைக்கிழங்கு, மா, செழிய கொடிவளா கவலைக்கிழங்கு, தேங்காய், கருமபு, இனிய மாங்கனி, பலாக்கணிகள். கமுகந்தாறு, பெரிய வாழைப்பழத் தாறு, வெள்ளாளி, படலை மாலை, பூங்கொடிகள், ஆளிக குட்டி, சிங்கக்குட்டி, புலிகுட்டி, யானைக்குட்டி, கரடிகுட்டி, குரங்குக்குட்டி, மலையில் திரியும் குறும் பாடு, மானகுட்டி, கஸ்தூரி மானகுட்டி, கீரிப்பிள்ளை, தோகைமயில், புனுகுப் பூனைக்குட்டி, கானக்கோழி, தேனமொழிக்கிளி முதலியன குறவா, இப்பொருட்களைத் தலையிற சுமந்துவந்து, காணிககையாக மன்னன் முன்வைத்து, “ஏழ்பிறப்பு பிறகும யாம உனதடியேம்! உனது கொற்றம் வாழ்க!” என்று போற்றி அவனை வணங்கினா. பிறகு “இறைவ, ஓர் ஆச்சரியம் — இம்மலை மேலுள்ள அந்த வேங்கை நிழலில் ஒரு காரிகை நின்றாள், அவள் ஒரு முலையிழந்தவள் கணவனையிழந்து துயருற்றவள் அவள் முன் அவள் கணவனுடன் தேவா தோன்றினா அவனுடன் கூடி

அப்பத்தினி, வானவா போற்ற விண்ணுலகடைந
 தனள அவள எந்த நாட்டாள, யார மகள என
 றறியோம நினது நாட்டில அததகைய மாதைக
 கண்டறியோம அவள பல நூருயிரம் ஆண்டு
 வாழக!" என்றனா இச்செய்தியை, மதுரைத்
 தமிழாசிரியா சாததனா கேட்டு வியநது, உலகம் மகி
 ழக காக்கும் நெடுவேலனான சேரனிடம் கண்ணகிக்
 குற்றதெல்லாம சொன்னா —“ தீவினைச சிலம்பின
 காரணமாகக் கோவலன் கொலையுண்டது, தன்
 மறொரு சிலம்பைக் காட்டிப் பாண்டியன்முன்
 கண்ணகி வழக்குரைத்தது, தென்னவா கோமான
 பத்தினியின் துயா பொருமல இறந்தது, 'மன்னன்
 செலவுழிச செலக யான்' என்று பாண்டிமாதேவி
 தன்னுயிரா கொண்டு கணவனுயிரா தேடினளபோல,
 பத்தினியடியில விழுநது மாயநதது, கண்ணகி,
 வெஞ்சினமேறி, ஒரு கொங்கையைத் திருகி வீசி,
 மதுரையைத் தனது கற்புககனலினால் எரித்தது
 ஆகிய நிகழ்ச்சிகளை விளக்கி, கொடுங்கோலின்
 தன்மையும் பயனும் இதுதான் என்று காட்டி,
 “நின் நாட்டிற்கு வந்தாள அப் பத்தினி, நீ
 புண்ணியஞ் செயதாய் இனி ஊழியூழி, வழிவழி
 நின் ஆட்சியும் வீரமும், வெற்றி பெற்றோங்கும்”
 என்று தன்னுரையை முடித்தாரா மதுரைப் புலவா

தென்னவாகோமான இவ்வாறு இறந்ததைக்
 கேட்ட சேரன் மிகவும் வருந்தி, “தனது நீதிகோடி
 யது என்று கேட்டதுமே பாண்டியன் உயிரா
 விட்டான், தான் செமமையின் இகந்த சொல
 செவியிற்படா முன் பாண்டியன் உயிரா, உடலைப்
 பிரிநது விண்ணுலகிற்குச் சென்றது பாண்டியன்
 தன் உயிரைக்கொடுத்தது, வளைந்த செங்கோலை

நிமிரத்தினான ஆ, காவல தொழில எளிதோ !
 மழைவளம குன்றினாலும், மன்னுயிர வருநதி
 னாலும், மிகப் பெரிய அச்சமுண்டாம் ' இவன
 கொடுங்கோலன் ' என்று உலகம் தூற்றாமல
 மன்னன் அஞ்சி நடக்கவேண்டும அவ்வாறு நற
 குடிப் பிறந்த காவலா கவனமாக, மன்னுயிரைக்
 காப்பா, அரசாட்சி எல்லாரும் பணிநது புகழும்
 தொழில எனபதிலலை, அதில துன்பமே மிகுதி”
 என்று கண்ணகிகுற்ற துயரத்தைத் துணிந்
 துரைத்த நன்னூற புலவருக்கு நன்றாகச் சொன
 னான பிறகு, தனது பத்தினி வேணமாளிம
 “கணவனுயிருடன் தன்னுயிரையும் கொண்டு
 சென்ற கோப்பெருந்தேவி, கணவனை யிழந்தது,
 வஞ்சினந தீர்த்தது, இங்கே வருநதி வந்த
 வீர பத்தினி — இவ விருவருள, என அரசி
 வியகமும் உத்தமி யா?” என்று கேட்டான்.
 “கணவனுக்குற்ற துன்பம் பொருது உயிர நீத்த
 பாண்டிமாதேவி வானுலகில பெருந திருவுறுக!
 நமது நாடடையடைந்த இந்தப் பத்தினிக கடவுளை
 நாம் கொண்டாடவேண்டும” என்றாள் அரசி.
 அதையே அரசனும் விருமபித தன் அமைச்சரை
 நோக்கினான்

குறிப்புணர்ந்த அமைச்சர் ' பத்தினிச்சிலை
 நாட்ட வேண்டும, அதற்குப் பொதிகையில்
 கலலெடுத்ததுக காவிரியில நீர்ப்படை செய்யலாம்
 அல்லது, இமயத்திற கலலெடுத்ததுக கங்கையில்
 நீர்ப்படை செய்யலாம்” என்றனா செங்குட்டுவன்
 “நெடுவா ளேந்திய எமது வீர மரபிற்குப்
 பொதியிற கற்கால கொண்டு காவிரியில நீர்ப்படை
 செய்தல் பெருமையன்று சிறிய மயிரச்சடையும்,

அடிககடி நீராடுவதால புலராவுடுககையும, முப்புரி நூலும, முததீ வளா செலவமும கொண்ட அநதண ருடன * மலையரசன மாபெரும பத்தினிக கடவுளை யமைகக ஒரு கலலைததர மறுததால, அவனையே ஒரு கை பாககிறேன தனது முதுகுடிப்பிறந்த பாாவதியை, (தடாதகையை) மதிமுடி சூடிய பரமனுக்களித்த அமமலையரசன எனது ஏவலைச செய்யானாகில, வடநாட்டுப் பகைவரைவென்று எனது பெருநதிறனைக காட்டுவேன இமயமலை நிலவுக்கதிரானைநத நீள முடி யுடைதது, மந்தாரையும், வேங்கையும அங்கே தொடுத்த மலைபோல மேவிவிளங்குகின்றன. அவை மலையக காண்பேன அதாவது, இமயமலையின மலாசசெனனி மலையக கற்கொணாவேன நலவேளையில் படைகளைப் போமுனைக கனுப்பிப் போப்பிரிவேன, பகைவா நாடடைககைக்கொளவேன, வெற்றி பெற்றோங்கிச சிறப்பேன என வீரர்களுக்குச சலியாமல களசசோறு கொடுப்பேன கவிகள், என வெற்றியைப் போற்றி பகைவா வீழ்சசிக கிரங்கிக கொற்றவளை சூட்டுவா அததுடன் பகைவரைவென்ற பனந்தாரும சோதது, என படைவீரா பொலியச சூட்டுவேன எனது வாள் குறிதப்பாதது அதற்கு வஞ்சிமாலை சூட்டிப் பகைவனை எதிர்த்துப் புறப்படுவேன எனது வன்மையைக காட்டிக கலலைக கொணாவேன” என்றான

விலலவன கோதை எனனும மந்திரி “ மன்ன, இவவுலகில, நினது கொற்றம பலலாண்டு வாழக! முன்னே கொங்கா செங்களத்தில தோற்று, சோழன்

*இவவிடத்தில் அடிகள் கொள்ளும் பொருளே பொருந்தியதென்று தோன்றுகிறது — திரு வி க

புலிகொடியையும் பாண்டியன் கயற்கொடியையும் உனக்குத் தந்து ஓடினா அந்தச் செயதி திசையானைகளின் காதிற்கும் எட்டுமபடி அவ்வளவு உலகப் பிரசித்தமானது கொங்கா, கலிங்கா, கொடிய கருநாடா, வங்கநாட்டா, கங்கா (கோலரில ஆண்டவா), பல சிறறரசா, வடநாட்டு ஆரியா ஆகியவாளுடன் தமிழ்ப்படை கலந்தபோது, நீ நின் யானையை விட்டுப் பகைவரை வேடையாடிய காட்சி இன்னும் என கண்களினின்றும் அகலா திருக்கிறது

எம கோமகளும உனது தாயுமாகிய நற சோனையை நீ கங்கையில் நீராடிய நாளில், ஆயிரம் ஆரிய மன்னரை நீ ஒருவனாக நின்று வென்ற காட்சியை எமன கணவிழித்துக் கண்டான். கடல்கூழ் உலகையெல்லாம் தமிழ் நாடாகக் வேண்டி இமயமலையிற கற்கொளளக் கருதினால உலகில் அவ்விருப்பத்தை எதிர்ப்பவா யா? எம மன்னன் இமயமலைக்குச் செல்வது போர்விருப்பத்துடனன்று, பத்தினிக் கல எடுப்பதற்கேயாம் ஆதலால் வட திசை மன்னாக்கெல்லாம் தென்றமிழ் நாட்டு மூவேந்தரது முத்திரையாகிய வில், கயல், புலி மூன்றையும் பொறித்த ஓலைகளை வரைந்தனுப்புக” என்றான்.

அமுமபில வேள என்னும் அமைச்சன், “பகைவா ஒற்றா நமது வஞ்சியில் இருப்பதால், அவரே இச்செய்தியைத் தம் அரசாங்கக்கு அறிவிப்பா ஆதலின், நாம் இங்கே யானைமேல் பறையறைவித்தாறபோதும்” என்றான். அதற்கிசைந்த செங்குட்டுவன் பேராற்றங் கரையினின்றும் திருமபிச் சென்று வஞ்சிமாநகா புகுந்தான்.

௩௨. புறப்பாடு

விஞ்சி நகரில யானைமேல முரசொலித்தது —
 வாழக எங்கோ, மன்னவா பெருநதகை!
 ஊழிதொ றூழி யுலகங் காக்கென
 விறறலைக கொண்ட வியனபோ இமயத்தொரா
 கற்கொண்டு பெயருமெங் காவலன், ஆதலின,
 வடதிசை மருங்கின மன்ன ரெல்லாம,
 இடுதிறை கொடுவந தெதிரீ ராயின
 கடற்கடம பெறிநத கடுமபோரா வாராததையும்,
¹ விடாச்சிலை பொறித்த வியனபெரு வாராததையும்,
 கேட்டு வாழுமின! கேள் ராயின
² தோட்டுணை துறக்குந துறவொடு வாழுமின!
 தாழ்கழல மன்னன தனதிரு மேனி
 வாழக சேன முகம்!

இவ்வாறு பறையறைவித்தது, மன்னன அரியணையேறினான தானைத் தலைவருடன ஆசான, சோதிடன, அருந்திறலமைச்சர், அனைவருங்கூடி “மன்னா மன்னன வாழக!” என்று ஏத்தினார், படைசெல்ல வேண்டும் திசை இன்னதென்று கட்டளையிட்டருளுமபடி வேண்டி நின்றனார்

ஓங்கியுயர்ந்த வெண்குடை உரவோனாகியசெங்குட்டுவன், தனது வீரப்படைத் தலைவரை நோக்கி, இவ்வாறுரைத்தான் - இமயத்தினின்றும் நீராடவந்த முனிவா, கனகன், விசயன் எனனும் இரண்டு ஆரிய மன்னர், நமது தமிழரசரை இழிவாக்கக் கூறினதாகச் சொன்னார்கள் தமிழரசர் ஆற்றலை அவர்கள் அறியா போலும்! அந்தப் பலமில்லாத வாழ்க்கையுடைய மன்னர் சொன்னது நமமிடத்தே தங்கி

1 மலைப்பிளவில் எழுதிய 2 தோள்துணை = பெண

இருந்தால, அது நமமைப போன்ற அரசரான சோழ பாண்டியருக்கு இகழ்ச்சியைத்தரும். எந்தத் தமிழ் வேந்தருக்கு இகழ்ச்சி வந்தாலும், அது தமிழ் நாடு முழுதிறகும் வந்த இகழ்ச்சியேயாம ஆதலால், பத்தினிககலலை அந்த வடநாட்டு மன்னா தலையில் வைத்துக் கொண்டு வருமபடி செய்யாவிட்டால், “நான பகையரசைப் போரில் ஒடுககாது, குடிகளை நடுக்கும கொடுங்கோல மன்னனேயாவேன் !”

“ இமையத் தாபதா எமகீங் குணாததிய
அமையா வாழககை அரசா வாயமொழி
நமபால ஒழுகுவ தாயின ஆங்கஃ(து)
எம்போல வேந்தாக கிகழ்ச்சியுந தருஉம
வடதிசை மருங்கின மன்னா முடித்தலைக
கடவு ளெழுதவோர கற்கொண டல்லது
வறிது மீளுமென வாயவா ளாகிற
செறிகழல புனைந்த, செருவெங் கோலத்துப
பகையரசு நடுககாது, பயங்கெழு வைப்பிற
குடிநடுக குறூஉங் கோலே னாக ! ”

இச்சபதம கேட்ட ஆசான், “ இமயவரமப, சீரிய மணி முடியில் ஆத்திமாலை சூடிய சோழனையும், வேப்ப மாலை சூடிய பாண்டியனையும் ஆரிய மன்னா அவ்வாறு சொன்னதாகத் தெரிகிறது. அஞ்சினாக்கு அபயமளிக்கும் அடுபோ ரணனால், நீ வஞ்சினங் கொண்டு பொருதால், நின்னை எதிராக் கும மன்னரும் உளரோ? ஆதலின் நினசினம தணிக ” என்று அமைதி கூறினான். .

அச்சமயம சோதிடன எழுந்தான் ; அவன் பன்னிரு ராசிகளிலும் (மேஷம், ரிஷபம், மிதுனம், கடகம், சிங்கம், கன்னி, துலாம், விருசசிகம், தனுசு,

மகரம், குமபம், மீனம்) நவககிரகங்களின (சூரியன், சந்திரன், செவ்வாய், புதன், குரு, சுககிரன், சனி, இராகு, கேது) நிலையும, ஐங்குளவியும (திதி, வாரம், நடசத்திரம், யோகம், கரணம் ஆகிய பஞ்சாங்கம்) நனருயறிநதவன அவன மன்னனை நோக்கி “ வெநதிறல வேநதே! வாழகநின கொறறம்! இருநில மருங்கின மன்னா எல்லாரும நினது திருமலாசசேவடி பணியும நல்ல முகூாததம் இதோ வநதுள்ளது, நீ முன்னிய வடதிசையில் இப்போதே புறப்படுக!” என்றான

உடனே மீளா வெற்றிவேநதனாகிய செங்குட்டுவன், “ என வாளும குடையும வடதிசை பெயாக!” என்று ஆணையிட்டான பாரைச சமககும் பாம்பும நடுங்க, வீரா ஆாததனா, முரசெழுந தொலித்தது! ஐம்பெருங் குழுவினா, எண போ ஆயத்தா, அரசனுக்குகநத கரும வினைஞா, கணககியல வினைஞா, தரும வினைஞா, தந்திர வினைஞா முதலிய பரிவாரா களெல்லாம “ மணதிணி ஞாலம் ஆளவோன வாழக!” என்று வாழத்தெடுத்தனா பகைவருக்கு நரக வேதனை செய்யும வெய்யபடை, இருளையோடும் மணிககொடிகள் நெருங்க எழுநதன், சோற்றுருண்டைகளை உண்ணும் பட்டவாததன் யானைமேல, மாலையால அலங்கரித்த வீரவானையும, வெண்கொற்றக குடையையும ஏற்றிப் புறநிலைக்கோட்டத்திற போகவிட்டு, பிறகு, வஞ்சிமாலையுடன் பனம்பூமாலையும அணியும சேரனுடைய அரசவையில் முறையே சென்றனா சேரன், போவேடகைகொண்டு ஆாப்பரிக்கும் பெருமபடைத் தலைவருக்குச் சிறப்பாக விருநதிட்டான. பிறகு தனது வஞ்சிநகரில் பூத்த வஞ்சிமலரை (பகைவா மேறசெல்லு

வதற்கு அடையாளமாக) மணிமுடியில் அணிநதான். திறைகொண்டுவரும் சிறறரசரை அழைக்கும் காலே முரசம் வாயிலில் ஒலித்தது பிறரை வணங்காச சென்னியுடைய சேரன, பிறை சூடிய உலக குருவான, பரமசிவனை வணங்கி, அவன திருவடிமலரை வஞ்சி சூடிய தனது மணிமுடியில் அணிநதான், பிறகு கோயிலை வலங்கொண்டு, வேதியா வேட்ட நறுமபுகை தனது மாலையிற்படிய ஓமத்தீயைவணங்கிக் கடகுகளி யானைப பிடாததலை ஏறினான திருவனநதபுரத்தில் அறிதுயி லமாநத பெருமாள பிரசாதம் கொண்டு 'குடக்கோக குட்டுவன கொற்றம் கொளக!' என்று சிலா ஏத்தி நின்றனா தன் மணிமுடியில் கங்காதரன சேவடிமலரை வைத்திருப்பதனால், விஷ்ணுப பிரசாதத்தை வாங்கி, அரசன் அணிமணிப புயத்தில் தாங்கினான நாடக மடநதையா ஆடரங்கெங்கும் குவித்த கையுடன் பொலிநது நினறு "கொற்ற வேந்தே, நினது படடத்தானையின முகத்தில் வாகையும், துமபையும், பனைமலா மாலையும் ஓங்குக! வெண்கொற்றக குடையினகீழ, நீ கணகவரப பவனிவருங் காட்சி எமது வெளவளைகளைக கவாவதாகுக!" என்றனா

மாகதப்புலவரும், வைதாளிகரும், தோப்பாகரும் 'அரசனுகுக களவெற்றி யுண்டாகுக' வென்று வாழத்தினா யானை வீரரும், குதிரைத தலைவரும், குறிதவரு வாளுடை மறவரும், சேரன வாளவெற்றியைப புகழ்ந்தேத்தினா தானவருடன் போசெய்யத தன பதி நீங்கிசசெல்லும இநதிரனபோல, வஞ்சி நகரினின்று சேரன புறப்படடான.

௫௩. நீலகிரியில

படைத தலைவருடன் கொடிப்படை முன்னே நடந்தது அலைத்தலையில் வெள்ளி நுரையேந்திய கடலோரமாக நடந்து, அனைவரும் நிலம அதிர, மலை முதுகு நெளிய ஒருங்கே சென்று, நீலகிரிச்சாரலைச் சோந்தனா அங்கே யானை-தோகுதிரைப் படைகளும், வீர மறவரும் அயராக காவல நிற்க, மன்னன் யானையைவிட்டு இறங்கி நிலத்தில் அடிவைத்து, அருந்திறல கொண்ட மெய்க்காப்பாளர் அடியீடேத்தத் தனது கூடாரத்தில் அமைந்த பெரிய அமளியில் ஏறினான் சேனையின் முழக்கம் எழுந்தது அது கேட்டு, அப்போது வானிற சென்ற முனிவா சிலா கீழே இறங்கிவந்து மினனொளி மேனியுடன் சேரமான முன்னிலையில் தோன்றினா மன்னவன் எழுந்து அவர்களை வணங்கி நின்றான் “சிவபெருமான அருளால், வஞ்சியில் தோன்றிய சேரா மன்னவ, நாங்கள் பொதியமலைக்குச் செல்லுகிறோம் இமயமலை செல்லல உன் விருப்பம், அங்கே அருமறை அந்தணர் இருக்கின்றனா அவர்களைக் காப்பது உனது கடமையாம் நீ நீடு வாழ்க” என்று அம் முனிவா ஆசிகூறிச் சென்றனா பிறகு கொங்கணக் கூத்தரும், கொடுங் கருநாடரும், தமது கூட்டத்திற்கிசையும் அணியினராய், கரிய சுருடகுஞ்சியில் தழைத்த மாலையணிந்து, கருங்கயல-நெடுங்கண்வளரிள வனமுலை-மாதருடன், “குயில கூவ, வண்டு யாழ் முழங்க, அருமபவிழ, வேனில வந்தது, காதலா வாராரோ?” என்று வேன்றபாடடைப்பாடி வந்தனா. “வேகமாக இடியிடித் துறுமிக கா

காலம வந்தது காணாய்! வெளியே செய்யவேண்டிய காரியத்தை முடித்துக் காதலா தேரும வந்தது! கோலவளை மாதே, கோலங் கொள்ளாய” என்று காகாலக குரவை பாடிக் கயலவிழி மாதருடன் குடகா தோன்றினா “மறவாள வேந்தன, வாள வினை முடித்து நீடுழி வாழக!” என்று தமது கூட டத்துடன், பணிவுள்ள கோலம பூண்டு ஏத்தாளா தோன்றினா இவாகளெல்லாம ஆடலாசிரியன காட்டிய முறைமைப்படி மனனனை ஏத்தினா. சேரன மனமகிழ்ந்து அவர்கள் முன்னே கண்டறி யாத அளவு ஆபரணங்களை நலகிரியமாந்தான.

அப்போது வாயிறகாப்போன வந்தது, “நீண்ட யாந்த வெற்றிகொடி தாங்கிய செங்கோல வேந்தே, வாயிலில தூதா தலைவன, சஞ்சயன வந்திருக்கிறான அவனுடன் 52 நாடக மகளிரா, கூடி இசைக்கும் 208 குயிலுவா, 96 வகை பாசண்டத்துறை (புறச்சமயக் கொள்கை)யும் வல்லாரா, 100 போ நகை வேழம்பா, 1000 கஞ்சுகிகள் வந்திருக்கின்றனா, 100 கொடிஞ்சி நெடுந்தோ, 500 கடுங்களி யானைகள், பிடாமயிரா நிறைந்த 10,000 குதிரைகள், இன்னசரக்கென்று எழுதிய அரிய வள நாட்டுவளங்கள் ஏற்றிய 2,00,000 சகடம ஆகிய இவை வந்துள்ளன” என்றறிவித்தான “நாடக மகளிரும், பிரதானரும், குயிலுவக கருவியாளரும், சஞ்சயனுடன் இங்கு வருக!” என்று சேரன பணித்தான வேந்தன திருச்சபையில் சஞ்சயன புகுந்து, தாழ்ந்து வணங்கிப் பலவாறு மனன்னைப் போற்றி னான பிறகு அரசன ஆணையால் புகுந்த 102 பேருடன் பக்க வாததியம் வாசிப்பவரையும் வகை பெறக் காட்டினான் முடிவில் “கோற்றொழில்

வேந்தே, கன்னா நூறு பேரும் உன்னுடன் வேற
 றுமையினறி மனங்கலந்த நண்பராவா 'கடவு
 ளெழுத ஒரு கல்லுககாகச சேரன வடதிசை செல
 கிருன ஆயின நாங்களே இமயத்தில் கலலெடுத்த
 துக கங்கையில் நீர்ப்படை செய்துகொண்டு வந்து
 தரவல்லோம்' என்றனா அவா விருப்பத்தை
 ஏறக வேண்டும் வீங்கு நீர் ஞாலம் புரக்கும் மன
 னவ நீ வாழ்க!" என்றன சஞ்சயன், பகைவா
 உயிரை யுண்ணும் சேனைக்கடலுடைய அடலவேல
 மன்னன், "பாலகுமரன் மக்களான நாவடக்கமற்ற
 கனகனும் விசயனும், புதிய அரசா சிலருடன்
 கூடித் தமிழ் வேந்தரை இகழ்ந்தனா அவா உயி
 ருக்குக் கூற்றம் போலச் சீற்றங்கொண்டு இக
 கொடிய சேனை செல்லுகிறது கன்னா நூற்று
 வருககுச் சாற்றி, கங்கையைத் தாண்டத் தோணி
 களைத் தயாரா செய்வீக" என்று பணித்தான்.
 சஞ்சயன் பணியேந்திச் சென்றன

அச்சமயம், வாரத்தை தப்பாத நாவினரான
 ஆயிரந தூதா, சந்தனக் குப்பையும், கடல முத
 தும் ஆகிய தென்னவன் இட்ட திறையுடன் வந
 தனா அரசன் தென்னவனுக்குத் தனது மகிழ்
 வைத் தெரிவித்தான், அவன்கண் உள்ள கடிதம்
 எழுதுவோர், அதை யெழுதித் தூதா மூலம் பாண
 டியனாக கனுப்பினா பிறகு நாடாள் செலவாகள்
 'வெற்றி யுண்டாகு' என்று வாழ்த்த, படை வீட
 டினின்றும் சேரமான புறப்படடான

௫௪. வீரத்தமிழர் போர் முனை.

வழி நெடுக மனனா நலவரவேறபைப பெற்றுச
சேரமான கங்கைக்கரையை அடைந்தான், அங்கே
முன சொன்ன கனனா ஏராளமான தோணிகளைக்
கொண்டு வந்திருந்தனா, அவற்றிலேறி ஆற்றைக்
கடந்து வடக்கே சென்றன கனனா தமிழ மன
னை எதிராகொண்டுபசரித்தனா பிறகு சேரமான
வடபூமியில், பகைவா நாட்டில், வெல்லரும் படை
யுடன் பாசறை யிருந்தான் ஆங்கே, “தெனாட
டவராகிய இததமிழா ஆற்றலை யாம காண்போம்”
என்று வீரியம் பேசி, உத்தரன், விசித்திரன், உருத்
திரன், பைரவன், சித்திரன், சிங்கன், தனுத்திரன்,
சிவேதன் முதலிய மனனா கூடிக் கேண்மையிற்
கலந்து, கனகவிசயா சேனைக் கடலுடன் மனமொத்
துச சேரமாளை எதிர்த்து வந்தனா எழுந்தான்
செங்குடடுவன்! பசி கொண்டு இரைதேடவிரும்பி
எழுந்த சிங்கம், யானைக் கூட்டத்தைக் கண்டு மன
மகிழ்ந்து பாயவது போலத் தனை எதிர்த்த பகை
வாமேற பாயந்து கை கலந்தான்

கதிரை விழுங்கிக் கொடிகள் பந்தலிடடுப பறந்
தன் கொடுமபறைகள் கொட்டின, நீண்ட கொம்பு
ம வெண்சங்கும ஊதின இடிகுரல முரசம்
அதிரந்தது. கஞ்சத்தாளம் ‘இழும’ என ஆத்
தது உயிர்ப்பலி யுண்ணும் மயிரக்கண முரசம்,
திசையதிர இடிகுரலாதது

சிலைத்தோள ஆடவா, செருவேல தடககையர்,
கறைத்தோல (கருங்கடகு) மறவா, கருந்தோ ஊரு
நா, வெண்கோட்டு யானையா, வேகக் குதிரையா—

அனைவரும் நெருங்கிப் பொருதனா அப்போ
எழுப்பிய தூசி, மண்ணுலகின கண்ணைக் கெடுத்த
தது அததூசி நிறைந்ததால, களங்கொள யானை
யின கவிழ்மணி நாவும, யானை முகத்திற கடடிய
கொடிச்சங்கின இசைநாவும ஓசை பிறக்க வழி
யிலலாவாயின முதலில கொடிப்படைகள் கலந்தது
சண்டையிடன சிலைத்தோள மறவருடைய தலை
களும் தோளகளும் வெட்டுண்டு வேரூயின உடல
கள் மலைபோன்று குவிந்துகிடந்தன அக குவியலி
லுள்ள வெட்டுண்ட பிணத்தில் இடறிய கவந்த
மானது, குழிக்கண பேயமகளுடைய தாளத்துக்கு
ஓத்து ஆடியது பிணஞ்சுமந்து ஒழுகிய நிணமபடு
குருதியில், கூளிக கணங்கள் தலைவிரித்தாடின
தமிழ வீரா, பகைவா படைகளைக் கொன்று குவித்
தனா நீண்ட தோகை கொடுஞ்சியுடன சாயந
தன யானைப்பிடர்களும், குதிரை முதுகும நெரிந்து
முறிந்தன

ஒரு பகல எலலையில், உயிர்தொகை யனைத்
தையும் கூற்று உண்ணுமென்பதை ஆரியவரசா
அமாககளைத் தறிந்தனா பனைமலரும் துமபையும்
சென்னியிற பூண்ட சேரமான தன எதிரிகளை
அப்படிக்க கொன்று குவித்தான மீதியிருந்தவா,
செங்குட்டுவன சினவலைப்படட கனக விசயரும்,
ஐம்பத்திரண்டு கடுந்தேராளருமே யாவா அவா
கள் 'இத்தமிழ மறவா நமமைக் கொன்றே தீர்ப
பா' என்றறிந்தனா போரில தோற்றனா அத
னால் சடையும, காளியுடையும, சாமபற பூச்சும
புனைந்து, சைவத் துறவிகளாகச் சிலா ஒடி யொளிந
தனா சிலா மயிற்பீலியேந்திச் சமணத் துறவி
களாகத் தப்பியோடினா சிலா பாடும் பாணராக

வும, இசைக்கருவிகளைத் தோளிற சுமந்தவராகி ஆடும கூத்தராகவும, தாம தாம தோச்சிபெற்ற விதைக்கேற்ற வேடம பூண்டு, விரும்பின இடங்களுக்கரசு சென்றனா போர்க்களம் பிணக்காடா னது வென்ற தமிழா போரைத் தணித்தனா. யானையை எருதாகவும, வாளைக் கோலாகவுங் கொண்டு, வாளேருழவனாகிய செங்குட்டுவன் அதரி திரித்தான (மனிதராகிய நெறபோரைக் கடைவிட டான) வீரா மறக்களம் வாழ்த்தி, நெடுங்கை அசைய உயாததி, முடியுடைக்க கருந்தலை முன்னே ஏந்தி, திருமால் புரிந்த தேவாசுர யுத்தம், இலங்கைப் போர், பாரதப் போர் இம்முன்றையும் பாடி முன் தோக் குரவையில் முதலவனாகிய அரசனை வாழ்த்தினா, பிறகு பேயக் குரவையாடப்படது அவ்வாறு பேயக்குரவை ஆடப்பட போர்க்களத்தில் அட்ட ஊன் சோற்றையுண்ட பேய்கள், “செங்கோற் கொற்றத்து அறக்களஞ் செய்தோன் ஊழி வாழ்க” என்று வாழ்த்த, செங்குட்டுவன் மறக்களம் முடித்தான தேவாசுர யுத்தம் 18 ஆண்டிலும், இராம இராவண யுத்தம் 18 மாதத்திலும், பாரத யுத்தம் 18 நாட்களிலும் முடிந்தன செங்குட்டுவன் கனக விசயருடன் செய்த போர் 18 நாழிகையில் முடிந்தது

இவ்வாறு போர்க்களம் வென்ற செங்குட்டுவன் வடதிசை சென்று இமயத்தை யடைந்தது, கல் பாகக் கத் தூதரை விடுத்தான அவர்களிடம் முன்னே முனிவா வேண்டியபடி அந்தணரைப் போற்றிக் காக்கச்சொன்னான் நல்ல கல்லிருக்குமிடமறிந்ததும, தனது வெற்றிப் படையை ஏவிக் கலைப் பெயர்த் தெடுத்ததுகொண்டான அச்சமயம் முன்னே

போரில தோற்றுத துறவி வேடததில மறைந்து
 தப்பிய கனக விசயா பிடிபட்டனா அவா பொறுப
 பில பத்தினிக கலலை வைத்துக கொணாநதான்
 சேரன ஒரு பகலில கூற்றிறகு ஏராளமான உயிராத
 தொகை யுண்ணககொடுத்தது, ஆரிய மன்னாககுத
 தமிழா வீரத்திறனை யுணாததிய செங்குடடுவன,
 தனது சினவெம்படையுடன கங்கைக கரைக்கு
 வந்தான , அங்கே வேதவிதிப்படி பத்தினிக கலலை
 நீர்ப்படை செய்தான

௫௫ மன்னவனுக்கு மாடலன் உரைத்தது

செங்குடடுவன கங்கையின தெனகரை வெளியில
பாசறையமைத்துத் தங்கினான இசசமயம
ஆரியமனனா அவனுக்கு வேண்டிய ஏறபாடுகளை
வணக்கத்துடன் செயதனா பேரிசை மன்னாககு
ஏற்ற அரணமனை, மண்டபங்கள், பொன்னொளிர்
அரங்கம், பூப்பந்தல், அந்தப்புரம், வீரிந்த பூஞ்
சோலை, திருமலாப பொய்கை, ஆடல பாடலரங்கம்
ஆகியவைகளும் பிறவும் அவா அழகுற அமைத்த
திருந்தனா முன் இரக்கமற்ற போர் புரிந்து
பகைவரைக் காயந்த சேரன், இப்போது போரில்
பட்ட வீர மைந்தருக்கும், பொருது வென்ற வீரருக்
கும், தாராளமான கருணை காட்டி, வாகை கொடுத்த
தான் வீரப்போரில் வீழ்ந்தோர், வெஞ்சமருழ்க்கித்
தலையும் தோளும் சிதைந்த மதிப்பிற்குரிய வீரா,
போக்களத்தில் வாளவினை முடித்துத் தமமுடன்
நின்று போர் புரிந்தார் ரோடு வீரமாகப்
பொருது உயிர் கொடுத்தவர், கண்குழிந்த
பேய் மகள் குரவையில் தொடுத்து வழியி
லுள்ளாரை ஏதத் வாளொடு மடிந்தவர்,
உறவான வீரருடன் மடிந்தோர் ஆகியோர் மைந்
தாகளுக்கும் வாகைமாலை கொடுத்தான் போரில்
மாற்றாரை மடித்து, அவர் புறத்தைக் கைப்பற்றி
மீண்ட வாகைவீரா, தேரோர் கொடிஞ்சியுடன்
வீழ்ந்த தாம் சலியாதுபொருது புண்ணுறு குருதியாற
பொலிந்த வீரா, கூற்றும் இரங்குமபடி, பகைவர்
தலைகளை அரிந்து களமகொண்டார், கவசம் இரத்தந்
தோய்ப்பு புண்ணுண்டும பகைவர் புறங்காட்டியோட
வெற்றியுடன் வந்த போர்வாள மறவர்—இவர்களை

யெல்லாம அன்புடன 'வருக' என்றழைத்து வெற்றி மாலையளித்தான்! புலவா கொற்றதைப்பாட, வெற்றித் திருமாபுடன சேரன அரசு வீற்றிருந்தான்

அச்சமயம் மாடல மறையோன அரசன முன்னிலையில் தோன்றி, "எங்கோ வாழ்க! மாதவி மடநதையின கானலவரி, கனக விசயரின செருக குற்ற முடித்தலையை நெரித்தது, முதுநீர் ஞாலம் அடிப்படுத்து ஆண்ட அரசே நீ வாழ்க" என்றான சேரன வியந்தான் "நானமறையாள, யாது கூறினே? பகையரசா அறியாத, நகைக்கிடமான ஒன்றைச் சொன்னாய உன உரையின பொருளென்ன?" என்று வினாவினான்

மாடலன முன் நிகழ்ந்ததெல்லாம தொடர்பாகச் சொன்னான கடல விளையாட்டிற்கு மாதவி கோவலா சென்றது, அங்கே கானலவரி பாடியது, ஊழவினையால இருவா மனமும வேறுபட்டது, கோவலன் பிரிந்தது பத்தினியிடம் சென்றது, கண்ணகி-கோவலா சிலம்பு விறறுப பொருளதேட மதுரைக்கு வந்தது, அங்கே கோவலன் கொலையுண்டது, பாண்டியன் இறந்தது, மதுரை தீயுண்டது, கண்ணகி சேரநாட்டிற்கு வந்தது, பத்தினிக் கல்லுககாகச் சேரன் வடநாடுற்றது, ஆங்கே கனக விசயரை வென்றது, அவா பொறுப்பில் கலவந்தது சோந்தது - ஆகிய நிகழ்ச்சிகளையெல்லாம மாடலன் தொடர்பாகச் சொன்னான பிறகு, "யான பொதியின் மலையை வலம் வந்தது, குமரிககடலாடி, மதுரை சென்றேன கண்ணகி பாண்டியனைச் சிலம்பினால் வென்றதை யறிந்தேன் மதுரை எரியுண்டது கண்ணகிக்கு அடைக்கலங்கொடுத்த மாதரி அந்த

எரியிற புகுநதிறநதாள , கவுந்தியடிகள் உண்ணு
 நோனபுடன விண்ணுலகெயதினா இன்னும
 மதுரையில் நிகழநதவெல்லாம அறிநது புகா
 நகரடைநதேன அங்கே, மைநதனுக்கும மடந
 தைக்கும, மன்னனுக்கும உறறதைக கேட்டுக
 கோவலன தநதை கொடுநதுயரெயதி, தனது
 பெருஞ செலவதைத தானஞ்செயது, பிறநத
 யாககை பிறப்பற முயன்று, துறநதோருடைய
 முன்னிலையில் துறவுபூண்டான கோவலன தாயா
 புத்திரசோகததால இறநதா கண்ணகி தந்தை,
 தனது பொருளை யெல்லாம ஆசீவகருக்குத தநது,
 தானும சமணத துறவியான அவன மனைவி
 உயிரீததாள இதையெல்லாமகேட்டமாதவி, “இனி
 நான இதீய விலைவாழவை நீதது நலவாழவிற
 புகுவேன , கணிகை வாழவு பெருநதுன்பந தருவது
 மணிமேகலை கணிகைக கோலம காணுதொழிக”
 என்று தனது தாயக்குக்கூறி, பூங்குழல களைநது,
 பௌதத தருமதைத தழுவினா நான சொன்ன
 செய்தியே இவற்றிறகெல்லாம காரணமானது
 அதனால் இருவா இறநதனா , மூவா துறநதனா.
 நான எனது பாவதைக கழிக்கக கங்கையாட
 வநதேன சமூகதைக கண்டேன , மன்னவா
 கோவே இங்கு நீ வாழக” என்றுரைத்தான்
 மாடலன்.

“நெடுஞ்செழியன இறநத பிறகு, தென்னவா
 நாடு என்னவானது?” என வினவினா சேரன்.
 அதற்கு, “ஒரே பகலில் ஒன்பது பகைவரை
 யொடுக்கி, மைத்துன்ன கிளளி வளவன திகிரிஒரு
 வழி சுழலசசெயத சேரரேறே, பாண்டியன் படைத
 தலைவனான பழையனை வென்றாய், கேள். நெடுஞ்

செழியன மகன் வெற்றிவேற செழியன் கொறகை யில இருந்தான அவன பத்தினிக கடவுளுககு விழா, வழிபாடு நடத்தி, 1000 பொற்கொலலரைப பலிதானமாகத் தந்தது, சாந்தி செய்தான பிறகு, ஏழ்பரித தோமேல காலைச செங்கதிக கடவுள ஏறுவதேபோல, சந்திர குலத்தரசனான அவவிளம பாண்டியன், உலகங்காக்க அரியணையேறி அரசியலை மேற்கொண்டான்” என்று மாடலன் விடையளித்தான்

இவவுரையை அரசன கேட்கும்போது பகல சென்றது, மாலைச செந்தீ பரந்தது அந்திச செக்கா வானில வெண்பிறை தோன்றியது அதை அரசன பார்த்தான அப்போது சோதிடன் “இறைவ, நாம வஞ்சி நீததுவந்து முப்பத்திரண்டு மாதங்கள் சென்றன” என்றான அனைவரும் மாலைக்கடன முடிக்க எழுந்தனா அதன் பிறகு நெடிய தூண்களும், பல வாணத திரைகளும், வித்தகா வேலைப்பாடும் அமைந்த சித்திர விதானத தில செம்பொற பீடத்தில் சேரன விளங்கினான உடனே வாயிலாளா மூலம் மாடலனை வரவழைத்து “பகைசெய்த ஒன்பது இளங்கோ வேந்தா இறந்த பிறகு, சோழன் பெருங்கிள்ளியின் கொற்றமும், செங்கோலியலபும் தீதின்றி நடக்கின்றனவா?” என்று வினாவினான

“எங்கோ வாழ்க! ஒரு சோழமன்னன், மூன்று தூங்கெயிலெறிந்தான புருவைக காக்கப் பருந்தின் பசிக்குத் தனது உடம்பையே அரிந்து கொடுத்தான் ஒரு சோழன் அததகைய சோழா செங்கோல திரிந்து வேருகுங் காலமும் உண்டோ? காவிரி

நாடருக்கு எககாலமும தீதிலலை” என்றான மங்கல
மறையோன

சேரமான மனமகிழ்நது, தனது நிறையுள்ள
ஐமபது துலாமபாரம பொனனை மாடலனுக்குக
கொடுத்தனுப்பினான், கனனா நூற்றுவருக்கு
(சதகானிகள்) தனது நாடடிற்கேக விடையளித
தான பனநதாரணிநத சேரன, தனது தமிழ்-
ஆற்றலை யறியாது போா புரிநது தோலவியடைந்து
தவவேடததால உயிரிழைத்த கனக விசயரை,
¹ ஆரியபபேடியோடு கொண்டு சென்று, சோழ-
பாண்டியருக்குக காடடிவர, மாபெருஞ் சேனையை
நடததும இளவரசா, ஆயிரம² கஞ்சுகா இவாகளை
ஏவினான் பேடியோடனுப்புவது களத்தில தோற
ரேடியவா என்று காட்டவேயாம

1 ஆரியப பேடி-சுருண்ட தாடி, இருண்ட பூங்குழல,
செவ்வரி நெடுங்கண், வெண்ணகைத துவாவாய, சூடக
வரிவளை, பணைத்தோள, வளா இளமுலை, தளரியல
மினனிலை, பாடகச சீறடி - இவையுடையாள

2 கஞ்சுகா-பிரதாக்கிகள், அறமின்றி மறத்தொழிலே
கொண்ட இறைமொழி மறுப்போா,

நூ. வருகையும் உவகையும்

பொழுது புலாநதது, சுற்றிலும் வறளுக கங்கைப
பசுவளம பரநது பொலிநதது, இளந
தாமரையிலவண்டுக்கள யாழொலிததன, வெயிலிளஞ
செலவன விரிகதிரா பரப்பிக குணதிசைக குன்றின
உயரத தோன்றினான, குடதிசையாளும் கொற்ற
வேந்தனான செங்குட்டுவன, வடதிசைத துமபையும்
வாகையும் முடிததுத தனது வெற்றிப்படையுடன்
தென்றிசைப பெயாநது, திருவும் செலவழும் நீங்கா
துறையும் வஞ்சிநக ரடைநதான

கதிரவனகூடத தாண்ட முடியாது தங்கும்
வானளாவியது சேரன கனக மாளிகை, அதை
முழுதும் முத்துக கொடிகள் அலங்கரித்தன பூ
வேலைகள் செயத சித்திரவிதானத்துடன் பொற
கால கொண்ட கட்டிலமீது, துணைபுணா
அன்னத்தூவி செறித்த பள்ளமீது,
அரசி வேணமாள் துயினருள மன்னன வடக
கிருநது வீர வெற்றியுடன் திருமபிய செயதியைச
செவிலியா அறிவித்தது அரசியைத துயிலெழுப்பி
னா “உனது தோள துணைவனான அரசனைப
பிரிந்திருந்த துயரொழிக! இதோ அரசன வந்
தான” என்று பாட்டுப பாடிப பலலாண்டு கூறி
னா. அந்தப்புரச சேவகரான கூனுங குறளும்
சென்று “பெருமகன வந்தான, நின செவவி
நலம்பெறுக! உனது நறுமலாக கூந்தல நாளணி
பெறுக” என்றனா

கவணகலலுடன் திணைப்புனத்தைக காதத
மதுவுண்ணும் கானவா, மன்னன வரவைக காணக

காவலை விட்டுச் சென்றனா ஆதலால யானை புனத்தில் உண்ணப் புகுந்தது “வடதிசை சென்று வாகையும் தும்பையும் சூடிய வேகமான அரசு யானை வருகிறது, அதற்கு வழிவிட்டு மரியாதை செய்!” என்று சேரனது வெற்றித் திறங்களைப் பாராட்டி உயாந்த பரணியிலிருந்து குறத்தியா குறிஞ்சிப் பண பாடினா “வடதிசை மன்னா களுடைய மதில்களைத் தகாததுக கமுதையை ஏரில கடடியுமுது வெளவரகு விதைத்த குடவா கோமான வந்தான், போ முடிந்தது இன்று, சிறைப்படட மன்னாகளைத் தளை நீக்கி விடுதலை செய்யும் நம அரசா பிறந்த நாள் விழாவாம் பகடே, அரசன இராஜய பாரம பூணகிருன நீயும் இந்த நுகத்தடியைப் பூணுவாயாக! உனது உழவால வேளாண்மை செழித்தது அரசு தழைக்கடும்” என்று ஏருழவா பாடினா “ஆன பொருதை நதியில் நீராடுவோர் இடட வண்ணமும், சுண்ணமும், மலரும் பெரிய நீர்த்துறையில் வானவிலலைப் போல நிறம் பரந்திருந்தன குவளையும் தாமரையும் குஞ்சியில் முடித்தது, வியனபே ரிமயத்தினின்றும் பல ஆனிரைகளைக் கொண்டு நம விலலவன வந்தான் நீங்களும் அந்த ஆனிரைகளுடன் சோவீர்களாக” என்று அரசன ஆனிரைகளை நீர்த்துறையில் படுத்தி, தாழைக் கோட்டிலிருந்து கோவலா ஊதும் குழலிசை கேட்டது காலையொளி மேவிய, வெணதிரை பொருதும் கடற்கரை மணலில், புனனை நிழலில், வலம்புரிச சங்கீன்ற நலம்புரி முத்தினால் மகளிரா கழங்காடும் ஓசை கேட்டது

“வானவன வந்தான், வளா இள வனமுலை அரசியின் தோள் நலம் உண்ணவந்தான்; தும்பை

யும் பனம் பூவும் அணிநது வந்தான , மடவீர
யாமும் வஞ்சி பாடுவோம்” என்று ஆயபபெண்டி
இனிமையா யிசைத்தனா கோபபெருந தேவி
அனைததையும செவி மடுத்திருந்தாள நாயகன
பிரிவால தளாந்த அவளது வெளவளை செறிந்தது,
அரசி யுள்ளம் பூரித்தது வலம்புரி முழங்கியது ,
மாலையால அலங்கரித்த வெண்குடையின கீழ,
வேக யானைமீது மனனன பொலிந்தான , கோநகா
மககள குஞ்சர வண்டியிற சென்று அவனை எதிரா
கொண்டனா அறங்காக்க மறவாள பிடித்து,
தணமதிக குடையால மண்ணிலத்திறகு நன்னிழ
லளித்தது, பனைமலா சூடி, நிலந்தரு திருவிற பெரி
யோனான சேரமான, மாலையில் வெற்றி முழக்கத
துடன் வஞ்சிநகா புகுந்தான மாதா நெலலையும
புலலையுந தூவினா , மங்கல விளக்கேந்தி, “ உலக
மனனன வாழக” எனறேத்தினா , பலா தொழுத
னா. மலரவிழ மாலையில், காவலன தனது
கோயில புகுந்தான பனைமலை சூடிய வேந்தன
கொடிககு வெற்றியளித்த வாளவீரா, தத்தம மனை
புகுந்தனா மனைவியா, தம வீரக்கணவரை உப
சரித்தனா , வேலும், கணையும, வாளும, யானைக
கொம்பும அமுந்திக கிழித்த மணி மாபு புண்ணூறும
படி விமமியெழுந்த தமது கொமமை வரிமுலையால
வேது பிடித்தனா அவா கூந்தல, அகிறபுகை
யுண்டு, முகிலபோல விரிந்தது , அதில நுழைந்த
முழுமதி போன்றது அவா முகம் அமமதியில
வளைந்த கடுஞ்சிலை போன்றது புருவம் கருங்கயல
விழிகள் அழகாகப் புரண்டன புருவவிலலை
வளைத்து, மகரக கொடியோன் மலாககணை விடுத
தான். “ செவ்வரி படாந்த இவா கடைக்கண

தூது, முன பாசறையில் நமக்கு வருத்தஞ் செய்தது, இமமாலையில் அஃது எமது புண்ணாற்றும் மருந்துமானது” என்று இளைஞர் போற்றினார் மணாளர் இன்பத்தால் மாதா பவளக் கனிவாய் இளநிலா விரித்தது, பற்கள் அரும்பிய மூரல் விருந்தை, மாந்தளிர் மேனி மடவோர், இளையோர்க்களித்தனா வண்டுகள் சுருண்டு சுருண்டு மொய்ப்பது போன்ற குழலும், கோதையும், கோலமும் கொண்டு, திலகமே கறையான மாதா மதிவாண முகத்தைக்கண்டு, மைந்தர் மகிழ்ந்தனா, அணைந்தனா, காதல் விருந்தருந்தினர் மாதா போகத்தாற் குலைந்த குழல், நுதல் மலர் அணிகள் அணைத்தையும் திருத்திக்கொள்ள நிலைக்கண்ணாடி பார்த்தனா, யாழைத்தழவி, முறைப்படி குறிஞ்சிப்பண பாடினா அதற்கைய மகளிராலே மைந்தருக்கு விருந்தளித்தது, மதியத்தைக்காட்டி வசந்தமாலே நீங்கியது

இனி அரண்மனை புகுவாம் குடிகளைக் காக்கும்போது, அரசர் முடிதோயும் வீரக்கழல் வேந்தனான செங்குடடுவன் முகம், முழு மலர்ச்சி பெற்றிருக்கும் அதுபோலச் சந்திரன் முழுகத்தீர் வீசி எழுந்தான மைந்தரும் மகளிரும் புகழ் கூறினார், போற்றி செய்தனா வெண்ணிலா முன்றில், வீழ்பூஞ்சேகை, சாந்திட்ட அரசங்கம், மலாப்பூம் பந்தல், வெண்கால அமளி, விதான வேதிகை அணைத்திலும் ஐங்கணை நெடுவேள் அரசர் வீற்றிருந்தான இந்த இடங்களை யெல்லாம் தண்கதிர் மதியம் விளக்கி நின்றது ஆழியுலகின் நடுவே நிவந்த மேருவைப் போன்றோங்கிய, கொடியுயர்ந்த

மதிலசூழ வஞ்சி நகரின நடுவே சேரன பொன்
 மாளிகை நிலவியது அதில உள்ள அணி அரங்கி
 னினறும், மங்கல மணமகள் அரசி வேணமாள்,
 அழகிய திங்களைக காணவந்தாள் வரும வழியில்,
 பைந்தொடி மகளிர ஒருபுறம் விளக்கேநதினா,
 ஒருபுறம் கூடிப் பலலாண்டிசைத்தனா, மற்றொரு
 புறம் முழவும, யாமும், பண கனி பாடலும் பரந்தன
 கூனரும், குள்ளரும் கத்தூரி, தொயயிலெழுதும
 வெணசாந்து முதலியவற்றை ஒருபுறம் ஏந்தி
 வந்தனா பெணமையுற்ற பேடிகள், வண்ணமும்
 சுண்ணமும், மலரும் பூமாலையும் ஏந்தினா. மற்ற
 ஒருபுறம் பூவும், புகையும், மணமும் தூவி, அழ
 கிய சேககை சூழந்தனா கண்ணாடி, ஆடை, அணி
 கலன்கள் இவற்றைச சேடியா செவ்வையாய ஏந்தி
 னா ஞாலம் புரக்கும் சேராகோன, அரசியுடன்
 அணியரங்கேறினான அங்கே சிவபாவதி நடனம்
 ஆனது

திருநிலைச சேவடிச சிலம்புவாய புலம்பவும்,
 பரிதரு செங்கையிற படுபறை யாடபவும்,
 செங்க ணயிரந திருக்குறிப் பருளவும்,
 செஞ்சடை சென்று திசைமுக மலம்பவும்
 பாடகம் பதையாது, சூடகந துளங்காது,
 மேகலை யொலியாது, மெனமுலை யசையாது,
 வாகுழை யாடாது, மணிகுழ லவிழாது,
 உமையவள ஒருதிற னாக வேங்கிய,
 இமையவள ஆடிய கொட்டிச சேதம்

இவ்வாறு கொடுகொட்டிக கூத்தை, வேதியா
 வைகும் பறையூர்க கூத்தச சாககையன் ஆடினான,
 அதைக்கண்டு சேரன மகிழ்ந்தான்.

௫௭ மாடலன் அறிவுரை

சேரமான வேத்தியல மண்டபத்தில் அரியணை மேவினான் நீலன முதலிய கஞ்சுக மாக்கள் மாடலனுடன் தோன்றி, வாயிலாளர் மூலம் அனுமதி பெற்று முன்னிலைக்கு வந்து, கொற்றவனைத் தொழுதனா, பிறகு நீலன இவ்வாறு சொல்ல வுற்றான் — “ தும்பை சூடி வெம்போர் புரியும் வீரக கழல வேந்தே, அறச்செங்கோலனே, நாங்கள் சோழன் மூதூர் சென்றோம், மன்னன் கோயில புககோம வச்சிரம், அவந்தி, மகதம்—ஆகிய ஆரியநாட்டு மன்னர் திறையாக்ககொடுத்த முததுப பந்தலும், தோரண வாயிலும், படடி மண்டபமுங் கூடிய சித்திர மண்டபத்தில் செம்பியன் கொலுவீற றிருந்தான் போரில் தோற்ற கனக விசயருடன் சென்று, அவரடி வணங்கி, எல்லாச் செயதியும் சொன்னோம் ‘ போக்களத்தில் தமது ஆணமை, வாள், குடை இவற்றை ஒழித்துவிட்டு, கண்டார் ஒருவரும் கொல்லாத துறவிகள், பாணர், கூத்தா முதலியோர் வேடங்கொண்டு தப்பியோடிய வேந்தரைப் போரில் வென்றதாகப் பிடித்துக்கொள்ளல வீரமன்று’ என்று தோப்படைத் தலைவனுக்குச் செம்பியனுரைத்தான் அவனிடம் விடைபெற்றுச் சீரோங்கும் மதுரைக்கு வந்து, பாண்டியனைக் கண்டோம்

“ ஆரிய மன்னர் தோலவியடைந்தது, தங்கள் வெண்கொற்றக் குடையின் காமபைச சயந்தனாக நினைத்துக் கவியானவன் தன் கையிலேந்தும் தலைக் கோலாகக் காட்டி, போக்களந் துற்றந்து, இமயமலை

யிலுள்ள குயிலாலுவத்திருக்கும் உமையொரு
பாகனை வணங்கித் துறவிகளாயினா அவ்வாறு
தோற்றேடினவாமிது கொதிசினங்கொண்ட சேரன்
செய்கை வியப்பாயிருக்கிறது இது வரையில்
கண்டதுமில்லை, கேட்டதுமில்லை” என்றான போரா
வேற செழியன்

இவ்வாறு நீலன் சொல்லவே, தாமரைச் செங்
கண் தழலநிறம் காந்த எரிநகை புரிந்தான சேரன்
அவன் சினந் தணிய மாடலன் இவ்வாறு கூறி
னான் —

“மன்னா மன்ன, வாழ்க நின் கொற்றம்!
மிளகு செழித்த மலைச்சாரலில் உறங்கும் யானைகளை
யுடைய வியலூரை வென்றாய், உறையூருக்குத்
தெற்கே யுள்ள நேரிவாயிலில், கொடும் போரா
கடந்தது, சோழன் மரபைச் சோந்த ஒன்பது சிறற்ற
சரைச் செரு வென்று, கிள்ளிவளவன் திகிரி ஒரு
வழி சுழலச் செய்தாய், கங்கைக் கரையிற கப்ப
லோடிக் கரை கடந்தது, உன்மேல் உடனறுவந்த
ஆரிய மன்னரைப் போரில் வென்றாய், நீண்ட
வாகை பூண்டாய்! பெருமபடை வேந்தே, மேலோ
ருடன் பொருந்தவுணர்ந்த அரசரேறே, நின் சினம்
தணிக! உன் வாணை பொருநையாற்று மணலி
னும பெருகுக்! கடலை அகழாக்ககொண்ட உலகை
ஆளும அரசே, நீ வாழிய! என சொல்லே இகழாது
கேட்டருள வேண்டும் நீ உலகைக் காக்கத்
தொடங்கி, ஐம்பதாண்டுகள் ஆயின எனினும்
அறக்கள் வேளவி செய்யாமல், மறக்கள் வேள
வியே யாங்கணும் செய்தாய், பனம்பூ சூடிய வெற்றி
வேல் வேந்தே, உன் முன்னோர் கடற்கடம்பெறிந்த
காவலா, இமயப்பிடரில் விற்பொறித்த விறலோர்,

ஓர் அநதணன செய்யுனைக கொண்டு, அவன விண்ணின பதம பெறும் வேளவியை முடித்த புண்ணியா கூற்றுகூட முறையிலலாமல உயிரைக கொள்ளாதபடி மன்னுயிரைப் போற்றினவா, யவனா வள நாடடை (வாணிகத்தால) ஆண்டவா இமய மலையிலும் புகுந்தவா மிகப்பெரிய சேனை கொண்டு, கோட்டையைப் பிடித்துப் பெரிய பகைவரை வென்ற அருந்திறலோர், இளமை எழில பெற அயிரை நதியில மூழ்கி, இருகடல நீரிலும் ஒருபகல ஆடினோர், அமராவதியிலுள்ள சதுக்கப் பூதங்களை வஞ்சியிற் கொணாநது வேளவி புரிந்தவா, இன்னும் எத்தனையோ செயல்களைச் செய்த இவர்களில யாரும் இன்றிலா, யாககை நிலையாது, இதை நீயும் உணாவாய்

மீக்கூற்ற ஞான யாவரு மினமையின,
யாககை நிலலா தென்பதை யுணாநதோய,
மலலனமா ஞாலத்து வாழ்வோர் மருங்கிற்
செலவம நிலலா தென்பதை, வெலபோத
தண்டமிழ் இகழந்த ஆரிய மன்னரிற்
கண்டனை யலலையோ? காவல வேந்தே,
இளமை நிலலா தென்பதை எடுத்தீங்கு
உணாவுடை மாககை உரைக்க வேண்டா
*திருஞெமிர் அகலத்துச் செங்கோல வேந்தே,
நரைமுதிர் யாககை நீயும் கண்டனை
விண்ணோர் உருவின எயதிய நல்லுயிர்
மண்ணோர் உருவின மறிககினும் மறிககும்
மககை யாககை பூண்ட மன்னுயிர்,
மிககோய, விலங்கின எயதினும் எயதும்
விலங்கின யாககை விலங்கிய இன்னுயிர்

*இலககுமி தங்கும்

- ¹ கலங்களு நரகரைக காணினுங காணும்
ஆடுங கூததாபோல ஆருயிர ஒருவழிக
கூடிய கோலத தொருங்குநின நியலாது
செயவினை வழிததாய உயிரசெலும் எனபது
பொயயில காட்சியோரா பொருளுரை ஆதலின,
எழுமுடி மாப நீ ஏந்திய திகிரி
வழிவழிச சிறகக, வயவாள வேந்தே,
² அருமபொருட பரிசிலேன, அலலேன ஆயினும்
பெருமபோ யாககை பெற்ற நல்லுயிர,
மலாதலை யுலகத துயிரபோகு பொதுநெறி,
புலவரை யிறந்தோய, போகுதல பொறேளன !
வானவா போற்றும் வழிநினக கழிககும
நானமறை மருங்கின வேளவிப பாரப்பான
அருமறை மருங்கின அரசாக கோங்கிய
பெருநல வேளவி நீசெயல வேண்டும

சாதாரண மனிதரைப்போல உன உயிர
போதலை நான பொறுக்கமாட்டேன நீ வானவா
போற்றும் கதிபெற நானமறை விதிப்படி இராஜசூய
யாகமசெய்ய வேண்டும அதுவும இன்றே தொடங்க
வேண்டும

நானைச செய்குவம் அறமெனின, இன்றே
கேளவி நல்லுயிர நீங்கினும் நீங்கும்
இதுவென வரைநது வாழுநாள உணர்ந்தோ
முதுநீ ருலகின முழுவது மிலலை
வேளவிக கிழத்தி இவளொடுங கூடித
தாழகழல மன்னா நினனடி போற்ற
ஊழியோ டீழி யுலகங காதது
நீடுவா ழியரோ நெடுந்தகை !”

1 கவலைதரும நோய

2 பொருள காரணமாக இத்தெல்லாம சொல்லவில்லை

* வேணமாதேவி

௫௮. வேள்விப் பிரதிட்டை

மாடலன, தனது வேதநாவால உழுது இறைவன்
செவியாகிய வயலில பெருமபதம அளிககககூடிய
பொருளை வித்தினான அது விளைவேறிப பலன
மிகுந்தது அபபலனைததுயகக விருமபினான வீரக
கழலணி வேந்தன கலவி கேளவிகளிற சிறந்த
வேதவித்துக்களைக கொண்டு, மாடலமறையோன
சொல்லிய முறையில், அவன வேளவித திருவிழா
நடத்தினான அதனை யொட்டி, 'வேளவி முடிந்த
பின், உமது ஊருக்குச் செல்லும' என்று, ஆரிய
மன்னரைச்சிறை விடுவித்து, வஞ்சி நகாப்புறத்தில்
ஒரு தணமலாப பொழிலில், வேளாவிககோ மந்தி
ரத்தில் இருக்கச் செய்தான அமமன்னருக்கு ஏற
பன செய்யத் தன மந்திரியான விலலவன
கோதையை விருப்புடன் ஏவினான "சிறைக
கோட்டங்களைத் தூயமையாககிக கைதிகளைவிடுதலை
செய்க, வரிமிகக நாடுகளுக்கு வரிவிடை செய்க"
என்று அமுமபில வேளுடன் ஆயக கணககரை
ஏவினான பிறகு, மங்கையா கறபு, காவலன அற
முறையாலேதான, சிறந்தோங்கும என்று பண்டை
யோ சொன்ன தண்டமிழ் நல்லுரையை விளங்க
வைத்து,

“பாரதொழு தேததும பத்தினி, கண்ணகி,
தான பிறந்த ஊரையாளும் ஆத்திசூடிய சோழ
மன்னருக்கும் பெருமையீந்தாள, பாண்டியருக்குச்
செங்கோல வளைய உயிராவாழாச சிறப்பை யீந்தாள;
தமது சபதந தீர்ந்தாறான வேந்தா வெஞ்சினம
தணிவா என்பதை ஆரிய மன்னா அறியுமபடி
செய்த பெருமையைக் குடதிசை வாழும் கொற்ற

வறகு அளித்தாள கொங்கையால கறபனல
கொதித்தெழ்ச செயது, மதுரை மூதூரை அழித்து,
நமது நனனாடணை நது, வேங்கை நிழலிற பொருந்தி
விண்ணடைந்தாள சோழ நாட்டிற பிறநது,
பாண்டி நாட்டிற கறபுத திறனைக காட்டிச சிறநது,
சேரநாட்டில வநது மேனிலைபெற்ற நங்கையை
இங்கே விதிப்படியமைந்த பத்தினிக கோட்டத்தில
நாட்டுவோம ” எனருன.

அறக்களத தந்தணா, ஆசான பெருங்கணி
சிறப்புடைக கமமியா தமமொடுஞ் சென்று,
மேலோர் விழையும் நூலநெறி மாக்கள,
பாலபெற வகுத்த பத்தினிக கோட்டத(து)
இமையவா உறையும் இமையச செவ்வரைச
சிமையச சென்னித தெய்வம் பரசிக
கைவினை முற்றிய தெய்வப் படிமத்து,
வித்தகா இயற்றிய விளங்கிய கோலத்து,
முற்றிழை நனகலம் முழுவதும் பூட்டிப்
பூப்பலி செயது, காப்புககடை நிறுத்தி,
வேளவியும் விழாவும நாடொறும் வகுத்துக்
கடவுள மங்கலஞ் செயக !

மேலோர் வகுத்த சிறப்ப சாததிரப்படி, பத்தினிக
கோயில அமைந்தது ,கைதோந்த சிறப்பிகள் பத்தினி
யுருவை வடித்தனா அறவோரான அந்தணா,
புரோகிதா, சோதிடா, கமமியா அனைவருடனும்
சென்று, கைலைப் பரமனை வழத்திப் “ பத்தினிச
சிலையைக் கோயிலில பிரதிடடைசெயமின அதற்கு
அலங்கார ஆபரணாதிகள் சூட்டித் திருவிழா நடத்து
மின் தினந்தோறும் வழிபாடு செயமின ” என்று
மந்திரிகளை ஏவினான வடநாட்டாரை வணக்கிய
குடவா கோமான.

௩௯ வாழ்த்துரைகள்

தேவநதியை நாம அறிவோம அவள, கண்ணகி
தோழி, சாததன மனைவி அவள மனம
கரைகிறது —

ஐயோ, முன்பே தீககனவு கண்டுரைத்தாள
கண்ணகி, பாவி, அதை உணராதிருந்தேன, பத
தினி கனவு பலித்தது! தன கணவனை மயக்கிய
மாதவியிடங்கூட அவள சினக்கவிலலை, கணவன
கைப்பற்றிக் கடுங்கானில நடந்து சென்றாள்,
தாயா தகப்பனாரிடங்கூட ஒரு வாரததையுஞ்
சொல்லவில்லை, தோழியும் காவறபெண்ணுமான
என்னிடமும் சொல்லிக் கொள்ளவில்லை, கறபுக
கடம பூண்டு, காதலன பின்னே போந்தாள எனது
தோழி, புகாப பூம்பாவை! கோவலனுக்குக் கோளி
ழைத்த காவலன உயிரி விட்டான மாசாதது
வானும், மாநாயகனும் அதைக் கேட்டு ஏங்கி,
'சாவதுதான் வாழவு, என்று, செலவத்தைத் தான்
மாக வழங்கித் துறவு பூண்டனா கண்ணகியின்
அம்மையும் மாமியும் உயிரி துறந்தனா மாதவி
போதியறந தழுவித் துறவுபூண்டாள், மணிமேகலை
யும் துறவு பூண்டாள்! இதோ நானும் எனது
தோழியைக் கண்டடைவேன

முடிமன்னா மூவருங் காததோம்புந தெய்வ
வடபே ரிமய மலையிற பிறந்தது
கடுவரற கங்கைப் புனலாடிப் போந்த
தொடிவளைத் தோளிகுத்த தோழிநான கண்டா
சோண்டடார பாவைக்குத் தோழிநான கண்டா!

என்று காவறபெண்டுடனும், அடித்தோழியுடனும்
புறப்படடாள் தேவநதி அவள மதுரை எரிந்த

தறிநதாள , ஆயாபாடியில விசாரித்தாள , அங்கே கனனி ஐயை “ கவுந்தியடிகள் அடைக்கலமாகத் தந்தவரைக காவாத பாவியானேனே என்று வருந்தி, என தாயா மாதரி இறந்தாள பத்தினி வைகைக கரைவழியே சென்றாள் ” என்றாள். ஐயையும தேவந்தியும் அதே வழிச சென்று மலை நாடு புகுந்து, பத்தினிக கோவிலை யடைந்தனா செங்குட்டுவனிடம் தாம் இனனாரென்றறிவித்தனா. அரசன அவா சொல செவி மடுத்தான அப்போது, பத்தினித தெய்வம் மின வடிவாகத் தோன்றியது ! செங்குட்டுவன் வியந்தான்.

“ எனனே! இஃதெனனே! இஃதெனனே! இஃதெனனே பொன்னஞ சிலம்பிற புனைமே கலைவளைகைக, [கொல நலவயிரப பொறரூட்டு நாவலம் பொன்னிழைசோ மினனுக கொடியொன்று மீவிசும்பிற ரூன்றாமால் ! ”

பத்தினித தெய்வம் பேசியது —

“ தென்னவன் தீதிலன், தேவாகோன தனகோயில நலவிருந தாயினான், நான அவன் றனமகள், *வெளவேலான குன்றில விளையாட்டு யான அகலேன், எனனோடுந தோழியீர், எல்லீரும் வம்மெல்லாம் ! ”

உடனே வஞ்சி மகளிரெல்லாம் பத்தினியின் தோழியராயினா

“ வஞ்சியீர், வஞ்சிக கொடியிடையீர், மறவேற சேரன் அரசியின் ஆயத்தீர், எல்லாரும் வாருங்கள்! சிலம்பால செழியனை வென்று, கொங்கையால கூடலைச சிதைத்த பத்தினியைப்பாடுவோம் ! தென்னவன் மகளைப் பாடுவோம் ! செங்கோல வளைய உயிர வாழார பாண்டியா என்று எமது சேரன்

* செங்கோடு.

புகழ், எமது நாடடைந்த பாவையைப் பாடுவோம்!
பாண்டியன் மகளைப் பாடுவோம்!”

ஆயத்தா ரெல்லாரும வந்தனா! “ தனனைப்
பாண்டியன் மகளென்றொள பத்தினி எம் வான
வனை பத்தினியைப் பிரதிடடை செய்தான! ஆத
லால அவள எங்கோமான மகள் எனபோம்! நாம
சேரனை வாழ்த்துவோம்” பாண்டியனைத் தேவமகள்
வாழ்த்துவாள

தொலை வினையால துயருழந்தாள கண்ணினீர்
கொல்ல வுயிரகொடுத்த கோவேந்தன் வாழியரோ!
வாழியரோ, வாழி, வருபுனனீர் வையை
சூழ மதுரையா கோமானறன் தொலகுலமே!

இமயமலை யீன்ற பத்தினிச சிலையை மன்னா
முடிமேல வைத்துக் கொண்டாடசெய்த பொருளை
நாடன வாழி! வஞ்சியா கோமான தொலகுலம்
வாழ்க! பூவிரி கூந்தலாய், நாம புகாரச் சிறப்பைப்
பாடுவோம்!

வீங்குநீர் வேலி யுலகாண்டு விண்ணவாகோன
ஒங்கரணங் காதத வுரவோனயார அம்மாளை?
ஒங்கரணங் காதத வுரவோன உயாவிசும்பில
தூங்கெயில மூன்றெறிந்த சோழனகா ணம்மாளை
சோழன் புகாநகரம் பாடேலோ ரம்மாளை!

புறவுநிறை புககுப் பொன்னுலக மேத்தக
குறைவி லுடம்பரிந்த கொற்றவனயா ரம்மாளை?
குறைவி லுடம்பரிந்த கொற்றவன்முன் வந்த
கறவை முறைசெய்த காவலனகாண அம்மாளை,
காவலன் பூம்புகா பாடேலோ ரம்மாளை!

* கடவரைகள் ஓரெட்டும கண்ணிமையாக காண,

* திசையானைகள்,

வடவரைமேல வாள்வேங்கை யொற்றினனயாரா
அமமாணை ?
 வடவரைமேல வாள்வேங்கை யொற்றினனறிக கெட்டுங்
 குடைநிழலிற கொண்டளித்த கொற்றவனகாண அமமா
 கொற்றவனறன பூம்புகார பாடேலோ ரமமாணை ! [ணை

பிறகு பாண்டியனைப் பாடிப் பந்தாடுகிறார்கள -
 பொன்னிலங்கு பூங்கொடி, பொலஞ்செய கோதைவிலலிட
 மினனிலங்கு மேகலைகள் ஆரப்பஆரப்ப எங்கணும்,
 தென்னன் வாழக வாழகவென்று சென்றுபந தடித்துமே!
 தேவா ஆர மாபனவாழக என்றுபந தடித்துமே !

பின்னுமுன்னு மெங்கணும் பெயா நதுவந தெழுநதுலாய,
 மின்னுமின இளங்கொடி வியனிலத திழிநதெனத(தென)
 துன்னிவநது கைத்தலத திருநத்திலலை நீணிலந
 தன்னினினறும் அநதரத தெழுநத்திலலை தானெனத
(தென)

இனி, ஏகதாளம்போட்டு, சேரன புகழ்சொல்லி
 மணியூசலாடுகின்றனா போாவில, மீன, புலி,
 ஆகிய மூன்று கொடிகளுமுடையான, யவனாநாடு
 இமயம், தென்குமரி இமமூன்றையும் ஆண்டவன,
 மன்னுயிர காக்கும கோமான-நமது சேரன திறம்
 பாடி, கண பிறழ, மின்னிலை நுடங்க ஊச
 லாடோமோ !

ஓரைவா ஈரைம பதினமா உடனறெழுநத
 போரிற பெருஞ்சோறு போற்றுது தான அளித்த
 சேரன பொறையன மலையன திறம்பாடிக
 காரசெய குழலாட ஆடோமோ ஊசல !
 கடம்பெற்றிநத வாபாடி ஆடோமோ ஊசல !

இனி அனைவரும் மூவேந்தா புகழ சொல்லி
 *வள்ளை பாடுகின்றனா.

* வள்ளை = உலககைப் பாட்டு

தீங்கருமபு நலஉலககை யாகச செழுமுத்தம,
பூங்காஞ்சி நீழல¹ அவைப்பார புகார மகளிர்,
ஆழிக கொடித திணதோச செம்பியன வம்பலாதாப
பாழித தடவரைத தோள பாடலே பாடல¹
பாவைமார² ஆரிககும் பாடலே பாடல¹

பாடலசால முத்தம பவழ வுலககையால
மாட மதுரை மகளிர் குறுவரே¹
வானவா கோன ஆரம வயங்கிய தோட பஞ்சவன றன
மீனக கொடி பாடும் பாடலே பாடல
வேப்பந்தார நெஞ்சணககும் பாடலே பாடல¹ .

சந்தூரற பெய்து தகைசால அணி முத்தம
வஞ்சி மகளிர் குறுவரே¹ வானகோட்டால்¹
கடந்தடுத்தாச சேரன கடம்பெறிந்த வாரத்தை
படாந்த நிலம்போத்த பாடலே பாடல
பனந்தோ ளுங்கவரும் பாடலே பாடல¹

இவ்வாறு அனைவரும் முவேந்தரையும் வாழ்த
திப் பாடியதும், தனக்குச் சிலை நாட்டுச் சிறப்புச்
செய்த மனனை “செங்குட்டுவன நீடுழி வாழ்க!”
என்று வீர பத்தினி போற்றி வாழ்த்தினாள்.

1 குறறல்.

2 வழங்கும் பதிப்பில், ஆரிககும் (ஒலிககும்) என
றிருக்கிறது இராவசாகிப வையாபுரிப பிள்ளையவர்கள்
கண்ட ஏட்டுப் பிரதியில் ஆரிககும் (ஆ+இரிககும்
ஆ=சோழனது ஆததி மாலை)என்றிருக்கிறது அதுவே
இங்கே பொருத்தமாகக் காண்கிறது

3 நீண்ட யானைக கொம்பால்,

சூய. தேவந்தியின் ஆவேசம்

கூணணகியின கடவுட கோலத்தைக கணனூரக
கண்ட பிறகு, வடதிசை வணக்கிய சேரா பெருந
தகை, மணிமேகலை துறவைப பற்றி வினாவினா
தேவநதி அதைக்குறித்து விரிவாகச் சொன்னாள்

பிறகு தேவநதி ஆவேசமானாள், சாததன்
அவள மேல வந்தான குலைநது பின் வீழ்நதது
கூநதல, துடிததது புருவம, மடித்தனள செவ
வாய, அரும்பினள எயிறு, வருமொழி மயங்கி
னாள், திருமுகம வியாததாள, செங்கண சிவநத
னள, கை விட டோசசினள, கால பெயாந
தெழுநதனள, கண மருண்டனள, உளம தெளிந
தனள, நாவுலரினள, உயாமொழி கூறினாள்.

“இந்தச் செங்கோட டுச்சியில பல அழகான
நீர் நிலைகள் உள்ளன அவற்றுள் ஒரு புண்ணி
யச் சுணை மங்கலா தேவி கோயிலின பக்கத்தில்
உள்ளது அதில் வெண கடுகுபோன்றும், முருக
கம பூப போன்றும் சிறு சிறு கற்கள் மேவியிருக்கும்.
அதன் தண்ணீர், மாவைக கரைத்தது போலப்
பால நிறமாயிருக்கும், அதில் நீராடினவா பண
டைப பிறப்பறிவா, மாடல மறையோய, அப்புண
ணிய நீரைக கொண்டுவந்து, மங்கலாதேவி
கோயில வாயிலில் இருந்த உன்கையில் தந்தேன
அந்நீர் உள்ள கமண்டலம் உன்கையில் இருக்க
கிறது. அது சந்திராதித்த ருள்ளளவும் தன் கட
வுட்டன்மை ஒழியாது இதோ மூன்று சிறு பெண
கள் நிறகின்றனா. இவர்களில் இவ்விருவா, அரட
டன் செட்டி பெற்ற இரட்டைக் குழந்தைகள்.

கண்ணகி தாயும், கோவலன் தாயுமே இவ்வாறு வந்து பிறந்திருக்கிறார்கள். மறநெரு பெண்குழந்தை, திருவனந்தபுரம் 'சேடக குடுமபி' எனும் அந்தணன் மகள் அவளே முற்பிறப்பில் மாதரியாயிருந்தவள் இப்போது. இந்த மூன்று குழந்தைகள் மீதும் கரக நீரைத் தெளித்துப் பாடுங்கள், உண்மை விளங்கும் மாடல மறையோய், நான் பாசண்டச சாததன், இந்தப் பாப்பனிமேல வந்தேன் "

மன்னவன் விமலித மெய்தி, மாடலன் முகத்தை நோக்கினான். குறிப்பறிந்த மாடலன், தேவநதி வரலாற்றைச் சொன்னான் அது நாம முன்பு அறிந்ததே "மாலதிககுக் கிடைத்த குழந்தையே சாததன், அவன் வளநது இதே தேவநதியை மணந்து, தனது மூவா இளநலத்தைக் காட்டி, 'என் கோயிலுக்கு வா' என்று மறைந்தான் அவனே மங்கலா தேவி கோயிலில் தங்கும் வேதியனாகத் தோன்றினான் நான் அங்கே இருந்தேன்; என் கையில் இக்கரத்தை அளித்து அவன் மறைந்தான் அதைக் கொண்டுவந்து வந்தேன். இப்பாப்பனிமீது சாததன் வந்துள்ளான் அவள் சொல்லுகிறபடி இதோ செய்கிறேன்" என்று மாடலன் மூன்று பெண்கள் மீதும் கரக நீரைத் தெளித்தான். உடனே அம்மூன்று பெண்களும் மாதரியாகவும், கோவலன் - கண்ணகி தாய்மாராகவும் காட்சியளித்தனா கண்ணகி தாயான பெண், இவ்வாறு பேசினாள். "நீ உனது காதலனைப் புகழ்ந்தாய். அவன் தனது தீயவொழுக்கத்தால உன்னை இகழ்ந்து நடந்த நடைக்கு நான் இரங்கினேன். அன்னையாகிய என்னையும் கருதாமல்,

யாரா துணையுமின்றித் தனியாகக் காதலனுடன்
சென்று கடுநதுயாப்படடாய நான பெற்ற
மகளே! என துணைத் தோழி! எனது துயரைத்
தீர்க்கும் மாதே வாராய!”

கோவலன் தாயாரான பெண் இவ்வாறு
பேசினான் --

“எனனோடிருந்தாள இந்த அணியிலங்கும்
நங்கை அவளை, இருட்டில், தனியாக, உன்
னுடன் இடஞ்ச சென்றாய அதனால் என நெஞ்
சம் இரங்கிப் புலம்பிப் புண்ணானது! உன் பிரி
வைப் பொறேன், என மகனே வாராய!”

பிறகு மாதரியான பெண் இவ்வாறு பேசினான் --

“வைகைத் துறையில் ஊராரா சொல்லச்
செய்தி கேட்டேன், வந்தேன், மனையில் உன்னைக்
காணேன், எந்தாய! இளையாய! எங்கே யொளிந்
தாய?” இவ்வாறு இம்முன்று குதலைச் செவ்வாய்க்
குருந்தொடி மகளிரும பேசக்கேட்ட சேரமான்,
வியப்புடன் மாடலனை நோக்கினான். மாடலன்,
“மன்னா மன்ன! நீ வாழ்க! ஒரு காலம் மத்
யானையினின்று ஓர் அந்தணனைக் காதல் புண்ணி
யாதமாவான கோவலன், தேவ சரீரம் பெற்றான்.
அவன் காதலி கண்ணகியை, இங்கே புலம்பும் மூவ
ரும் அன்பு செய்பவா ஆனால் இவா கண்ணகி-
கோவலா போல, மோட்ச பதவி சேரத்தக்க நல
லறம் செய்யவில்லை ஆதலால் தமது அன்பிற
குரிய கண்ணகி வந்து மோட்சம் பெற்ற உனது
வஞ்சி நாட்டிலே, அரட்டன் செட்டி மனைவி செய
தவத்தால் அவள் மக்களாக இந்த இரண்டு தாய்
மாருந் தோன்றினா, இந்த ஆயா முத்துமகள்

மாதரி, முறபிறப்பில், கண்ணனைப்பாடிக் குரவை
யாடினாள், ஆதலால் விஷணுத தலமான திரு
அனந்தபுரத்தில், சேடக குடுமியின் சிறு மகளா
கத் தோன்றினாள் ஆதலால்,

நற்றிறம் புரிந்தோர் ¹ பொறபடி எய்தலும்,
அறபுளம் சிறந்தோர் பற்றுவழிச் சேறலும்,
அறப்பயன் விளைதலும், மறப்பயன் விளைதலும்,
பிறந்தவா இறத்தலும், இறந்தவா பிறத்தலும்,
புதுவதன்றே தொன்றியல் வாழ்க்கை

நீ சிவபிரான அருளில் தோன்றினை, மாநிலம்
விளக்கிய மன்னவனாயினை, ஆதலால் நீ,

செய்தவப் பயன்களும் சிறந்தோர் ² படிவமும்
கையகத் தன்போற கண்டனை யன்றே,
ஊழிதோ றூழி யுலகங் காதது,
நீடுவா ழியரோ ¹ நெடுநதகை வேந்தே ¹”

என்று மாடலன் வாயமையும் வாழ்த்துரையும்
கூறினான்.

பாடல சால சிறப்புடைய பாண்டி நனனாட்டுத்
தலைநகரான கூடல எரியுண்டழிய ஒருமுலை திருகி
யெறிந்த இளந் திருமேனியள கண்ணகி, அவள
விளங்கும் பத்தினிக கோட்டத்திற்குச் சேரமான
ஏராளமான மானியங்கள் விட்டான், ‘நித்தியம்
திருவிழா நிகழ்க’ என்று ஏவினான் பூவும் புகையும்
வாசமும் போட்டு, தேவநதி பத்தினிக கடவுளைப்
பூசனை செய்ய வேண்டினான் பத்தினிச் சிலையை
முமமுறை வலமவந்து வணங்கினான்

வரந தருதல்

இத்திருவிழாவிற்கு மனனா பலா, அருஞ்சிறை நீங்கிய ஆரிய மனனா, பெருஞ்சிறைக கோட்டம பிரிந்த மனனா, குடகா, கொங்கா, மாளவ வேந்தா, இலங்கை மனனா, முதலாம கயவாகு முதலியோரா வந்திருந்தனா இமமனனா வணக்கத்துடன் “பத்தினிக கடவுளே, இந்தச் சேரமன்னனைப் போலே நாங்களும எமக்குரிய நாட்டில், உனக்கு நாடோறும் திருவிழாக கொண்டாடுவோம் அத திருவிழா வழிபாடுகளில், நீ பிரசன்னமாயிருந்தருள வேண்டும்” என்று வரங்கேட்டனா

“தந்தேன் வரம்” என்று ஒரு குரல எழுந்தது, அன்பருக்குப் பத்தினியனை அருள் புரிந்தாள்.

கூக. இளங்கோ கேட்டவை

அதைக கேடட சேரமானும், மறறை அரசரும
வீடு கண்டவா போலப பெருமகிழ்வெயதினா
இதன பிறகு மெயநநெறி விருமபிய மாடலமறை
யோனுடன மனனா தன்னடி போற்றச சேரமான
வேளவிச சாலைககுச செனருன

அதனபின யானும் செனறேன் அபபோது
என்னெதிரே தேவநதிமேல பொலியத தோன்றி,
இவவாறுரைத்தது பத்தினித தெயவம

“வஞ்சி மூதூா மணி மண்டபத்தில், நுநதை
அடி நிழலில், செங்குட்டுவனுடன நீ வீற்றிருந
தாய, அபபோது உன்னிடம் ‘அரசு வீற்றிருக்கும்
இலக்கணம் உண்டு’ என்று ஒரு நிமித்திகன
சொன்னான், ‘என அண்ணலிருக்கையில் இவ்வாறு
முறைமை கெடச சொன்னாய்’ என்று அவனை நீ
உருத்தது நோக்கினை, மாலை, கொடித தோத்தானை
யுடைய செங்குட்டுவன அரசைப்பெற விடுத்தாய
குணவாயிலில் துறந்திருக்கும் துறவிகள் முன்னிலை
யில், நீ அரசின சுமையை விட்டு நீங்கித் துறவி
யாயினை, சிநதை செல்ல முடியாத அவவளவு
நெடுந்தொலைவிலுள்ள, முடிவிலலாத இன்பமளிக
குமமோட்சசாமராஜயத்தை ஆளுமவேந்தனாயினை.’”

இமையோர் இளங்கொடி இவ்வாறு என்
திறமுரைத்தாள். அப்பத்தினியின பெருமையைக்
கூறும் மேலான நல்லுரையைக் கேட்டார்கள

உலகீர் ! இவற்றால் நீர் அறிநதுகொள்ள வேண்டிய
திருநெறியைக் கேட்டு அவ்வாறொழுகுங்கள்

தெரிவுறக் கேட்ட திருத்தகு நலலீர்,
பரிவும இடுககணும பீங்குற நீங்குமின்,
தெய்வந தெளிமின், தெளிநதோப பேணுமின் !
பொய்யுரை அஞ்சுமின், புறஞ்சொற ¹ போற்றுமின் !
ஊனூண துறமின், உயிரக்கொலை நீங்குமின் !
தானஞ செயமின், தவமபல தாங்குமின் !
செயநநன்றி கொல்லனமின், தீநட பிகழமின்,
பொய்க்கரி போகனமின்² பொருணமொழிநீங்கனமின்
அறவோர் அவைக்களம் அகலா தணுகுமின் !
பிறவோர் அவைக்களம் பிழைத்துப் பெயாமின்
பிறாமனை அஞ்சுமின் பிழையுயிர ஓம்புமின்,
அறமனை காமின் அல்லவை கடிமின்,
கள்ளங் களவுங் காமமும் பொய்யும்
³ வெள்ளைக் கோட்டியும் ⁴ விரகினில ஒழிமின்
இளமையுஞ் செலவமும் யாககையும் நிலையா,
உளநாள வரையா தொல்லுவ தொழியாது,
செல்லுந் தேளத்துக் குறுதுணை தேடுமின்,
மல்லனமா ஞாலத்து வாழவீ ரீங்குகென

இளங்கோ வடிகள் வழங்கிய செலவம்
உளங்கொண்டோங்குமின் உண்மைத் தமிழீர்!

சிலம்புச செலவம் முற்றிற்று

1 கோட சொல்லாது உமமைக்காமின்,

2 மெய் வாரத்தை, 3 பயனிலலாத உரை

4 விரகு—விவேகம்